

РИДЛИ ПИЪРСЪН

ПЪРВАТА ЖЕРТВА

Част 6 от „Болд/Матюс“

Превод от английски: Елена Коцева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Пролива Пъдженет, Вашингтон

Затихващият тайфун Мери дойде от северния Пасифик. Разфуча се като метла на вещица, уби 117 души в Япония, оставил шест хиляди без покрив в Сибир, и за пръв път от шестдесет години насам наводни западните Алеути. В открития океан вярът, движещ се с осемдесет и пет мили в час, изригваше петнадесетфутови вълни, стоварваща на час по три инча дъжд и гърмеше в посока остров Виктория, Сан Жуанските острови и най-голямото устие на Северна Америка, отбелязвано като пролива Пъдженет. Насочи се към Сиатъл, сякаш избираше маршрута си по картата, и нанесе най-големите щети на дърводобива, които Кинг Каунти бе виждал някога.

В частично защитените води на залива Елиът черната като смола нощ се пронизваше от ostrата светлина на корабните прожектори. В спокойно време те биха осветявали на половин миля и повече, но сега, в този потоп, който доскоро беше тайфунът Мери, едва се справяха и със стотина метра. Търговският кораб „Визаж“ с прикачен шлеп ту изчезваше, ту пак изникваше от вълните, а дъждът барабанеше по палубите, натъпкани с товарни коли. Азиатският екипаж изпълняваше заповедите на боцмана, който командваше по мегафона от горната палуба.

Огромният кораб се клатеше от кърмата към носа и обратно, отклонявайки се от курса си и накрая, с риск да потопи неустойчивия си товар, се заклатушка надясно към пристанището. През последните триста морски мили екипажът бе жертва на гнева на Мери. Това бяха три невероятно дълги дни и нощи, в които хората не знаеха ни сън, ни почивка. Още в началото един контейнер се откъсна и се плъзна по стоманената палуба като седемтонна тухла. Така смаза крака на един нищо неподозиращ моряк, че корабният лекар не успя да намери кости, които да снади — там, където по-рано са били пищялът и коляното, сега имаше само мека плът. Трима от екипажа се бяха вързали за парапета и на всяко повдигане или потапяне повръщаха

зелена жълчна течност. Оставаха само четири души, които биха могли да извършат предстоящият трансфер.

Съседният влекач и шлепът бяха на седемдесет фута от десния борд на „Визаж“, осветени от бледи червени и зелени сигнални светлинни. Бялата точица от лодката на влекача и две ярки халогенки от кулата на жълт кран, издигащи се в центъра на платформата, изчезваха в браздата между вълните, след момент се повдигаха и отново потъваха в пяната. Кранът стърчеше злокобен и неестествен, клатушкайки се като петролна кула. Щормът не даваше никаква надежда за прикачване на шлепа към товарния кораб, но и двамата капитани имаха в портфейлите си достатъчно мотивация, за да предприемат трансфера въпреки всичко. Радиовръзката беше невъзможна. Единственият контакт между двамата капитани бяха светлините.

Най-накрая двата съда се доближиха дотолкова, че да може екипажът на товарния кораб да хване стоманената примка на крана, която прелетя над тях като гигантско махало. Товарният кораб и шлепът бяха бързо скачени с това веещо се стоманено въже, но екипажът го изпусна и шлепът се откачи при новото повдигане. Трябваше да минат още двайсетина минути преди да успеят да хванат въжето за втори път.

Корабите подскачаха един до друг, като свръзката при крана все по-застрашително се затягаше при всяка нова вълна. Изтощените матроси на „Визаж“ трескаво работеха, за да се отърват по-бързо от този контейнер, като до един се чудеха дали обещаното допълнително заплащане си заслужава всичко това.

В момента на предаването въжето на крана се затегна и матросите разхлабиха веригите, с които бе закрепен контейнера. Повдигачите на двата съда се опитваха да успокоят кратушкация се товар, който като нищо можеше да прекатурне шлепа. Изведнъж едното от четирите въжета се скъса и контейнерът увисна право над бездната между шлепа и кораба, който се килна опасно. Въпреки оглушителното свистене на вятъра и страшния рев на морето откъм контейнера се чуха заглушени, но без съмнение човешки викове.

Един моряк се прекръсти и погледна към небето.

Скъса се второ въже. Трето.

Контейнерът се залюля, изхлузи се от примката и плесна във водата. Потъна, после отново като кит изскочи на повърхността.

Капитанът на „Визаж“ с прегракнал глас изляя някаква заповед. Мощните двойни витла се задействаха, огромният кораб с грохот пое към пристанището, отдалечавайки се от шлепа и крана, за да не бъде смазан контейнера между двета кораба.

Товарният пое към своя коридор с угасени светлини, погълнат от щорма.

Зад него плуваше изоставеният контейнер, отдаден на милостта на вълните и вятъра, а от него се чуваха човешки викове и писъци на ужас.

ВТОРА ГЛАВА

Във вторник вечерта, на 10 август, когато опашката на тайфуна Мери се превърна в нещо като стремителен порой, някакъв ръждив оранжев контейнер се появи в пенливите зелени води на залива Пъджен. Забелязан бе от помощник-пилота на тестов полет на Боинг, връщащ се от зоната за тестове, който веднага съобщи за него на бреговата охрана. Оттам побързаха да открият осиротелия контейнер заради опасността, която представляваше за корабоплаването, особено с настъпването на нощта.

Изгубените контейнери не бяха рядкост в пролива. Наричаха ги „метални айсберги“. Този път случаят се оказа различен. След като патрулната лодка приближи частично потъналия контейнер, отвътре се чуха човешки възгласи. Незабавно беше изпратено съобщение на полицейското управление в Сиатъл.

* * *

Пианото звучеше по-хубаво от всякога. То доживяваше дните си в един пропит от пушек комедиен бар, където никой не му обръщаше никакво внимание, освен едно ченге от отдел „Убийства“, което в момента седеше на табуретката пред инструмента. Огромните ръце на полицая с массивни пръсти извличаха от него ритъма на „Тъжния монах“, който звучеше сърдечно и скръбно, точно както трябва да звучат джазът и блусът. Лу Болд изпълняваше мелодията без предварително обмисляне и подготовка, и в нея звучаха мъките на четиридесетте страни години от живота му, изпълнени с работа на ръба на смъртта.

Болд бе посветил интерпретацията на жена си и приятелите си, които седяха на една от масите. Ако петгодишният му син и тригодишната му дъщеря бяха там, то на тази маса щяха да са се събрали всички и всичко, които означаваха нещо за него: Елизабет —

неговата любима, съпруга и партньорка; доктор Диксън — областният съдебен лекар, негов приятел през повечето от двадесетте и кусур години, които Болд прекара в полицията на Сиатъл, Джон ла Моя — заел сержантското място на Болд в отдел „Престъпления срещу личността“, Боби Гейнис — първата жена ченге в екипа, Дафни Матюс — съдебен психиатър и негова сърдечна приятелка, и Бърни Лофгрийн — лаборант с очила тип „кока-кола“ и гръмогласен, натрапчив смях.

На Болд не му се налагаше да играе някакво настроение. Лиз страдаше от болестта на Ходжкин вече цяла година, но напоследък се чувстваше по-добре и тази вечер песента на Беър Беринсън „Шегувам се с теб“, която Болд изпълни, се превърна в импровизирано тържество на напредъка ѝ. Това бе изпълнение, което само съпругата на ченге би могла да понесе, и което само Лиз би могла да хареса. Черният хумор бе начин на живот в тази компания, и въпреки че Лиз не успяваше да се впише напълно в нея, все пак тя ги възприемаше като част от семейството.

Компанията си позволяваше шеги относно вида ѝ, когато косата ѝ бе окапала по време на лечението, или пък с пушената храна, която ядеше, за да събуди апетита си. Всъщност, никой не говореше за нищо друго. Никой не споменаваше, че новата работа „на бюро“ е голям проблем за Болд, че той копнее за възможността отново да сложи чифт гумени ръкавици и да излезе в акция. Никой не повдигаше въпрос и за това, че за лекарите на Лиз нейното оздравяване бе както неочеквано, тъй и необяснимо. Все пак те не препоръчваха да се отваря шампанското поне още три до пет години. Но самата Лиз бе спокойна: тя благодареше на Бога за излекуването си; Болд се въздържаше да казва каквото и да било по въпроса. Той чувстваше, че те с Лиз все още могат да намерят равновесната си точка, но и за това не му се говореше. И така, тази вечер никой за нищо не говореше. Шегуваха се. Пиеха. После пак пиеха.

Пейджърите записукаха, и хоровото им изпълнение заприлича на комедиен скеч, с тази разлика, че всички веднага разбраха, че трябва да е нещо сериозно, след като едновременно викат лаборанта, съдебния лекар и екипа от отдел „Убийства“.

Ла Моя затвори с прещракване клетъчния си телефон и каза:

— Става въпрос за корабен контейнер. Потъва в пролива. Отвътре пищят хора. Бреговата охрана го тегли към сушата.

— Все пак са живи — отекна гласът на Лиз, която наблюдаваше как всички, освен Дафни Матюс затърчаха към изхода. Тези думи за нея означаваха много повече, отколкото за който и да било друг.

Лиз учудено погледна Дафни за това, че остана.

— Нямат нужда от мен — обясни Дафни.

— А аз имам — отвърна Лиз и потъна в мълчание, с което едновременно обърка и заинтригува Дафни.

Собственикът на клуба, Беър Беринсьн пусна уредбата и след секунди рок музиката се сблъска с настроението, оставено от пианото на Болд.

— Той не разбира — каза Лиз на Дафни. Имаше предвид Болд.
— Молитвите. Не може да приеме, че бях излекувана от нещо извън болницата.

— От произхода му е — каза Дафни, нелепо опитвайки се да обясни на една жена поведението на съпруга ѝ. — Ако не беше станал следовател, щеше да е лаборант. Нали знаеш?

— Да, зная — съгласи се Лиз. — Но има и нещо друго. Въобще не ме оставя да му обясня. Това направо го влудява.

— Той се радва, че си добре, както и да е станало това.

— Просто не вярва. Говорил ли ти е нещо за това?

— Не — изльга Дафни. Едно време те с Болд бяха нещо повече от приятели, но само за малко. Беше се научила да пази по-дълбокото приятелство, което ги свързваше сега.

— Нищо не казва — продължи Лиз, — поне не директно, но аз зная, че очаква нещо да се случи. Не че го иска, не казвам такова нещо! Разбира се, че не! Но той просто не вярва в това. За него е неубедително, че с молитви... че бог може да има такава сила... че може да има такива последствия... — Тя подреди празните чаши на масата, за да ги вземе сервитьорката.

— Да, той просто не вярва — повтори Лиз и погледна към вратата, като че той все още беше там.

— Искаш ли да поговоря с него за това? — предложи Дафни.

— Това не е нещо, което може да бъде пробутано.

— Може би има нужда да го чуе от още някой — предположи Дафни.

— Трябва да го чуе отвътре, Дафни. Това е единственият начин, по който може да стане, единственият, който може да даде ефект.

Особено при него.

Лиз хвана Дафни за ръката и я стисна.

Дафни почувства студените пръсти на тази жена, хванали нейната топла длан, и си помисли колко бързо се променят нещата. Имаше един период, в който тя се молеше Лиз да напусне съпруга си, сега пък се молеше Лиз да оживее.

— Ти си изключителна жена — каза тя и тръпки побиха цялото ѝ тяло.

* * *

Болд се наслаждаваше на празнотата на пристанището през нощта, на широките улици, на изоставените складове. Огромни товарни кранове се извисяваха по цялото крайбрежие, силуетите им се открояваха на фона на сивите облаци и напомняха на Болд построените от лего конструкции на сина му, които в момента обитаваха далечния ъгъл на хола им. Августовският ветрец, топъл и наситен със солени капки, накара всички от екипа да примижат. Късо подстриганата коса на Болд не се връзваше особено с иначе професорския му вид — смачкани сиво-кафяви панталони, любимото му вълнено сако, износено до протриване на лактите и по ръба на ръкавите. Мощната му брадичка и изправена стойка издаваха в него енергичен и делови човек. Малко са хората, които биха му досаждали, ако е вгълбен. Той заслужено се ползваше с уважението на всички, които работеха с него, благодарение на вниманието му към подробните и строго спазване на закона. Мнозина от колегите му проповядваха същото, но малцина изпълняваха. От време на време той говореше по семинари и конференции на служителите на закона за ролята на свидетелите на убийства. „Жертвата говори“ бе темата на беседата му, която бе напечатана и публикувана в Интернет.

Сега Болд мърмореше на Ла Моя за това, колко време бреговата охрана не може да изведи един контейнер. Писъците и крясъците продължаваха. Търпението на Болд се изчерпваше.

През последните седем години Ла Моя бе непрекъснато до Болд, работеще в сянката му, учеше се всеки миг, и после израсна така, че не само му отне нашивките, а също и бюрото и кабинета му. Ла Моя

носеще дънките си изгладени, ризите — скърцащи от чистота, каубойските му ботуши блестяха и прическата му винаги бе перфектна. Внимаваше по-малко в това, което Болд му казва, и повече да не изцапа чисто новите си обувки, които струваха месечна заплата. Солта наистина го побъркваше. Той непрекъснато се повдигаше на пръсти.

— Тази вечер пианото звучеше чудесно — каза Ла Моя.

— Четки ли ми правиш? — попита Болд. — Какво се опитваш да направиш, Джон?

— Опитвам се да си опазя обувките сухи — призна Ла Моя.

— Излизай оттам тогава. Аз ще покривам. — Тъй като бе лейтенант, от Болд не се изискваше да взима активно участие в акцията. Чисто технически случаят бе на Ла Моя. Той го водеше, макар и под неотстъпното наблюдение на Болд.

* * *

— Поли е в задръстване. Няма да успее да дойде. Имаме нужда от теб.

— Успокой топката, Джими — каза Стиви Макнийл по телефона.

Джими Коруин бе един от най-добрите продуценти на канала и работеше под постоянно напрежение. Енергията му се предаваше дори и по телефона. Той помоли Стиви да поеме предаване на живо вместо Поли, тъй като беше водеща. Стиви обаче много стриктно подбираще репортажите си.

— Какво ще гледаме? — попита тя.

— Има корабен контейнер, намерен от бреговата охрана. Отвътре се чуват човешки гласове. Канал 7 е вече в ефир. Ще ни трябва пред камера през следващите десет минути.

— Добре, но ще го разпратите по мрежата.

— Разбира се.

— Искам да ми го обещаеш, Джими. Националната мрежа може да ми донесе повече предложения.

— Когато видим материала, ще решим...

— Сега! Обещаваш ми още сега или...

— Добре. Съгласен съм.

— И ще си направя мое заключение, мой коментар.

— Но това означава цяло предаване, а не само петминутна кръпка.

В телефона прищрака и прозорецът се освети в синьо от светкавица, съпроводена с гръмотевица. Стиви каза:

— Кажете на снимачния екип, че идвам.

* * *

Бреговата охрана бе закрепила към контейнера въздушни възглавници, за да го стабилизира, докато го дърпа към брега. Сега те държаха стоманената кутия на вода.

Виковете отвътре продължаваха. Плаващи се покатериха по контейнера и закрепиха въжета към четирите му ъгъла. Бригадирът сигнализира, че всичко е чисто и мощният дизел на крана силно изрева. Въжетата се полюшнаха и се обтегнаха, а от ръждивия корпус на крана се вдигна облак тъмносиви сажди. Потопеният край на контейнера се показа от черната вода, която капеше при всяко подрусане. Виковете станаха по-силни, разцепвайки въздуха и предизвиквайки тръпки по целия гръбнак на Болд. Работниците издадоха радостен възглас, когато контейнерът се откъсна от водата. Той се поклаща и подскача, докато кранът го носеше към сушата. Болд не беше от тези, които се радваха. Интуицията му работеше. Той извади бележник и си записа часа. „Мъртво тяло“ записа той до цифрите.

Един човек прекрачи полицейската линия, показва на офицерите картата си и те му направиха път. Той бе широкоплещест и със самочувствие, което издаваше колко спорт е тренирал в колежа, докато евтиният му костюм казваше: „федерален агент“. Брайън Кугли се представи като дежурен служител на Иммиграционните служби. Когато се здрависваше, ръката му бе студена и безлична.

Болд не познаваше много агенти от Иммиграционните служби и си го каза. Добави:

— Радвам се, че ще ни помогнете с този случай.

— Когато отворите, ще намерите вътре някъде между петнайсетима и седемнайсет незаконни имигранти. Най-вероятно са до

двадесетгодишни азиатски жени: идеални са за разни шарлатански предприятия и публични домове. Този контейнерен транспорт ни е трън в очите вече цяла година. Най-сетне да попаднем на някой със стоката вътре.

— Част от тази стока е вече мъртва — каза Болд, почувствал се отблъснат донякъде от аргантността на Кугли и се почеса по носа в отговор на въпросителния му поглед.

— Мислите ли? — попита Кугли. — Казвам ви, тези същества пристигат в отвратително цветущо здраве.

— Мъртви — настоя Болд. — И това прави останалите, които са там, свидетели.

— Лейтенант, вие за повишение ли се борите? — студено попита Кугли. — Ще ви припомня, в случай че сте забравили, това са нелегални имигранти, така че моят шеф ми ги дава. Аз ги взимам и ги пращам за федерален арест. Ако искате, можете да ни посетите и да си побъбрите с тях, няма проблем за това. Обаче, първо вашият шеф ще трябва да го уреди с моя шеф. Нали? А междувременно, тези посетители, живите де... Както и да е, говорете направо с федералните, не с местните.

— Ами умрелите?

— Задръжте си ги — отвърна Кугли. — Така доволен ли сте?

— Бих искал тези имигранти да са отделно от другите задържани. Не искам да ми разказват после заучени истории.

— Ще ги измием, избръснем и ще ги сложим в клетки, на каквото те са свикнали — съгласи се Кугли. — Но проблемо. Бунгало „К“. Удобствата в нашия затвор са част от това, което някога беше Форт Нолан. Нали сте чувал за ФН?

— Чувал съм.

— Играете ли голф?

— Не — отвърна Болд.

— Жалко. Има страхотно игрище. Страхотен жест от страна на данъкоплатците. Аз и вие, ние сме били достатъчно умни, за да станем военни. Само дето пенсията не стига.

Ла Моя притича до тях. Болд ги представи един на друг. Ла Моя се здрависа с Кугли, но по лицето му се изписа изражение, сякаш без да иска бе докоснал нещо лепкаво.

— Объдихме проблемите с торфа — каза Болд, за да успокои Ла Моя.

— Има мъртви — отбеляза Ла Моя.

— Знам го преди теб — отвърна Болд.

Ла Моя бръкна в джоба на палтото си и извади оттам чифт ръкавици и флаконче парфюм „Викс“.

Болд прие флакона, след като Ла Моя си напръска под носа. Предаде го и на Кугли, който направи същото. Има някои неща, без които човек не може да оцелее.

Най-сетне контейнерът бе отворен. Тълпата мъркна, когато една по една се появиха девет китайки — полуоголи, изтощени, кожа и кости, и бяха отведени до чакащите ги линейки. Някои ходеха сами, други ги носеха с носилки.

Изнесоха три чувала с тела.

Кугли предложи на Болд да оставят разпитите за след няколко дни.

— Виждал съм и по-лоши неща, лейтенант, но това е едно от най-лошите.

— Ще ви кажа нещо за екипа ни — информира Ла Моя Кугли, — при нас жертвите обикновено не могат да станат и да си тръгнат.

— Три от тях, със сигурност — тъжно напомни Болд.

— А пък в моя екип — обясни Кугли, — нямаме навика да ги отпращаме у дома с ковчези.

* * *

Стиви Макнийл пристигна с такси и бе посрещната от двучленния си снимачен екип. Единият ѝ подаде чадър и безжичен микрофон, а другият ѝ обясни как е разположена камерата. Стиви се насочи право към жълтата лента, опъната от полицията, зад която бе забранено да се преминава.

— Хей! — извика изпод полицейската си шапка едно офицерче с младо, момчешко лице.

Стиви се спря, погледна го, изчаквайки да я познае.

— Ax — извинявайки се произнесе той.

Тя го погледна в очите и, влагайки цялото си обаяние, попита:

— Кой отговаря тук?

— Случаят е на Ла Моя — послушно ѝ отвърна той. — Но и лейтенантът е тук — и той посочи една групичка силуети.

Тя застана с лице към Ла Моя, Болд и Кугли. Линейките не достигаха. На някои от спасените, увити в одеяла на бърза помощ, им предлагаха да пийнат вода. Навсякъде между служителите на бреговата охрана и полицията имаше униформени офицери.

— Това е забранена зона. Пресата се допуска само до лентата — каза Ла Моя.

— Слушовете там са ужасни, сержант. Някои казват, че е сериен убиец, други, че са незаконни имигранти.

— Незаконни имигранти — потвърди Кугли.

Стиви го погледна в очите. Той носеше значка на Имиграционните служби.

— Скоро ще дадем изявление — намеси се Болд.

Стиви се опитваше да реши кого от тях да разпитва. Попита человека от Имиграционните:

— Случаят ваш ли е или на специалните?

— Ако щете вярвайте, но този път работим заедно — отговори ѝ Кугли.

— Тогава кой носи отговорност за това нещо?

Покрай тях пренесоха един от чувалите с трупове.

— Не сме готови за праймтайма — хапливо каза Ла Моя.

— Скоро ще дадем изявление — повтори Болд.

Стиви кимна, внезапно онемяла.

ТРЕТА ГЛАВА

Срещата се състоя в международния квартал в един слънчев августовски следобед. Слънцето грееше силно и опияняващо, то обливаше със златна светлина всяка сграда, всяко дърво и всеки човек. Стиви Макнейл пристигна необичайно, ако не и нечувано за нея рано.

Беше се облякла за срещата с дънки, черна фланелка и ново тъмносиво сако тип сафари, купено наскоро. Независимо от американския си произход тя все още имаше слаб британски акцент, което се дължеше на задокеанска служба на баща ѝ.

Домът Оф Хонг, с мрачен ресторант, разположен на южно шосе I-5, представляващ обикновена панелна постройка с голям пластмасов червен надпис на покрива, за да се вижда отдалече. Скромният му паркинг с начупен и изронен асфалт бе заграден с клюомнали верижни заграждения, увиснали на ръждящите стълбове. Отвътре се чуваше бърене на мандарински език, който използва и Стиви без всякакво смущение, за да поздрави собственика. Той остана учуден от перфектното ѝ произношение, усмихна се и я заведе до една маса, на която с гръб към вратата седеше жена.

Мелиса бе двадесет и шест годишна китайка, със семпла, спокойна красота, дължаща се повече на излъчването ѝ, отколкото на външния ѝ вид. Беше облечена с бяла мъжка риза и дънки. Единственото ѝ украшение бе пластмасов часовник с водонепропускливи копчета. Тя плуваше всеки ден в басейна на Асоциацията на младите жени християнки и затова поддържаше косата си много къса.

— Добре изглеждаш, сестричке — каза Стиви.

— Ти също.

— Благодаря ти, че дойде веднага.

— Знаеш, че обичам да се виждам с теб — каза Мелиса. — Освен това може да изпадне и работа, какво по-добро от това?

— Просто не вярвам на мъжете, които уреждат тайни срещи, дори и ако обещават да продадат важна информация.

— Ако аз бях преминала през всичко, през което премина ти... — каза Мелиса.

Преди година Стиви бе преследвана в продължение на около три месеца. Щом частната охранителна фирма, която телевизията нае, най-накрая хвани мъжа, се оказа, че той има досие за сексуален тормоз, изнасилване и отвличане, макар и неосъден.

Сервитьорката ги прекъсна, предлагайки им прясна димяща течност в бамбуков съд. Мелиса учтиво отказа. Извади стенографски бележник от чантичката си и го сложи върху бялата покривка на масата. Всичко трябва да си е на мястото: такава си е Мелиса.

— Е? — попита китайката.

— Той твърди, че има информация за този контейнер, който извадиха на брега. Ти обичаш такива зъбати истории. Няма да е документално, но...

— Виж какво, съгласна съм. При свободната практика взимаш, каквото ти дадат.

— Не че не съм ти предлагала да ти уредя работа в канала.

— Не че не си ми предлагала — повтори Мелиса, — но когато аз заслужа работа в канала, ще е съвсем различно. — Бяха го обсъждали десетки пъти. — Отраснахме в една къща. Прекарвахме си заедно почивните дни и ваканциите.

— Нашите ваканции — прекъсна я Стиви.

— Но ако използваш известността си, за да ми намериш работа...

— Много добре те разбирам.

— Дори това тук — каза Мелиса, сочейки ресторант, — ме кара да се чувствам потисната.

— Идеална си за тази работа. Ти си китайка и си на свободна практика. Ако този тъпчо наистина има някаква ценна информация, кой по-добре от теб би разнищил историята? — Стиви добави: — Освен това, какъв добър повод да се осребри един обяд в телевизията!

Мелиса се усмихна и кимна. После стана сериозна и каза:

— Правиш всичко това заради мен. Не отричай! Само да можех да ти се отплатя за една десета от услугите, които си ми правила...

— Каква е ползата от каквото и да било, ако не го използваш? Това са моите петнадесет минутки слава. Когато дойдат твоите, а те ще дойдат, разчитам да не ме забравиш.

— Няма начин.

— Не казвай така. Твоите продукции са най-добрите. Ще видиш. Една история като тази... ако информацията се окаже заслужаваща внимание... Това ще те изкара напред, ще промени всичко.

— Дъхът ми секва.

* * *

Мъжът, когото очакваха, още с пристигането си се открои от останалите. Той бе с кавказки произход. Оплещивящ, дебел, с нос и бузи на алкохолик, с евтино и грозно яке. Под старомодно дългите бакенбарди и по червендалестия врат бяха избили капки пот. Той претърси с поглед ресторана, беше малко объркан, докато накрая откри Стиви. Тя му направи знак и той седна при тях, предпазливо поглеждайки към Мелиса. Обърна се към Стиви:

— Изглеждаш по-различно, отколкото по телевизията.

— Ти ми се обади — каза Стиви. Новодошлият не беше от мъжете, с които Стиви би искала да обядва, затова си поръча чай с лед с надеждата срещата да приключи колкото може по-скоро.

— Дали е заради очите? Или заради косата? Не знам. — Той избърса челото си с ресторантската салфетка и се огледа за сервитьор. Поръча си Кейп Код, водка, сок от боровинки и също отказал предложението за храна.

Мелиса използва китайския си, за да помоли да ги оставят сами, като отново отказал предложената напитка.

— Гледам те всяка вечер. Новините. — Той заговорнически понижи тон. — Мислех, че говоря с теб, нали разбиращ? — И отново хвърли поглед на Мелиса.

— Тя работи с мен — поясни Стиви. — Да говорим за това, което можеш да предложиш.

— Аз съм щатски ревизор.

— Мислех, че става дума за Кинг Каунти — поправи го тя.

— Щатски. Преглеждам инвентаризацията на половин дузина щатски агенции, всичко — от пътни маркери, до... де да знам... факс машини.

— Колко вълнуващо — прекъсна го Стиви.

— Слушаме ви — вметна Мелиса и потупа Стиви по панталона.

— Това е дълга история — отвърна той.

— Значи сигурно трябва да я чуем — окуражи го Мелиса.

Той докосна ръката на Стиви и тя инстинктивно се отдръпна.

— Може би съм се обадил не на когото трябва — каза той.

— Може би — съгласи се Стиви. — Докосни ме още веднъж и ще ти натъпча устата с черен пипер.

— Никога не съм го правил. Никога не съм се заигравал с пресата. Чувствам се неловко — извини се той.

— Значи броите пътните маркери на полицията. — Стиви се отърси от уплахата си. — Харесвате ли си работата?

— Какво друго броите, господин... — попита Мелиса, опитвайки се да измъкне от него името му.

Той отново си избърса челото. Зъбите му бяха жълти от пушене.

— Знаете ли как кината изчисляват колко пуканки са продали?

— Пуканки ли? — избухна Стиви. — Искаш да ми пробуташ някакви горещи новини за кинаджийските пуканки, така ли?

— Не го изчисляват по количеството царевица, което са изпукали, защото за едно пакетче пуканки отиват съвсем малко зърнца царевица, и не може да се изчисли колко зърнца отиват във всяко пликче... освен това винаги хвърлят това, което не са продали до края на деня или между прожекциите.

— Слушай... наистина...

— Значи, броят пакетчетата — каза Мелиса.

— Точно така! Собственикът или управителят броят колко пакетчета са използвани. Те инвентаризират пакетчетата — малки, средни, големи, и така се пресмята колко пари трябва да отчетат продавачите на щанда. Много е просто. И тъй като работниците са длъжни да възстановяват разликата, то много внимават. Същото е и със содата. Абсолютно същият метод. Броят използвани чашки за вечерта и така определят полагащия се приход на пари.

— Пакетчета и чашки — учудено повтори Стиви.

— В ОМПС, Отдела за Моторни Превозни Средства, счетоводството се води по фолиото за ламиниране. В зависимост от това, колко фолио е отишло във всеки отдел. Новите ламинирани карти имат някакъв надпис, вграден в пластмасата, който да помага на ченгетата да подушват фалшификатите. „Отдел за Моторни Превозни

Средства“, щат Вашингтон, пищело на тях. Това ламиниране узаконява шофьорската книжка на шофьора. Много е важно да...

— Значи става дума за фалшификати — подсети го тя.

Той погледна ту едната, ту другата жена.

— Слушаме те — каза Мелиса, която бе започнала да си води бележки. Тя хвърли един поглед на Стиви. В погледа на Мелиса се долавяха искри на превъзбуда.

Стиви почувства как пулсът ѝ се учествява.

— В отговорностите ми влиза да правя инвентаризация на ОМПС. Бракът също се пресмята, за да може да се направи сметката.

— Фалшиви шофьорски книжки? — продума Стиви. — И каква е връзката им с контейнера?

— Запитай се защо ѝ е на държавата да ме кара да брои фолиото. Защо си прави този труд? Та всяко парче ѝ струва само две цяло и шест десети цента. Дори няколкостотин да се загубят, ще направят три или четири долара.

— Три или четиристотин — повтори Мелиса, записвайки.

— Съвсем ме обърка — каза Стиви. — Искаш да кажеш, че държавата напразно изразходва човешките си ресурси, така ли? — попита тя с малко повече интерес. — Насам ли биеш?

— Става дума за личните карти — поясни Мелиса.

— И каква е цената на черно на една фалшиви лична карта? — попита Стиви.

— Започваш да схващаш! — каза мъжа. — Каква е според теб цената на една фалшиви шофьорска книжка, госпожице Макнийл?

— Госпожа съм — поправи го тя. — Ами... не знам. Зависи дали е за хлапета, които се опитват да си купят цигари, или за нелегални имигранти, които се опитват да си купят свободата.

— Разбира се, че зависи от това — съгласи се мъжът.

Тя се замисли.

— Двеста?

— Петстотин? — попита Мелиса, когато потяцкият се човек само се ухили на Стиви.

— Какво ще кажете за три хиляди и петстотин за една книжка.

Стиви изплю одно парче лед обратно в чашата си.

— Какво?

— Законното жителство е първата крачка към разрешителното за работа. Разрешителното за работа е първата крачка за зелена карта. Зелената карта води до...

— Гражданство.

Той се усмихна.

— Видяхте ли, че е дълга история? — попита той. — Имам и име.

— Колко? — попита Стиви.

— Пет хиляди — отвърна той без колебание.

Стиви се задави и се засмя едновременно.

— Не сме на телевизионно шоу, не раздаваме джакпот — отвърна му тя. — Петстотин.

— Може би тогава ще трябва да се обадя на някое телевизионно шоу.

— Ще трябва да ползваш междуградска линия — каза Стиви.

Спечели си една усмивка от него.

— Сетих се, заради косата е, нали? За шоуто си я правиш по друг начин.

— Не е шоу — отвърна Стиви. Обля я студена вълна. Не обичаше да се занимава с почитатели. — Това е сериозно предаване. Новини.

Човекът се замисли за момент над предложението.

— Хиляда — изчисли той.

— Петстотин предварително и петстотин — ако работата стане.

— Да не мислите, че ще ви дам моето име? Или пък нещо, по което да ме откриете?

— Нали вече ни каза, че си щатски ревизор. Мислиш ли, че не можем да те открием? — попита Мелиса.

— Условието, при което съм съгласен да сътруднича, е да го оставите на мира... тоест, да ме оставите на мира. Мен не трябва да ме закачате. — И той добави: — Случайно си харесвам работата.

Стиви повтори:

— Петстотин, ако продуцентът ми се съгласи да се заемем със случая. Мелиса ще ти донесе парите. Ти ще й дадеш името на работника от ОМПС, който зле се справя с пребояването на фолиото за ламиниране. Ако случаят се разници, получаваш другите петстотин. Щом искаш ти да ни се обаждаш и да определяш срещите, няма проблеми. Дай ми два часа да го уредя с продуцента си.

— Предпочитам да работя с теб — възрази той. — Нищо лично — извини се той на Мелиса.

— Случаят е на Мелиса, не мой. Аз съм водеща, а не репортер. Остави ни да си вършим работата. Ти си върши твоята.

— Но ти беше репортърът, който пое случая с онзи контейнер — напомни й той.

— Ние също харесваме професиите си. Остави ни да работим — намеси се Мелиса.

След няколко минути той напусна ресторана, оставяйки след себе си миризмата на евтин одеколон.

Когато той излезе, те си поръчаха храна.

— Искаш ми пет двуминутни предавания: преглед на трагедията с контейнера; разкритието за ОМПС, ако се окаже вярно; материал за затвора, в който отиват, и какво става с нелегалните имигранти, като отидат там.

— Точно така.

— Нямам проблеми с никой от тях, но ако нещата се задълбаят до по-голяма история... ако успея да свържа тези фалшиви шофьорски книжки с легализирането на нелегални имигранти, ако успея да разкрия хората, замесени в това, трябва да знам, че си до мен, че никой няма да ме избута и да ми открадне случая.

— Не и докато съм в случая — каза Стиви. — Само това мога да обещая. Поне докато аз съм в този случай, никой няма да ни го вземе.

— Така е честно. Ами ако случаят се окаже политически?

— Аз ще го продължа, където и да ни отведе, където и да го отведеш, сестричке. Между другото, аз ще поддържам диалога, за да не се забрави случката, като интервюирам всеки и всички, които имат отношение към нея: имиграционните служби, ченгетата, задържаните, когото трябва.

— Ами ако Коруин не пожелае да се занимава с това? — попита Мелиса.

— А какво правехме, когато Су-Су не ни даваше да правим нещо? — попита Стиви.

— Обръщахме се към баща ти — отговори Мелиса.

— Ако Коруин реши да ни слага прът в колелата, ще отнеса случая през главата му в Ню Йорк. Все още имам достатъчно контакти.

— Би ли го направила?

— Разбира се, че ще го направя. Поне за този случай.

— Заради този случай, или заради мен? — попита Мелиса.

— Заради случая.

— Защото аз...

— Знам ти принципите — прекъсна я Стиви. — Това не е помощ. Честно. Ако случаят си заслужава, и ти искаш да го направиш, аз ще съм до теб. Ако искаш да го разнишиш, с теб съм, но само ако наистина е някое разкритие, а не клопка. Само това ще ти кажа.

— В такъв случай се разбрахме — каза Мелиса, без изобщо да попита за заплащането. — За теб е историята. За мен е творческата самостоятелност.

— Да — каза Стиви, — разбрахме се.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ла Моя донесе експертизата на съдебния лекар за трите китайски незаконни имигрантки, които бяха умрели в контейнера. Експертизата, макар и научно обоснована, оставаше неясна загадка, която малко помагаше за разследването на случая за убийството на трите жени. Нелегалните имигрантки били подложени на недохранване и обезводняване, „в съчетание със симптоми, подобни на тези при силна форма на грип, но все още неидентифицирани“. Курсивът подчертаваше нежеланието на доктор Диксън да направи категорични изводи, поне в етапа на първоначалната експертиза. Освен това в доклада се казваше, че по труповете се забелязват следсмъртни контузии, получени вероятно в резултат на подмятането в морето. Мостри тъкан бяха изпратени на Централния пункт за борба с инфекциозните заболявания — Атланта, с надеждата, че те могат точно да идентифицират грипа. Като прочете за степента на недохранване и обезводняване, Болд видя, че може да подведе под отговорност за „Накърняване на човешките права“ капитана и екипажа на кораба, който е транспортирал контейнера. Това от своя страна би могло да доведе до пазарене и до изкопчване на имената на тези, които носят отговорност за трафика на човешки същества.

Стратегията на следствието започна да се изяснява. Изглежда нямаше да е много по-различна от обикновено използваната за разкриване на нападение на наркомани или на организирано престъпно изнудване. Но повече от всичко го впечатли подчертаният интерес и любопитство на доктор Диксън към неразгадания вирус на грип, както и бележките му, които бяха много двусмислени. Дикси здраво притискаше картите си към гърдите, печелейки време до пристигането на доклада от Централния пункт за борба с инфекциозните заболявания.

Според Болд най-бързият начин да се стигне до кораба, капитана и екипажа, бе чрез самите имигранти — пътничките — деветте жени,

които бяха оцелели след пътуването и които в момента бяха задържани от имиграционните служби.

* * *

Форт Нолан вече не беше военна база. Само игрището за голф бе оцеляло след бюджетните съкращения в края на 1980-та. Конгресът очевидно не виждаше проблем в това да съкрати неколкостотин цивилни работни места, както и хиляда пехотинци, но игрището с осемнадесет дупки не можеше да се пожертва при никакво положение. Благодарение на това пенсионирани и действащи офицери редовно играеха голф само на неколкостотин ярда от бившите бараки, които в момента се населяваха от бедните азиатци и мексиканци, извадили лошия късмет да бъдат хванати и задържани от имиграционните служби. По-големите късметлии ги разпределяха в екипа за поддръжка на терена или да носят хилките, като по този начин можеха да се наслаждават на ограниченната си свобода. Те прекарваха дните си извън бодливата тел и получаваха от време на време по някой бакшиш.

Болд спря служебния си шевролет на портала. Двамата с Дафни Матюс си показаха значките и обясниха по каква работа са дошли. В далечината някакъв човек с камуфлажни дрехи и зелена униформена риза направи страхoten удар.

Пълномощници и държавни служители непрекъснато идваха и си тръгваха от Форт Нолан, но две сиатълски ченгета определено бяха нещо ново, защото дежурният внимателно огледа значките им и след като каза на Болд да вика колата през портала, се обади по телефона. Дадоха им ксерокопие на карта, по която дежурният небрежно начерта няколко ориентировъчни стрелки. Болд следваше графиката, докато Дафни го насочваше.

— Не трябваше ли Джон да дойде с нас? — попита Дафни. — Всъщност не трябваше ли ти да си стоиш в кабинета, а Джон да е тук?

— Той води случая. На него му харесва да се оправя с канцеларската работа — отвърна Болд.

— Отричаме ли се от ранга си, лейтенант?

— С Хил имаме различни виждания за същността на работата — каза Болд. — Да оставим въпроса.

— А тя дали ще остави въпроса? Ти би ли толерирали Фил Шосвиц да излезе в акция?

— Различно е.

— Защо? Защото става дума за теб, а не за Шосвиц?

— Позна.

— Чувал ли си израза: „упорит като магаре“?

— А ти знаеш ли какво означава този израз? — парира я той.

— Разбира се. Имам личен опит — каза тя, като нарочно го сряза, — въпросът е, че и ти, и Хил сте упорити като магарета. Някой трябва да се предаде, обаче тя ти е по-висша по ранг, лейтенант.

Болд стисна устни и спря колата до бордюра. Тя му хвърли поглед, който би могъл да подпали някой храст.

* * *

Стаята за разпити бе семпла и гола, само с две маси, тапицирани с луксозна изкуствена материя и метални столове с меки седалки. На стената бяха закачени портрети на президента и на регионалния директор на Иммиграционните служби, Адам Талмъдж. Преводачката бе елегантно облечена жена на около четиридесет години, полуяпонка, полуамериканка, висока около метър и петдесет заедно с високите си токове.

Задържаната бе млада и предизвикателно мълчалива. Главата и веждите ѝ бяха обръснати, което ѝ придаваше задгробен вид. Беше облечена с избелели дънки и тънка дънкова ризка без сутиен. Сините ѝ гумени сандали шляпаха по сивия цимент с постоянен натрапчив ритъм. Един от помощниците донесе четири кафета.

Болд прикри устата си с ръка и прошепна на Дафни Матюс:

— Позна ли я?

— Не — отвърна Дафни, — виждала съм само снимки.

— Така ли? Е, аз бях там и тя... не знам. — Болд пристъпи към формалностите по представянето. С помощта на преводачката се опита да обясни, че полицията няма интерес да търси отговорност от тази жена, нито на някоя от спътничките ѝ.

После, с химикалка в ръка, каза на преводачката:

— Кажете ѝ, моля ви, че ни трябва името на кораба, който е транспортирал контейнера.

Преводачката му каза:

— Никога няма да ви го каже. Ако стори това, ще изложи на рисък не само себе си, но и роднините си тук и у дома. Може би агент Кугли трябваше да ви осведоми предварително...

— Преведете въпроса ми, моля — прекъсна я Болд.

— Чакайте! — намеси се Дафни, уловила предупредителния поглед на преводачката. Прошепна нещо на ухото на Болд.

Той сви рамене и се съгласи:

— Давай.

Дафни се обърна към задържаната.

— Платили сте ужасно много пари, за да ви докарат в тази страна. Какво ще кажете, ако успеем да ви върнем тези пари, да ви погасим дълговете?

Болд написа в бележника си, така че Дафни да може да го прочете: „хитро“.

Китайката отговори чрез преводачката.

— Да. Плащаме много пари, за да ни докарат в Америка. Сега сме в Америка. Да?

— Тя е същинска нелегална имигрантка — измърмори Болд.

Дафни опита друга тактика:

— Какво ще кажеш, ако ти уредим законно оставане в Съединените Щати? Тогава би ли ни помогнала?

Преводачката се възмути:

— Не искам да участвам в тази пародия.

— Каква пародия? — възрази Дафни.

— Имиграционните служби никога не биха се съгласили на такава сделка. Обсъждали ли сте този вариант с агент Кугли? Разбира се, че не сте! Брайън Кугли никога не склучва подобни сделки!

— Тогава как получават информация от тези хора? — попита Болд.

— Вижте какво, аз съм само преводачка, но ви казвам: никога не съм предлагала сделка на някоя затворничка. Просто няма такава практика. Водещият мотив е, че жените нищо не знаят. Тях дори не ги разпитват, и да го правят, е много рядко. Мъжете затворници, различните членове на банди, които прибират от време на време,

койотите, те са друго нещо. Но що се отнася до жените, Форт Нолан не е нищо друго, освен голяма гара разпределителна, от която всички превозни средства потеглят в обратна посока.

— Това е още една причина да се съгласи да ни сътрудничи — припомни Й Болд. — Даваме й шанс да бъде чута.

— Но не вие контролирате съдбата й, а Иммиграционните служби. Агент Кугли я контролира.

Погледът на затворничката прескачаше ту към преводачката, ту към Болд, който вече хич не харесваше Кугли.

Дафни учтиво помоли:

— Ако обичате, преведете предложението на лейтенанта. Ако й предложим сделка, която включва легитимна зелена карта и връщането на парите й, дали би могла да ни предостави името на кораба, както и всякакви подробности, отнасящи се до пътуването й?

Преводачката говореше бързо, като лошо прикриваше яда си. Затворничката я изслуша внимателно и с учен вид започна да изучава Болд и Дафни. След дълго колебание отрицателно поклати глава.

— Но защо... — учуди се Дафни, — защо сама се обрича на депортация?

— Защото... — понечи да отговори преводачката.

— Не ти, а тя! — спря я Болд.

Като чу превода на въпроса, китайката отново поклати отрицателно глава. Преводачката пак се опита да обясни нещо на Дафни.

— Още преди да напуснат сушата ги предупреждават, че американците не си държат на думата. Ако проговорят, роднините им, както в Съединените Щати, така и в Китай, ще пострадат. За китайците семейството е всичко. За тях е срамота да подложиш на рисък който и да е член на семейството.

— Хората, които са й взели парите, едва не са я убили — обърна се Болд към преводачката. — И всъщност са убили три други жени. И още ще умрат. Някои от тях може да са от роднините й. Това нищо ли не означава за нея? — Той се поколеба малко, облегна се назад и предупреди: — Кажете й, че ако не ни сътрудничи, ще я арестуваме като съучастничка в тези убийства. — Тази реплика привлече вниманието и на Дафни. Той продължи: — Кажете й, че ако получи

обвинение, няма да бъде депортирана, а ще лежи в затвора с останалите обвиняеми в убийство, наркомани и крадци. Точно това ѝ кажете. Точно, дума по дума, ако обичате.

Преводачката пребледня; очите ѝ молеха Дафни за намеса. Но Дафни кимна на Болд.

— Няма да го направите — възрази преводачката.

— Да не съм чул повече дума от вас — изстреля Болд, — освен ако тя не идва от нея или от нас. Повече никакви редакции. Има три мъртви жени — повтори той високо, като прехвърли раздразнението си и върху задържаната. — А сега, превеждайте!

Преводачката започна да говори на жената, която видимо пребледня, щом стана въпрос за излежаване на присъда. След като изгледа продължително Болд, жената се обърна към преводачката и каза нещо.

— Какво? — нетърпеливо попита Болд. — Искам го дума по дума.

Китайката се усмихна за пръв път, без да закрива устата си с ръка. Предните ѝ зъби липсаха.

— Какво? — с раздразнение повтори Болд.

Тогава преводачката преведе:

— Вие, американците, трябва да имате големи затвори.

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден срещу петстотин долара в брой щатският ревизор даде на Мелиса името на Гуен Клайн, както и на службата — Уолингфорд ОМПС, където работеше Клайн. Мелиса прекара четиринаесет часа в купето на микробуса си с обемна телевизионна камера и захранващо устройство, готова да записва във всеки един момент. Тя засне една лента как Гуен Клайн излиза от ОМПС и тръгва по поръчки, една лента как Гуен Клайн си взима децата от забавачницата, една лента как Гуен Клайн пазарува зеленчуци. Първият „доклад“ на Мелиса бе представен на Стиви Макнийл в разкошния й мансарден апартамент, на няколко салати, които Стиви поръча по телефона. Виното беше „Арчъри Съмит Пино“. Стиви с удоволствие пи, Мелиса почти не докосна чашата.

— Може би единственото нещо, което си струва да се долови, е, че съпругът на Гуен Клайн кара чисто нов пикап, както и че къщата явно е с нов покрив.

— Може би са имали повечко налични пари — предположи Стиви.

— Или пък е умрял някой богат роднини или щедър банкер. Професията на съпруга е да забива пирони. Тя е държавен служител. А той кара пикап за тридесет хиляди долара, пък и новите покриви никак не са евтини.

— Нека разберем как си е платил пикапа — предложи Стиви.

— Това ще ни помогне да я притиснем.

— Тя няма да се съгласи да разговаря с нас — каза Стиви. — Поне не и докато не ѝ представим стабилно доказателство, че е замесена.

— Шофьорските книжки са малки, би могла лесно да се освободи от тях.

— Затова трябва да си плътно до нея — посъветва я Стиви.

— Но не мога да се лепна за нея, нали?

— Разбира се, че можеш.

— Но не и да снимам в същото време. Поне не и с тази камера. Тя е с размера на училищен автобус.

— Ще проверя дали не мога да ти намеря дигитална — каза Стиви. — Можем да я сложим в това куфарче и така да направим всичките си тайни снимки. С него можеш да отидеш навсякъде.

— Това определено ще е от полза.

— Но не ходи никъде, където е опасно, моля те — предупреди я Стиви. — Искам да помниш това.

— Ами ако не намеря нещо по-полезно до ден-два? — попита Мелиса.

— Тогава нашият приятел от китайския ресторант няма да си получи втората част от сумата.

— Ами жените от контейнера? Забравяме за тях, така ли?

— Не можем да ги спасяваме с цената на всичко, камо ли пък със себе си!

— Как така?

— Не прекалявай, съгласи се, че съм права.

— Имаме две възможности — нетърпеливо рече Мелиса. — Журналистика 101. Първата е да я провокираме пред камерата с това, което знаем. Втората е да направим така, че нещо да се случи.

— Журналистика 101? Да я провокираме, разбира се. Но... клопка? — възрази Стиви.

— Щом не можеш да откриеш новини, създай ги — цитира Мелиса.

— Това не ти е в стила и ние и двете го знаем. Как така ще създаваш новини? Да ги фалшифицираш ли искаш? Ти не би го направила! Коруин може да го направи, но не и ти.

— Няма да създавам новини, не се беспокой. Само ще ги подмамим. Ще си изпросим фалшиви лични карти — предложи тя.

Стиви стана от дивана и закрачи из стаята.

— Опасно близко до капан е.

— А кой казва: „истинските новини никога не се намират, те се откриват“? — припомни Мелиса.

— Не изваждай думите ми от контекста.

— Три жени са умрели в този контейнер. Другите са били разсъблечени, обезпаразитени, обръснати от главата до петите, а сега, след по-малко от седмица, ще ги качат на самолет обратно към Китай.

Ако се обърна към Клайн и тя ми предложи да ми продаде шофьорска книжка, ще я хванем натясно. Тогава е наша. Или ще ни отведе до следващото стъпало на стълбичката, или...

— Ще я изнудваме ли?

— Ще я притиснем.

— Какво ти става? — учуди се Стиви.

— Ти ме нае да разследвам историята.

— Аз те наех да разнишиш случая. Има голяма разлика.

— Не и за мен.

— Откога?

— Погледни ме. Погледни ме в лицето. Ако не бяхте ти и баща ти, аз щях да съм една от онези жени в контейнера. Да не смяташ да се отметнеш само защото ще трябва да поработим малко повечко по случая?

— Погледни се! — вметна Стиви. — Виждаш ли какво става с теб?

— С мен? Ами ако случаят излезе толкова голям, че придобие национален машаб? — Тя повиши тон. — Може мотивите ни да са различни, но и двете искаме този случай.

— Не усложнявай проблема.

— Проблемът е, че има три мъртви жени, а с всяка седмица стават все повече. Проблемът е в ужасните условия, довели до смъртта на тези жени — добави Мелиса. — Полицията разследва тези смъртни случаи като убийства. Ето това е историята, която ме интересува. Искам да извадя наяве всички, които са отговорни за това. И ще ти кажа нещо: в името на правдивата кауза съм готова да наруша правилата. Ако Клайн ми продаде фалшива лична карта, проблемът си е чисто неин.

— Проблемът ще е и наш, ако не подходим разумно към него, сестричке. Тези хора...

— Виждаш ли? Какви хора? Кои? Точно това искам да изясня.

— Да се заредим с малко търпение, а? Занимаваш се по случая само ден и половина. Продължавай наблюдението. Ако имаш нужда от помощник, аз ще...

— Не! Това си е нашият случай, на теб и на мен. Никой друг!

— И аз съм на разположение — увери я Стиви. — Продължавай да я дебнеш. Един ден е нищо.

— Опитай се да го обясниш на тези в контейнерите.

— Търпение.

— Да бе, сигурно! — изсумтя Мелиса.

— Ще се постараю да намеря дигитална камера. Ще ти е от полза, нали?

Мелиса се усмихна.

— Значи искаш да продължим!

— Разбира се, че искам, сестричке. Нали аз ти казах за случая.

Но ще го обсъждаме и ще работим по него заедно. Ще трябва да оставим на страна личните си дневни задължения. Искам го толкова...

— Да, да — прекъсна я Мелиса. — Виж, няма нужда постоянно да се държиш като майчица с мен.

— Старите навици трудно се губят.

— Намери ми тази камера.

— Работи с мен — каза Стиви. — Като един екип — предложи тя.

— Като екип — повтори Мелиса.

* * *

Цял ден Мелиса Чоу седя в кафявия си микробус, следейки и записвайки всяка крачка на Гуен Клейн: от дома до пазара, и за кой ли път до автомивката.

В късната сутрин Стиви се обади на Мелиса и я информира:

— Един приятел, който води счетоводството на кредитните услуги, казва, че не са давани заеми, нито отпускати кредити на Джо Клейн за купуването на додж 4×4.

— Какво става с камерата, която обеща?

— Слушаш ли ме?

— А колата тяхна ли си е? — попита Мелиса, без да откъсва поглед от стоповете на Клейн.

Стиви саркастично каза:

— Малко е необичайно, една двойка с деклариран доход от шестдесет и седем хиляди годишно.

— Малко необичайно ли? — избухна Мелиса. — По дяволите, това е направо невъзможно. Това си е кола за тридесет и две

хилядарки.

— Има и още нещо. Задълженията по кредитните карти на Клейн, които през последните седем години са достигнали почти четири хиляди, са изплатени през последните осем месеца.

— Така че, ако не излезе нищо друго, можем да заплашим семейство Клейн с данъчните.

— Ето сега пак почваш — упрекна я Стиви.

— Просто се опитвам да мисля прогностично.

— Недей. Мисли за това, което става в момента.

— Нали не си от тези, които преследват всички американски мамчета от пазара до...

Тъй като Мелиса така и не си довърши мисълта, Стиви провери дали не се е разпаднала връзката.

— Тук съм — уведоми я Мелиса. — Добре, май изпуснах очевидното.

— Как така?

— Нали ги знаеш онези хитри плакати с много цвят и плетеници, които като ги гледаш достатъчно дълго, изведенъж различаваш триизмерен образ?

— Какво си изпуснала? — попита Стиви.

— Тя си изми колата преди два дни. Чудя се как не съм се сетила? Дойдохме си на думата! За вълка говорим...

— Какво си изпуснала? — повтори Стиви.

— Тя потегля. Трябва да тръгвам — каза Мелиса и телефонът замъркна.

ШЕСТА ГЛАВА

Болд седеше на задната веранда. Беше топла петъчна вечер, децата си бяха легнали, прожекционният апарат беше готов, насочен към единствената бяла гладка повърхност — вратата, която някога водеше към кухненския килер. Чакаше Лиз. Вратата бе заключена и боядисана. Напоследък и той се чувстваше като тази врата: затворен, залостен.

Можеше да нагласи прожекционния апарат и в хола. Там имаше стена, голяма част от която беше бяла, ако се махнат картините, рисувани с водни бои, но шумът на барабанната касетка със сигурност щеше да събуди Сара. Тя имаше лек сън, точно като баща си, а ако се събуди, може да минат час или два, преди да я успокоят и да заспи отново. Болд премигна в опит да разгадае тайната на светулките: не можеше да разбере дали наистина вижда светулки, или петната ярка светлина пред очите му са просто още едно доказателство за пълното му изтощение.

— Май си имаме светулки — каза на Лиз, когато тя най-накрая се появи.

— Трябва да завием Майлс, преди да си легнем. Нали ще ме подсетиш?

Ратанът изскърца, когато тя седна на стола. Болд искаше от нея да напълнее с десет килограма. Искаше ратаненият стол да стене, когато тя сяда на него, а не само да скимти.

— Не знаех, че имаме светулки. Шест години сме в тази къща и не си спомням да сме имали светулки.

— Не виждам никакви светулки — информира го тя.

— Чакай малко — каза той. — Ето там, над задната ограда.

Тя погледна към прожекционния апарат.

— Ако бяхме купили повече касетки, нямаше да се налага да зареждаме всеки път.

— Не го използваме толкова, че да се оправдаят две касетки.

— Трябваше да прехвърлим диапозитивите на видеокасета.

— Тогава за какво щяхме да си използваме прожекционния апарат? — попита той.

Тя се загледа към моравата.

— Не ги виждам.

— Точно от това се притеснявах.

— Какво ще гледаме?

— За седемдесет и петия си рожден ден майка ми ми подари всички стари семейни диапозитиви.

— Помня ги.

— Точно така.

— Стари, стари семейни снимки.

— Точно така, точно това казах и аз. — Той вдигна апарата, включи го и фокусира образа на белокоса дама на фона на пребоядисаната врата.

— Обичам летните вечери — каза Лиз. — Ароматът на дървени въглища във въздуха, на прясно окосена трева. Човек не трябва да приема тези неща за даденост.

— Това е майката на майка ми — каза Болд. — Тя почина в съня си. Спомням си от дете меката ѝ кожа и дрехите, които миришеха на нафталин. Косата ѝ беше като захарен памук. Но най-вече ми се е набило в съзнанието, че е починала в съня си.

— Говори полицаят в теб. Винаги много повече те занимава как някой е умрял, отколкото как е живял.

Коментарът не му хареса. Чувстваше, че би могла да се извини за него, но не му се искаше да го прави, макар че не знаеше точно защо.

— Вижда ми се странно, че съм запомнил точно това за нея.

— А как е починал дядо ти?

— Нямам представа. Предполагам, че въобще не са ми казвали. Спомина се пръв. Той ни е довел тук. — Болд превъртя набързо десетина диапозитива.

На Лиз ѝ се искаше да се забави на някои от тях, но той бързаше с припряността на човек, който знае къде отива.

Спра се на една черно-бяла снимка на младо, осемнадесетгодишно момче, застанало вния край на огромно паднало дърво. Той каза:

— Бяхме поляци. Баща ми казваше, че сме европейци.

— Заради контейнера е. Заради умрелите жени — стресна се Лиз.

Болд превъртя апаратата през още два диапозитива на дядо си.

— Всички ние някога сме прекосили океана — отбеляза той. — Твоите хора са дошли още в началото на осемнадесети век. Моите по време на Първата световната война. Мислиш ли, че твоите хора биха могли да дойдат тук сега? С всички тези квалификации и изисквания, а?

— Недей да се тормозиш така.

— Технически казано, са починали от недохранване, но Дикси казва, че някакъв странен вид грип е бил решаващият фактор. Ако бяха преживели глада, грипът е щял да ги убие. Какво ще кажеш за такава ирония на съдбата?

— Мисля, че видях една — посочи тя и се наклони напред. — Не знаех, че имаме светулки!

— Не там. Това са онези коледни украсения, дето никога не ги свалят. — Той издърпа касетката и остави ослепителнобял квадрат на старата боядисана врата.

Лиз скочи от стола си с ентузиазма на малко момиченце и започна да прави театър на сенките, показвайки с ръце летящи птици. Беше облечена с шорти. Краката ѝ имаха тен, но бяха прекалено кълощави. Тя направи глава на патица и гласът ѝ се превърна в този на патока Доналд. Доналд му каза, че се притеснява прекалено много. Не би подскочила така преди две години, преди болестта. Беше станала непредсказуема. Не искаше да се лишава от нито един миг радост. Тя безпогрешно сграбчваше всеки такъв миг. Той ѝ завидя за свободата, за усещането за младост. Тя вече не беше залостена боядисана врата.

— Как може да оставят коледните украси за цяла година? — попита тя.

— Трябва да има наредба за това.

— Винаги си оставаш ченге.

Той зареди касетката с диапозитиви от някогашна тяхна ваканция.

— Ако твоят дядо не беше прекосил океана, сега нямаше да сме тук — каза тя.

— Точно това не ми дава мира. Ако тези жени бяха оживели... Тогава поне за малко щяха да имат законен шанс за свобода.

— Те са открили друг вид свобода — каза тя.

Нямаше да ѝ се поддаде. Нямаше да подеме тази тема за нищо на света.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво знаем вече? — попита Болд Ла Моя още преди да е седнал.

Кабинетът на Болд бе превърнат на картичка галерия, като в момента изложбата бе на рисувани с пръст картини и картички от дъщеря му Сара и сина му Майлс. Той ценеше всяка една от рисунките, беше измислил названия на повечето от тях; учените грешат, че земята се върти около оста си, тя се въртеше около двете му деца.

— Разследвах тази материя. Прекарах уикенда с докери, митничари и с мяня човек в жълтите страници. Това е да си сержант. Когато стана лейтенант, поне ще си върна уикендите.

— Дай за ватата — каза Болд.

— Ъхъ, балите бяха изнесени от контейнера заедно с труповете — отвърна Ла Моя.

— Няма документ, който да показва, че е бил натоварен. Нито пък някъде е записан номерът на контейнера. Никъде не е записана и компанията, която го изнася — предложи самоуверено Болд.

— Две верни предположения, две от три — не е зле, серж.

— Къде не уцелих?

— Официално няма компания, която да отговаря за контейнера — поправи Ла Моя. — Наистина, никакъв документ. Но неофициално? — Когато Ла Моя познаеше нещо, което всъщност се случваше често, той се наслаждаваше на успеха си, разтягайки го във времето точно като дете, което разказва току-що научен стар виц. Бърни Лофгрийн от съдебната лаборатория имаше същия лош навик да проточва в десетминутна лекция нещо, което може да се каже с едно изречение. Болд спокойно го чакаше да се изкаже. — Когато предприех идентифицирането на този контейнер, реших да се заема с това сериозно. Меко и нежно... нищо припряно. Това си е цяло изкуство, както знаеш — каза той, очаквайки комплимент.

— Ъхъ — съгласи се Болд.

— То е като да правиш любов: започваш бавно и полека и оставяш нещата да се развият от само себе си.

— Опитай да стигнеш до въпроса по някое време днес, ако е възможно.

Ла Моя дори не трепна. Той беше на сцената, той играеше. Нищо не би могло да го отклони.

— Така че вместо да го правя на голям въпрос, просто пуснах слуха, че се интересуваме от поръчки за вата, докарана с контейнер. Разбиращ ли? Вече знам, че не е Еди Бауер, защото вече го проверих. Мамка му, тогава кой може да е?

— Джон! — Болд предупредително повиши тон.

— Нямам доносник, серж, нямам си славейче. Да имах свестен доносник, можех да направя чудеса с него, разбиращ ли? „Ще те пуснем от затвора ей така“ или нещо от този род. Разбиращ ли? Тогава можех да изнамеря някое име, някаква връзка, нещо достатъчно твърдо, за да им стъпя на врата. Разбиращ ли? — Той мълкна. Мълкна и застана в очакване на някаква реакция от страна на лейтенанта, който седеше с такова безразличие, че някой страничен наблюдател би си помислил, че е умрял на стола си. Болд не желаеше да участва в представлението и не помръдваше. Чакаше. Ла Моя обмисли всичко и накрая разбра, че ще му се наложи да заговори пръв. — Част от мен си мисли, че ще трябва да се свържем с ВР, преди те да са ни потърсили. Да им спестим главоболията.

ВР — Вътрешно Разузнаване — са два инициала, от които дори и най-честните полицай ги побиваха тръпки. ВР можеше да блокира кариери, заплати, да предизвиква цели месеци консултации с преработили се прокурори или беседи с адвокати в полза на благотворителното полицейско общество — профсъюза. Предложението на Ла Моя означаваше, че накъдето и да се обърнат, това би могло да им причини вреда. Намекът беше ясен — става дума за организирано престъпление.

* * *

Корупцията вилнееше из полицейски управления и други държавни организации като грип, предаваше се от човек на човек, без

значение на ранг, раса или пол. Както при всяко заразно заболяване, когато размерите му станат епидемични за дадена популация, и тук се взимаха мерки за елиминиране или поне за намаляване на влиянието му. Винаги се намираха няколко черни овце, за да изперат пешкира, докато останалите се покриват още по-дълбоко.

В течение на своите двайсет и нещо години служба Лу Болд внимателно избягваше и никога не се поддаваше дори и на най-малките съблазни, които не са рядкост в работата му. Винаги беше нащрек, бдителен и внимателен. Никога не би предал някой колега на ВР-то, но също така и не би толеридал компромиси в полицейската работа. Умишлено избягваше контакти с хора, за които се знаеше, или поне се подозираше, че имат връзки с организираната престъпност. Сред тях бяха и няколко политици, както и негови началници от сиатълската полиция. Появеше ли се и намек за някого, Болд мислено си го добавяше в списъка.

Не можеше да си позволи този лукс професионално. Разследването на престъпление срещу личността — ПСЛ — изискваше познаване из основи и контакти с елементи на организираната престъпност, било то Китайската триада, руската мафия, или която и да било от новите банди, които през последните години започнаха да обират трохите, оставени им от по-големи събрата: улични престъпления, наркотици, проституция, кражби на коли и дребен хазарт. Докато руснаците контролираха бордите, бандите се задоволяваха с уличните курви, докато китайците внасяха кокаин и хероин с кораби, бандите ги продаваха. Всяка групичка си бе разработила собствена ниша и като цяло не закачаше другите за останалото. Само на нивото на улицата, на нивото на бандите не беше така. Тук горещата преданост и романтичните разбириания често ставаха причина за улични войни, гангстерски сблъсъци, след които по улиците оставаха мъртви младежи, даже тийнейджъри.

Да получиш покана за среща с някой, който е свързан с такива организации, би могло да бъде като целувка от смъртта — ултиматум, който носи заплаха към семейството, заплаха за живота, професията или просто към човешките амбиции. Много малко бяха полицайт, които не се поддаваха, когато ги натискаха в нужната точка. Болд знаеше, че от всичките му слабости, най-привлекателна мишена за такива хора биха били децата му. Той никога не би приел пари, нито

повишение, но знаеше, че ако се постави под въпрос здравето и благополучието на Майлс и Сара, ще се изправи пред избора: да отвърне или да се подчини. Всяко ченге си знаеше уязвимите места; за Болд това бе дъщеря му, която веднъж вече бе заплашвана, и той я пазеше с всички усилия.

Адресът на ченгетата никога не се издаваше, никога не се публикуваше в телефонните справочници. Някои лъжеха съседите за професиите си, както за да предпазят семействата си, така и за да избегнат въвличане в дребни кавги. Играта на бягане от компромиси и корупция никога не свършваше и изискваше огромна бдителност от всяко ченге, включително и от Болд. Когато се обади Мама Лу, дъхът му секна. Това бе денят, от който се бе страхувал през цялата си кариера.

Съобщи му го Ла Моя. Бяха отишли до кафенето на петия етаж. Болд затвори вратата и си направи чаша чай.

— И така, става дума за това момиче, с което излизах известно време, казва се Пеги Уон.

— Жена — поправи го Болд, — надявам се.

— Страхотно си прекарвахме, макар че не продължи дълго.

— Нищо ново — каза Болд.

— Но си останахме приятели. Интересува ли те изобщо? — подразни се Ла Моя.

— Стига да има продължение. Ако ми разкажеш за „Понататъшните приключения на...“... ще мина и без това тази сутрин. Животът ти е пълен с такива като Пеги Уон. За твоето добро ти го казвам, Джон, намери си някоя, която да означава нещо за теб.

— Проблемът ми е, че съм дяволски срамежлив... За бога, серж, само не ми казвай, че ти пушка.

Болд се поколеба за момент, точно колкото да изведе нещата от нивото на майтапа, и каза:

— Да, пушка ми.

Ла Моя застини, но усмивката му се смекчи, а погледа му се втренчи в една топка прах в ъгъла на стаята. Долната му устна се изкриви под мустаците.

— Е, хайде, кажи ми за Пеги Уон — каза Болд.

На Ла Моя му трябваше една секунда да се окопити и отново да придобие момчешкия ентузиазъм и напетата независимост, които му

бяха толкова присъщи.

— И тъй, Пеги очевидно е племенничка на Мама Лу, въпреки че азиатците често злоупотребяват с това да се наричат лели и чичовци, нали разбираш. Така че това може би обяснява защо Пеги — да е живо коприненото й меко дупенце — се нареди сред останалите ми завоевания. Малко ми е стегнато около врата, знаеш какво имам предвид. И така, размотавам се с тази хубавица и много скоро ще танцувам със самата Мама Лу, прав ли съм? Може да съм ненормален, но съм добър.

— Значи Пеги е в най-черния списък на Сиатъл.

— Очевидно си е заслужила тази чест...

— Легендите говорят... — добави Болд.

— Между другото се чух с Пеги снощи. Обади ми се в бърлогата, разбираш ли? А това означава, че е издирила номера ми по телефонния справочник, защото аз никога не съм й го давал.

— И, естествено, се е обадила от телефона до леглото си, а?

— И какво мислиш, че иска, ако не да уреди среща между теб и Мама Лу, а?

— Мен?

— И аз така реагирах.

— И Мама Лу?

— Точно така.

— Мамка му — нетипично за себе си изруга Болд. — Защо съм й притрябал? — възрази той.

— Не мога да ти отговоря. Но предполагам, че щом тя го е намислила, ще го направи.

— Идваш с мен.

— Не съм поканен.

— Няма значение. Когато сме двамата в екип, подходът се променя — отсъди Болд. — Разбира се, ако нямаш нищо против. Не те карам насила, Джон. Не искам да те забърквам в нещо... нали знаеш?

— Да, знам. Няма проблем. Щом искаш да съм закачен за теб, така да бъде.

— Може и двамата да ни закачат — злокобно предупреди Болд.

* * *

Двама жилави и гъвкави мъже стояха пред корейския магазин за зеленчуци и пушеха цигари без филтър, които миришеха по-скоро на жертвени клади. Двама мъже, които не отиваха никъде. И двамата носеха шушлякови анцузи, които зашумолиха, когато мъжете последваха Болд и Ла Моя в магазина. Една чайка над тях, заклещена между сградите, се оплака за нещо на висок глас. Интернационалният район бе един квартал от около четирийсет сгради на юг от центъра на града и на запад от индустриски зони, които граничеха с изпитателните площадки на Боинг. Скучна архитектура и евтин паркинг. Единственото забележително нещо на квартала бяха енергичните му хора.

— Аз съм Ла Моя — представи се сержантът, като се обърна да поздрави посрещащата ги делегация. — Това е Болд. Тя ни чака.

Лицата на тези хора бяха спокойни и безизразни. Един от тях кимна, но вратът му се оказа направо дървен, така че жестът му по-скоро заприлича на поклон.

Болд отвърна на кимването.

— Това се отнася само за японците, серж, тези тук са китайци — през зъби процеди Ла Моя.

В магазина миришеше на джинджифил и сгорещено олио. Вътрешното оформление по всички параграфи нарушаваше противопожарните наредби, навсякъде имаше завеси и хартиени изделия, допиращи се до стогодишния ламаринен таван, където инкрустиран с прах вентилатор бавно влачеше след себе си опашки от разкъсана паяжина.

Преведоха ги през претъпканата до невъзможност касапница, където една кълоща, приличаща на скелет баба размахваше като брадва китайски нож над половин тело. Тя беше сбръчкана и съсухрена, но усмивката ѝ ги заля с любезнот, а очите ѝ флиртуваха.

— Май те хареса — каза Ла Моя, докато се изкачваха по скърцащи дървени стълби към някакво тъмно помещение.

— Надявам се — отвърна Болд, неподготвен за последвалата гледка.

Мама Лу бе с размерите на Орсън Уелс. Бе облечена с ярка червена домашна рокля, пищната ѝ черна коса падаше до кръста. Заобиколена с купища книги, тя седеше в едно кресло в светлината на лампион, който повече приличаше на сешоар от фризьорски салон. До

нея имаше черен телефон с шайба. Жълтеникавите щори бяха спуснати, за да не позволяват на слънчевата светлина да прониква, климатикът непрекъснато се трудеше на единствения неприкрит прозорец, през който се виждаше заливът Елиът и островите под него.

Мама Лу — бърза като жабешки език — бръкна с пръсти в чаша с вода и си сложи ченето, преди гостите да ѝ се представят. Когато заговори, баритонът започна да извира някъде изпод гърдите ѝ, които се простираха пред нея като континентален бряг. Съдейки по гласа ѝ, беше пушила дълги, дълги години. Може би все още не ги беше отказала, освен ако зелената кислородна бутилка в ъгъла не беше само за украса.

— Оказвате ми чест с това посещение — каза тя на сносен английски.

— Казват — започна Болд, — че семейството на мис Лу е много голямо: за много хора майка, приятелка за всички. Имате значителен принос за нашата Полицейска Атлетическа лига, за пожарната и за болниците, и за всичко това градът и гражданините му са изключително благодарни.

— Всички ние сме едно голямо семейство, да?

— Бих искал всички да се замислят за това семейство толкова, колкото вие, госпожо.

— Я Моя, ти си приятел на Пеги Уон.

— Да, мис Лу.

— Тя казва ти честен човек. Този човек с теб, господин Бот, той честен човек?

— Най-честният и най-добрият човек от всички, които познавам.

— Това е достатъчно, Я Моя.

Ла Моя кимна лекичко.

— Кажи ми за разследването, господин Бот — каза тя. Въобще не поясни за кое разследване пита.

— С китайските имигранти се отнасят като с кучета, товарят ги в огромни метални контейнери, като кучешки колиби, без вода, без храна. Това е нечовешко и трябва да се прекрати.

— Човек е готов да изстрада всичко, когато бяга от чудовище.

— Но тези хора си плащат.

— Дядо ми и аз пристигнахме на дъното на един товарен кораб, без слънчева светлина и без въздух цял месец. Дядо ми беше платил

много пари за това. Нещата не много различни днес. Моят народ бяга от Червените китайци вече от много поколения.

— Хората пристигат в тази голяма страна по много начини, някои законно, други не — каза Болд. — Аз не ги осъждам за това. Но три жени починаха в този контейнер. Млади жени. Животът им е бил пред тях. Всеки, който е замесен в това, ще отиде в затвора. Всеки. Ще свършат в метални килии също като жертвите си. Тези, които сътрудничат на полицията, ще получат най-леки присъди.

Мама Лу не се помръдваше, не потрепваше. Седеше като каменна в мекия си трон, цялата ѝ любезност и светският ѝ тон се бяха изпарили.

— Да — изрече тя подчертано бавно. — Съгласна съм.

Болд се изненада от тази реакция и започна да говори това, което се беше подготвил да каже.

— Младите жени, които оживяха, не желаят да ни сътрудничат, не желаят да споделят никаква информация.

— Те уплашени от вас. Имат причини, бих добавила. Полиция у дома не като полиция тутка. Но има и други. Тези деца, техните семейства и в двете държави ще пострадат, ако жените сътрудничат.

— Също и вашето семейство.

— Ласкаете ме, господин Бот. — Изведнъж акцентът ѝ значително се намали, гласът ѝ стана по-учтив, но още по-твърд, очите ѝ фиксираха Болд и не желаеха да го освободят. — Аз нямам влияние над тези деца. — Тя се задави, но си пое въздух и продължи: — Три умряха. Да. Много жалко. Но кажете ми, моля ви се, колко други ще умрат, ако си останат където са?

— Аз отговарям само за Сиатъл, госпожо — съобщи ѝ Болд.

— Ще поразпитам — каза тя и отново кимна с голямата си глава.

— Дайте възможност на старата жена да види какво може да направи по въпроса.

— Отговорникът за кораба — каза Болд, — би бил едно добро начало.

— Движите се на тъмно, господин Бот. Вървете по-бавно. Тъмнината крие много невидими опасности.

— В крайна сметка тъмнината отстъпва пред светлината.

— Невинаги. Попитайте офицер Тидуел. Но аз ще ви помогна. За отплата ще ми казвате за хода на разследването и ще пазите името ми

далеч от медиите. Толкова съм уморена от тези лъжи.

— Всички сме уморени от лъжите.

— Във вените ми тече китайска кръв, господин Бот. Тези три жени бяха мои сестри, мои деца.

— Ваши клиенти? — осмели се да попита Болд.

— Хапете ръката, която ви храни, а? — усмихна се тя.

— Когато съм достатъчно гладен — отвърна той.

Тя повдигна меката си, пухкава ръка и я задържа за момент, сякаш очакваше да я целунат. После махна с нея и с този жест ги освободи.

Болд стоеше, Ла Моя с него.

— Благодаря Ви, мис Лу — каза Ла Моя.

— Бъди добър с Пеги Уон, Я Моя. Тя моя племенничка. — И като обърна вниманието си отново към Болд, добави: — Движи се бавно. Тъмнината крие много предизвикателства. Може би ще ти предложа малко светлина.

— Благодаря.

— Можеш посещаваш, когато желаеш, когато имаш нещо да кажеш. Винаги добре дошъл.

Болд се хвана, че й се покланя, вдигна глава и се усмихна.

* * *

Когато се озоваха отново на улицата, далеч от магазина, Ла Моя каза:

— Луд ли си, серж? Ти направо си я обвини.

— Споделих подозренията си.

— О, да, ти чудесно си споделяше.

— Ако е умна, ще ги предаде. Те нищо не могат да й направят, тя е толкова влиятелна. Не биха издържали и седмица на затворено. Ако ни даде тази операция, се измъква. Какво беше това за Тидуел? — попита Болд.

— Нали помниш Тидуел, от Организираната престъпност? — подсети го Ла Моя.

— Пенсионира ли се?

— Да се пенсионира ли? Излязъл сутринта да тича и се върнал с носилка. Изпотрошен до последното кокалче. Казал, че го бълснала кола. Сигурно някоя кола с четири крака. Напусна отела поради здравословното си състояние, защото не може да ходи като хората.

— Мама Лу?

— Помниш ли онова полумексиканче в парка? Надишало се и умряло, а? Казват, че Мама Лу имала голям пръст в тази работа. Мексиканчето било котенцето на Тидуел, преди злополуката.

— Джон, да не би да се опитваш да ме предупредиш?

— Тя поне със сигурност се опита — внушително отвърна той с широко отворени очи. Гъонените подметки на щраусовите му обувки силно шляпаха по асфалта на вейка от широките му крачки. Каза на Болд: — Просто се опитвам да ти кажа, че трябва да си отваряш очите на четири. В противен случай, на твоето място бих се отказал от значката си.

ОСМА ГЛАВА

Мелиса получи от Стиви дигиталната камера, както и две много малки касети с резервна батерия. Говореха в ъгъла на новинарската студия на Кей Ес Ти Ви, докато всички наоколо се подготвяха за новините в пет. Стиви ѝ подаде чантата с камерата и се почувства дължна да предупреди Мелиса:

- Това не е картбланш да поемаш нещата в свои ръце.
- Разбирам.
- Не се отнасяй толкова повърхностно към това.
- Разбирам защо смяташ, че трябва да го кажеш. Трябва да предпазиш и студията, и себе си.
- Изобщо не става дума за това. Опитвам се теб да предпазя.
- Пак ли имаш седмо чувство?
- Винаги искаш да знаеш всичко за мен преди мен самата.
- Разбира се!
- По дяволите, не се шегувам!
- Госпожо Макнийл? — повика я студийната директорка. — Остават две минути.

Стиви с нетърпелив жест я накара да се махне. Погледна Мелиса и видя, че има някакъв проблем.

- Нещо става, нали? Познавам този поглед.
- Мелиса поклати глава.
- Какво каза за автомобиката?
- Нищо, само ти намекнах. Снимките си струват. Имам и други добри снимки. Ще видиш.
- Кога? — настоя Стиви.
- Подслушах го как споменава гробищата по уличния телефон
- прошепна Мелиса.

Стиви потрепери.

- Кого си подслушала? Какво гробище?

— Госпожо Макнийл! — отново повика студийната директорка.

— Идвам! — кресна ѝ Стиви. Когато се обърна, Мелиса вече напускаше студията. Стиви знаеше, че най-правилно би било да тръгне след нея и да я спре. Отвори ли се дума за работа, Мелиса ставаше като кон с капаци. — Чакай! — викна ѝ.

— Шестдесет секунди! — съобщи студийната директорка.

— Ще ти се обадя довечера — с устни каза Мелиса и направи жест, че държи телефонна слушалка.

— Обади ми се! — повтори Стиви, все още колебаеща се дали да не зареже предаването и да спре малката си сестричка. — Ще чакам да ми се обадиш!

Един стажант отвори на Мелиса двойната врата и тя за последен път погледна и се усмихна на Стиви. Отново вдигна ръка към ухото си: ще се обади.

— Трийсет секунди! По местата, моля!

Стиви с нежелание тръгна към бюрото си, а стомахът ѝ все повече се свиваше на топка. Ако не беше интервюто с главата на Иммиграционните служби и службите за натурализация, вероятно щеше да се предаде. Сега обаче тя седна и прегледа сценария, докато ѝ свържат микрофона.

* * *

Температурата в студията заради компютризираната електроника се поддържаше около петнайсет градуса. Студийната директорка, която четеше сценария, беше облечена в памучна блуза. Стажантът беше донесъл чая на Стиви с една лъжичка истинска захар, вместо със заместител. Стиви борбено се отърва от чашата и за последен път се задълбочи в сценария си. Без значение колко се е готвил екипът за излъчване, нервите им винаги бяха обтегнати. Постоянните усилия на новините „Четири в пет“ да поддържат рейтинга си на челна позиция в местната класация доста напичаха обстановката.

Уилям Кътлър, който партнираше на Стиви, се интересуваше много повече от това, как изглежда на монитора, отколкото от сценария. Били-Боб, както го наричаше Стиви, прекарваше по-голяма част от времето си по церемонии за разрязване на ленти и ценеше тази

извънредна работа, която даваше доста прилични хонорари, в много по-голяма степен от новините.

Тя се погледна за последен път на монитора. Въпреки че беше на трийсет и седем, тя все още изглеждаше чудесно пред камерата. Косата ѝ, дълга до раменете, бе силно осветена, сакото ѝ беше малко по-дълго, отколкото би трябвало, прекалено семпло и безвкусно, но перфектно за продуцентите и техните безценни рейтинги. А тези рейтинги ѝ осигуряваха договор, който включваше градска кола, шофьор, който да снове с нея насам-натам, и освен всичките ѝ разходи покриваше наема за петстайния апартамент. Промоционен договор с Нордстром я подсигуряваше с гардероб само срещу петсекундна реклама сред заключителните надписи. Бледата нежна кожа, която се показваше през подчертаната с хирургическа точност цепка, както и лекотата, с която се държеше, ѝ бяха спечелили етикета „Откритаексапилна“ в една статия на „Нюзик“ за падането на стандартите в местните новинарски предавания. Но въпреки цялата критика рейтингът ѝ оставаше супер. Само либидото на Били-Боб заплашваше да ги срине. Чуваха се слухове за някакви ученички, наркотици, целонощи партита. Ако Били-Боб не си закопчаеше ципа, новините „Четири в пет“ щяха да са загубени.

— Петнадесет секунди — съобщи застанала между двете автоматични камери и кабелите за микрофоните студийната директорка. Тя носеше бележка, написана на ръка, която да подсети двамата водещи да вмъкнат страница Б-36, която първоначално не беше включена в сценария.

— Косата ми! — извика Уилям Кътлър, перчейки се.

Студийната фризьорка се залетя към сцената, докато студийната директорка продължаваше броенето.

— Десет секунди! — Фризьорката внимателно прекара гребена по лакираната коса на Уилям Кътлър, забавяйки се малко с един непослушен кичур.

— Идиотка такава! Да не си някоя кучешка фризьорка? Дай ми това! — Кътлър издърпа гребена от ръката ѝ и саморъчно подреди кичура си.

— Девет... разчистете сцената... осем — броеше директорката, без да ѝ трепне гласа. — И това ми било професионалисти!

Фризьорката се измести от камерата и сумтящият Кътлър се огледа в монитора още веднъж. Изхвърли гребена от сцената към фризьорката.

— Четири... три... две...

Лицето на Стиви светна, когато погледна камерата. Тя буквално живееше заради този момент: стотици хиляди зрители съсредоточени върху всяка нейна дума, но сега мисълта за Мелиса отслабаваше тръпката. Предварително записан глас се чу в ухото ѝ: А сега, най-гледанияят новинарски екип на Сиатъл, Стиви Макнийл и Уилям Кътлър, в новините „Четири в пет“.

Стиви започна да чете текста от телескриптера. Усмивката ѝ, перфектна като за снимка, тонът ѝ, леко дрезгав и чувствен, погледът ѝ мек, прикован към камера 2. За съжаление новините бяха „само колкото да запълнят празнините между реклами“. Един ръководител ѝ го обясни, когато беше отишла в Ню Йорк, надявайки се да направи големия скок в кариерата си от репортер пред камера към водеща.

„Източници, близки до разследването на случая с незаконно пристигналите чужденци, които бяха открити при изваждането на товарен контейнер в залива Пъджен, казват, че полицаи от отдел «Убийства» на Сиатълската полиция до момента са разпитали поне една от задържаните, които са оцелели при прехода. Твърди се, че разговорът се е водел около проваления опит за сделка, след което полицията е останала с малко или въобще без информация.“

Показа се заставка с кадри от ваденето на контейнера и как водят загърнатите в одеяла жени към колите на бърза помощ.

„В новините днес ще научите: предварителната аутопсия на първите три жени, починали при прехода, показва, че причините за смъртта на жертвите са били естествени, а именно — недохранване и обезводняване, въпреки че по всичко личи, че тези условия се дължат

единствено на небрежност от страна на капитана на кораба. Идентифицирането на кораба, замесен в транспорта на контейнера, е цел на настоящето разследване.

По-късно в емисията на новините «Четири в пет» ще ви бъде представено интервю на живо с Адам Талмъдж, регионален директор на Имиграционните служби и службите по натурализация.“

* * *

Адам Талмъдж бе облечен с тъмен костюм, бяла, закопчана догоре риза и синя вратовръзка с червени орлови глави. Шпицарките му, минали през обущар, бяха добре лъснати. Все още беше запазил по-голямата част от косата си, която приличаше на светлосиво, къдрavo, късо подстригано кепе. Имаше изразителни черни вежди и ясни сини очи, приличащи на пресен лед или на стъкло за препариране. Когато се здрависа със Стиви, по лицето му бе изписано донякъде резервирано, но все пак дружелюбно внимание. Очите му, за разлика от тези на останалите мъже, дори за момент не се отклониха към анатомията на тялото й, и тя веднага се увери, че е добре трениран как да се държи с медиите. Тя не се и съмняваше, че след като се е съгласил на това интервю, Талмъдж си е изbral определена линия на поведение. Тя всъщност настояваше това интервю да се състои съвместно с Кугли, който в момента бе седнал на стола от фибростъкло извън обхвата на камерата, но Талмъдж предпочете да е сам.

— Всичко наред ли е? — попита госта си Стиви.

— За мен е удоволствие — отвърна той.

Ръката на студийната директорка се вдигна, за да й даде знак и после властно махна.

— Екипът на „Четири в пет“ с удоволствие ви представя едно интервю с Адам Талмъдж, северозападния регионален директор на Имиграционните служби и службите по натурализация, със седалище тук, в Сиатъл. Добре дошли.

— Добре заварили, Стиви.

— Иммиграционните служби са порталът, през който всеки легален имигрант може да влезе в страната — започна тя. — Те поддържат своя собствена, независима федерална полиция, която следи границите и пристанищата. Колко души годишно задържате в Сиатълската област?

Цветът на лицето на Талмъдж показа, че са му подали ниска топка. Той каза:

— През изминалата календарна година задържахме приблизително две хиляди и двеста души, но нека ви кажа, че...

— Това не е малко — прекъсна го Стиви, като по този начин придае особена тоналност на интервюто. Нямаше да позволи на Талмъдж да отклони и да промени темата, както ги учат медийните консултанти. — И от тях приблизително колко души пристигат с контейнер или кораб?

— Може би между една трета и половината. — Той незабележимо погледна извън камерата към Брайън Кугли.

— Каква част от тях са политически имигранти?

— Политическите бежанци са само около десет процента от всички нелегални — поправи я той.

— А какъв процент от нелегално влизящите успява да задържи вашата служба?

— Няма как да изчислим това.

— А по приблизителни оценки? — попита тя.

— Бихме били доволни, ако успяваме поне в петдесет процента от случаите.

— Залавят се по-малко от десет процента от наркотиците, влизящи в тази страна — предизвика го тя, като прочете от записките си. — Защо вашите резултати са по-високи?

— Наркотиците може да се скрият в скиорски щеки, да бъдат оставени на дъното на океана за цял месец, могат да бъдат пуснати от самолет в гората. Ние работим с живи хора — припомни й той.

— Значи ако вашите две хиляди и двеста правят петдесет процента, то, грубо казано, около пет хиляди души нелегално влизат през северозападната граница всяка година. И все пак, бройката за страната е около триста хиляди, не е ли така?

— По-голямата част от които, около осемдесет процента, идват от южната ни граница.

— Мексико.

— Точно така, от Мексико.

— А тук по-голямата част от нелегалната имиграция идва от Азия, нали?

— Да, така е.

— Китайци ли са?

— Голяма част от тях са от самия Китай, да. Също от Виетнам и Индонезия.

— Политически имигранти — вметна тя, връщайки се към предишната тема.

Талмъдж нацупи устни и вирна глава.

— Внимателно проверяваме всички, които имат законно основание да търсят политическо убежище.

— И все пак едно неотдавнашно постановление на Конгреса позволява на задържаните имигранти да останат само девет дни, за да потвърдят статута си на политически бежанци, нали така?

— Шест работни дни — поправи я той.

Тя се опита да потисне блясъка в очите си, след като го накара да изрече тази поправка. Беше нарочно преувеличила данните.

— След което те са депортирани и изпратени в страните, от които са дошли, каквото и да е положението им там.

— Да, обикновено това е процедурата.

— А за да се класифицират като политически бежанци, тези хора, тези бежанци трябва да са в състояние да докажат, че са били измъчвани.

— „Измъчване“ е много силна дума. Физически или морално малтретирани — поправи той.

— Доколкото разбирам — продължи тя, — подбрани агенти на Иммиграционните служби получават специална подготовка както от Капитолийския хълм, така и по психология. И колко такива специално обучени агенти има във вашия отдел? — искаше да знае тя.

— Трима — отвърна той и пак скришом погледна Кугли. — Много малък процент, може би десет процента от всички имигранти искат статут на политически имигранти.

— Значи поддържате новата политика? — изprobва го тя.

Талмъдж веднага ѝ отвърна:

— Конгресът въведе в сила една от най-далновидните и решителни реформи на Закона за имиграцията. По този начин той направи нашите граници по-гостоприемни, отколкото са били през последните седемдесет години, като в същото време намали бюрокрацията и увеличи ефективността на агенцията. Що се отнася до тези хора, които извършват престъпления спрямо други човешки същества, то всичко, което мога да кажа, е, че такова поведение няма да се търпи от тази администрация, нито пък от Иммиграционните служби и службите за натурализация. Ще преследваме всички отговорни и ще ги пращаме в затвора заради действията им. Дори бих добавил, че Сиатълската полиция точно в момента активно работи по разследването на трите смъртни случая в извадения неотдавна контейнер. Нека това послужи като предупреждение: настъпи краят на черния пазар на човешки живот. Ще предложим закрила на първите, които желаят да разкрият тази търговия. Останалите ще отидат в затвора.

Сега Стиви разбра защо Талмъдж се съгласи на интервюто. Той го използва, за да си намери информатори.

— Чисто! — извика студийната директорка. — Уилям, камера 2, две минути.

Талмъдж се изправи и махна микрофона си. Избърса лицето си, като че току-що бе изял нещо.

Брайън Кугли пристъпи към Стиви.

— Добри въпроси.

— Размити отговори — отвърна тя.

Талмъдж изстиска една усмивка и се запъти към изхода, очевидно очакваше Кугли да го последва.

— Вечеря? — попита Кугли Стиви.

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Едно интервю без камера с „източници близки до разследването“?

— Почвате да омеквате — отбеляза тя.

— Мога да ви предоставя и по-точни данни — предложи той.

Стиви каза:

— Аз ще ви се обадя.

— Добре — съгласи се той.

Той ѝ протегна ръка за довиждане и те се сбогуваха. Кугли задържа ръката ѝ малко по-дълго от необходимото. Не ѝ хареса това. Никога не би флиртувала, за да изкопчи някоя история. Тя се обърна и тръгна към новинарското си бюро, напълно осъзнавайки, че Брайън Кугли я гледа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Седем години изминаха, откакто Болд се консултира с доктор Байрън Рътлидж от Училището по океанография във Вашингтон. Рътлидж, океанограф, който отдавна стоеше зад катедрата, беше всепризнат авторитет в областта на теченията в пролива Пърджен. Веднъж той вече беше помагал на Болд при разследването на едно убийство, при което тялото бе изхвърлено на брега от едно течение. Проливът Пърджен беше вторият по големина залив в Северна Америка и там се срещаха необичайни, но предвидими приливи и течения, включително и някои от най-бързите повърхностни течения в западната част на Съединените Щати.

Рътлидж бе среден на ръст, със средно тегло. С внимателно оформената си брадичка в стил Ейбрахам Линкълн, сини очи и лула, той приличаше на спасително куче. Кабинетът му бе затрупан с различни книжа: карти, графики, доклади. Стените бяха закичени с рисунки на двумачтови и китоловни кораби, една черна дъска за писане и много карти, които се развояваха като щори за прозорци.

— Знаеш ли — каза Рътлидж с дрезгав от много пущене глас, — около година след като работихме заедно с теб, един прокурор от Скагит Каунти ме повика да работя по още един труп. Срам ме е да си призная, но си прекарах чудесно тогава. Бяха намерени остатъците от тяло на жена в залива Бауман, западно от прохода Дисепшън. Те много приличаха на тези, които ти беше намерил на брега. Тази явно е била хвърлена от мъжа си от моста на прохода Дисепшън.

— Признаха го за виновен, нали? — попита Болд, спомняйки си за сензационния процес.

Пожълтелите от пущене зъби на Рътлидж приличаха на стара загниваща ограда от колове.

— В момента стоиш пред главния свидетел на щата. Това момче си спечели килия за трийсет и една години. Неговите хора обжалваха разкритията ми, но отново изгубиха. — Усмивката му беше заразна. — Така че този път — каза той, имайки предвид телефонното обаждане,

което беше уредило срещата им — става дума за корабен контейнер, а? Няма да повярваш колко много изгубени контейнери се мотаят в открити води. Те са основната причина за корабокрушенията в морето. Питай застрахователите.

— Твоите хора вече имаха възможност да огледат контейнера — каза Болд.

Рътлидж кимна.

— Носиш ли ми данните?

Болд хълзна през бюрото към него един лист.

— Тегло на контейнера, брой хора вътре, тегло и приблизително количество чували с вата. Ватата е била защита в чували.

Рътлидж погледна над очилата си за четене.

— Искаш да намериш кораба-майка на този контейнер, така ли?

Болд отвърна:

— Трябва да разберем кой е корабът, за да знаем с какво се занимава. Ти забеляза ли нещо, като го оглеждаше?

— Смърдеше. Представи си да живееш така две седмици, докато прекосяваши Тихия океан.

Болд нетърпеливо попита:

— Нещо друго?

— Откритите води отпечатват личността си върху всеки и всичко, до което се докоснат. Водите на Тихия океан значително се различават от възсолените, които са в устието на залива — започна професорът. — Това може да се дължи на пресните води от реките и притоците от седемстотин квадратни мили. Реките се изливат в устието достатъчно бързо, за да се опреснява заливът в сравнение с по-високото съдържание на соли на водата в океана от външната страна и западно от остров Ванкувър. По тази причина проливът Пъджен се оказва родното място на неколкостотин специфични вида флора и фауна, които са уникални само за водите в устията, микроорганизми, които не се намират на стотина мили северно или на четирийсет мили западно от него. Спомняш ли си как отглеждахме попови лъжички в пети клас и колко бързо стените на аквариума се покриваха с тиня? Същото нещо става в залива и в открито море. Винаги си личи дали един плавателен съд е бил оставен да седи дълго време — много бързо се покрива с водорасли и дребни ракообразни. Преди водораслите обаче се покрива с бактерии и диатоми, които започват да полепват

още в първите шест часа след потопяването във вода, независимо дали това е локва, пресноводно езеро, устие или океан. Хранителната верига е дълга и всички се редят на опашка. Това позволява на морските биолози да проследят целия процес.

— По същия начин и ентомологите изследват един труп за насекоми — продължи Рътлидж, — морските биолози могат да изследват микроорганизмите и водораслите по дъното на кораб, или дори на контейнер, и да определят доста точно колко дълго повърхността му е била изложена и в каква вода.

— Колкото часовник ли? — с разбиране попита Болд.

— До голяма степен. Дадохте на студентите ни чудесна възможност за практика, както и за лабораторна работа. Благодарен съм ви за тази възможност.

— А ние научихме ли нещо? — пак попита Болд.

— Медът е близко до жилото. — Той направи пауза, за да се наслади на ефекта, като в същото време хвърли Болд в недоумение. — Няколко милиона малки организъмчета се събраха да разкажат през какво са преминали стените и дъното на твоя контейнер. И така, всички тези морски бактерии, диатоми и полепнали ларви ни разказаха, че контейнерът се е скитал в солена вода и по-специално, в централната част на залива, между шестнайсет и двайсет часа. Нито повече, нито по-малко. Натрупването на хидрокарбонати по страните на контейнера от повърхността на водата ни подсказва, че през половината време е бил потопен само на петнайсет градуса, но около осмия е цопнал във водата, като е променил ъгъла на наклона си на около двайсет и два градуса и се е потопил по-дълбоко с около три фута.

— Вижда ли се това? Шестнайсет часа?

— Наличието на диатоми и соленоводни ларви потвърждава това, да. Всичко, което е било свършено от студенти, е било проверено след това. Шестнайсет до двайсет часа. Това е промеждутькът от време.

— Нито повече, ни по-малко — повтори Болд, водейки си бележки. — Само дето може би си спестил това разследване.

— Още не сме приключили.

— Така ли?

Рътлидж предизвикателно погледна Болд:

— Внимателно прегледахме тези бали с вата, както и начина, по който е била опакована, и смятаме, че това представлява интересна възможност.

— Слушам те.

— Ами ако точно този контейнер никога не се е предполагало да достигне пристанището, а е трябвало само да бъде транспортиран през морето? Такъв трансфер е изключително опасен. Организаторът, който е планирал всичко това, се е подсигурил с тези бали като вътрешни въздушни възглавнички в случай, че в контейнера попадне вода. Тези бали на практика са огромни балони.

— Може би вече е губил някой от контейнерите си, а? — попита Болд, забелязвайки особеното изражение на лицето на Рътлидж.

— Нека само ти кажа, че дори и да е имало достатъчно въздушни възглавници, за да не му позволят да потъне, дори и в спокойни води не бих искал да съм в този контейнер. А щом са го предприели в буря като тази, която беше миналата нощ... — Той не си направи труда да си довърши мисълта.

— А щом са го предприели миналата нощ — вметна Болд, — можеш ли да mi кажеш къде е станало това?

Показвайки листа, който Болд донесе, Рътлидж каза:

— Това ли са координатите, където е бил намерен?

— Пъrvите са приблизителни, отбелязани от самолета. Вторите са от бреговата охрана: точно време и местоположение.

Рътлидж се приближи към картите си. Беше със смачкани сивокафяви панталони и кожени високи обувки, същите като на Болд. Рътлидж почти веднага посочи по картата.

— Първо е забелязан тук, после е открит тук — каза той и помръдна пръста си с един инч на запад. — Повърхността му е била изложена на вятър, тегло и скорост, както и на различни течения, които се отразяват на курса му. Не мога да ти дам точното място, тъй като имаме неизвестен промеждутък от време от около четири часа, за които ще трябва да поработим. Но това, което мога да направя, е да се върна назад около шестнайсет до двайсет и четири часа преди да е бил забелязан, за да предположим първоначалното му положение. Имаме сателитни снимки от бурята, метеорологичната станция прави замервания на ветровете на сушата, имаме и графики на прилива,

както и информация за настоящата дълбочина във всички точки. Много данни.

— Тогава значи, ако взема списък на всичките товарни кораби, които са акостирали двайсет до двайсет и четири часа, след като този е бил забелязан...

— А това може да стане чрез пристанищните власти — предложи Рътлидж.

— ... и ти можеш да ми дадеш приблизителното местоположение, където вероятно е станал трансферът, тогава може би ще успеем да познаем кой от пристигащите в пристанището товарни кораби е бил в тази част на залива по това време — довърши мисълта си Болд.

Рътлидж кимна и каза:

— Откакто работихме за последно заедно, компютризирахме голяма част от данните. Спомняш ли си онзи модел в Научния център?

Преди няколко години Болд си загуби цял следобед да проверява предложенията на Рътлидж за работен модел на пролива Пърджет, който да дава информация за нивото на водата и за нейната соленост. Работата на Рътлидж се оказа безпогрешна.

— Разбира се, че си спомням.

— Вече го няма. Сега всичко е качено на компютър и е много по-прецизно. Групата, работеща по компютърния анализ, сигурно може да ни даде точния курс, който контейнерът е изминал. — Той показва едно място с течения на картата. — Моето предположение е, че трансферът е станал някъде тук. — Той се обърна към купчината томове, натрупана до бюрото му, свери отново нещо с картата на стената и избра третата книга от купчината. Книгата съдържаше множество страници с компютризирані карти с отбелязани на тях дата и час, изпъстрени с извити стрелки и цифри, които ясно показваха настоящата посока на теченията и скоростта им. Рътлидж няколко пъти прави справка с таблицата на стената, след което прелисти още няколко страници. После нарисува плавна линия с кривия си показалец, дръпна си няколко пъти от разпалената лула така, че тя подсвирна и заключи: — Някъде тук, предполагам. — Отиде до таблицата на стената и заяви: — Ще зададем на компютрите да изчисляват данните в реално време, а за по-голяма прецизност можем да вземем под внимание и вятъра. — Рътлидж важно потупа таблицата.

Той беше от една ера, и с една такава нагласа на ума, че да не оставя всичко на компютрите. — Но който и кораб да е изгубил контейнера, какъвто и глупак да е капитанът, който е решил да го направи в това време, при всички положения това е станало тук. — И той нарисува една дъгичка, доста далеч от предположенията на Болд. — Трябва да е бил поне на миля разстояние от корабните линии.

— Това дава ли ми поле за работа? — на глас се зачуди Болд.

— По бордовия радар! — внезапно му просветна на Рътлидж. — Пристанищните власти трябва да са го засекли с радара, пък и в нощ като тази със сигурност капитаните на останалите кораби са го засекли. Трябва да поговориш с дежурните на транзитните кораби: те трябва да са наблюдавали внимателно, особено след като плавателният съд е бил извън маршрута, трябва да е възбудил любопитството им. Нощ като тази се помни, повярвай ми. Дежурните... — той мълкна, за да си дръпне от лулата, — ще ти кажат кой и какво, дявол да го вземе, е търсил там.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса се изправи пред всепогъщащата тъмнина и започна да се придвижва напред внимателно като слепец. Това вече не беше обикновено изпълнение на професионалните задължения. Цялата работа се бе превърнала за нея в мисия, така че, когато се движеше бавно и безшумно в тази тъмнина, със стомах, свит на топка и подгизнала в пот от нерви, тя все пак изпитваше задоволство от действията си.

Сивата паст на някакъв вход се отвори пред нея и тя предпазливо се запъти към него. Напредваше стъпчица по стъпчица, прехвърлила през рамо каишката на камерата. След този отвор следваше наклонена надолу конвойерна линия от стара черна гума, която ужасно миришеше на кисело и явно не се използваше поне от десетина години. Мелиса, която бе висока не повече от метър и половина, се сви на топка и се шмугна през отвора надолу по конвойера. Изнервящият шум от машините ставаше все по-силен и по-силен, все по-близък и по-близък. Страхът ѝ се прояви като остра болка в слепоочията. Той бе породен не само от съзнанието за опасната ситуация, в която е попаднала, но и от това, че бе директно игнорирала инструкциите на Стиви да ѝ се обади. Въпреки че Мелиса понякога се държеше нетърпеливо със Стиви, тя все пак напълно се доверяваше на инстинктите и опита на по-голямата си „сестра“. Някъде дълбоко в себе си тя се почувства като дете, което не слуша родителите си. Сега вече знаеше, че е трябало поне да остави съобщение на телефонния секретар на Стиви, да ѝ съобщи къде се намира и какво смята да предприеме. Това дразнещо чувство, че не постъпва правилно, продължаваше да я човърка, докато звуците от машините ставаха още по-силни, пространството в конвойера по-тясно, а въздухът по-сгъстен.

Тя се опита да се овладее, да не се паникьосва, като си пое няколко пъти дълбоко въздух. Извади клетъчния си телефон само за да се убеди, че няма връзка. Вече не можеше да се обади.

Далечният край на конвейера ѝ предлагаше гледка от високо към една огромна зала, в която шумът от машините ставаше направо режещ. Под нея бяха се наредили няколко десетки, а може би повече от стотина жени, които се бъхтеша над производствени шевни машини. Тя приготви камерата, всичко друго мина на заден план и оскъдното осветление остана единственият ѝ проблем. Записа няколко кадъра с тази гледка и тъкмо щеше да тръгва, когато ѝ хрумна да скрие лентата, за да я вземе на връщане. Ако по някое време ѝ се наложи да бяга и изостави камерата, все пак от двете ленти ще ѝ остане една, с която да докаже съществуването на това зловещо предприятие. Дори сега, когато снимаше гледката долу, не беше изключено да я хванат. Рискът беше достатъчно голям само от това, че дойде тук.

Индикаторът на камерата показваше, че осветлението не е достатъчно, но въпреки това Мелиса записа потискащите условия долу — измършавели жени с обръснати глави, товарещи бали с плат, които ги заобикаляха като стени; облаци прах и единственото осветление в помещението, идващо от малките лампички, прикачени към шевните машини. Азиатките трескаво работеха. Някои шиеха, други крояха, трети събираха готовата продукция на вързопи. Двама китайци пазеха етажа, държаха в ръце нещо като бухалки. Вероятно бяха от мафията. Тази мисъл я накара отново да потрепери: китайската мафия бе известна с жестокостта си.

Тя даде близък план, надявайки се да предаде атмосферата на това място. Върху изтощени лица бе изписано напрежение от трескавата работа и от присъствието на пазачите.

С обектива си проследи верига, вързала нечий разкървавен глезен към шевната машина. Мелиса местеше обектива от машина на машина, от жена на жена. Не всички бяха оковани, но достатъчна част от тях, за да стане ясно на какво са способни пазачите, за да предотвратят бягствата или за да наложат дисциплина. Като роби, помисли си тя.

След като оковават собствените си работнички, какво ли биха направили с някоя неканена любопитна журналистка? Трябваше незабавно да си тръгне. Вече бе направила няколко невероятни снимки...

Но все още не беше направила история. Искаше интервю пред камера с някои от имигрантите, снимки от нечовешките условия на

живот, които със сигурност щеше да открие с малко повече ровене. Тя бе журналист, не само оператор. А този момент бе решаващ за кариерата ѝ.

Затова тя тръгна, като предвидливо махна лентата и я скри добре, така че никой да не я намери, преди тя да успее да се върне и да си я вземе. Чак тогава пак тръгна напред по висящата пътека, която се точеше над цялото помещение. Накрая Мелиса влезе в тъмен коридор, който премина в железни стълби, слизащи надолу към шума на течаща вода. Пипнешком стигна до една желязна врата, чиято дръжка беше махната, за да се държат в капан обитателите от другата страна. Но когато погледна през дупката, образувала се при липсата на съответната железария, тя разбра и другото ѝ предназначение — да дава на пазачите възможност да надничат в банята.

Мелиса преброи всичко пет жени, голи и обръснати по цялото тяло. Помещението явно някога се е използвало за склад. Нямаше нито чешми, нито канали, само един градински маркуч и пластмасови разпръсквачки, закачени по тръбите. Жените, по-скоро момичетата, се бяха скуччили една в друга, треперещи под студената водна струя, тихият им шепот на чужд език почти не се чуваше. Мелиса се наклони на една страна и забеляза, че има още една шеста жена, която вардеше останалите. Вратата откъм страната на Мелиса бе залостена с два огромни болта. С око, прилепнало към дупката, Мелиса чакаше шанса си да влезе. Благодарение на китайския си можеше да интервюира тези жени. Изведнъж ѝ хрумна една още по-смела мисъл. Какво ще стане, ако се превърне в една от тях? Ако живее с тях? Ако работи с тях? Какво ще стане, ако прекара един цял ден и една нощ с тях? Кой би забелязал още една китайка сред стотиците други? Тя се усмихна доволно. Вниманието ѝ вече не беше съсредоточено върху жените, а сапуна и розовата самобръсначка, която се поклащаше точно срещу нея, както и на мисълта какво точно трябва да се направи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вторник, 18 август

1 ден от изчезването

В полунощ Стиви Макнийл започна да се притеснява. Самата тя беше нощна птица и за нея не беше необичайно да си ляга много след започването на новия ден, когато си свърши всичко и се приспи с четене. Но Мелиса, напротив, бе ранно пиле и затова винаги си лягаше рано, освен в най-редките случаи. Мелиса не се обади предишната вечер, както беше обещала. Не вдигаше нито в апартамента, нито клетъчния телефон. Това накара Стиви да смята, че е навън, на наблюдение, самата мисъл за което я притесни и разтревожи.

Тя се самообвиняваше за това мълчание на Мелиса, смяташе, че то се дължи на собственото ѝ шефско поведение при срещата с финансовия инспектор. Всъщност при положение, че двете жени се познаваха толкова добре, Мелиса спокойно би могла да възприеме това поведение като сигнал да се оттегли. Още повече, че през последните три години Стиви непрекъснато подтикваше „малката си сестричка“ да приеме предложението за работа, което тя ѝ бе уредила в телевизията, да приеме една редовна заплата вместо да се измъчва с криво раз branата си гордост и неплатени сметки на свободно практикуваща журналистка. Но Мелиса бе отказала протегнатата ръка отчасти, защото предложението идваше от Стиви, а отчасти защото не искаше да прави компромис с работата си и да се погубва с някакви безсмислени материали, поръчани от редактор, който само се чуди как да си запълни времето между реклами.

Стиви тайничко се възхищаваше от благородството на Мелиса, защото тя самата много бързо бе направила компромис с кариерата си, с това, че не се гнусеше от никаква работа, която ѝ предложат.

В един след полунощ Стиви отново се обади и на двата номера, като сега вече нервно се разхождаше. Част от вродената гордост на Мелиса бе професионалната ѝ потайност. През цялата седмица, откакто финансовият ревизор пусна информацията за ОМПС-то, Стиви

на практика знаеше само това, че Мелиса наблюдава Гуен Клейн. Освен това и известното количество финансова информация, която бяха събрали за двойката, тя нямаше нищо друго, което да й подскаже нещо в случай на нужда.

Най-накрая Стиви заспа изтощена от притеснение. Щом се събуди, още от леглото звънна на Мелиса. Отговорът бе само ужасният сигнал, означаващ, че никой не вдига. Тя пропусна Нордик Трак, забрави за мързеливия си навик да преглежда четири сутрешни вестника и аудио бюлетина на Си Ен Ен и се запъти направо към апартамента на Мелиса на площад Пайъниър. Договорът за наем на този апартамент бе наполовина на нейно име, затова тя имаше резервен комплект ключове, сега топли в ръката ѝ.

* * *

Апартаментът не даде никаква информация. Тя звънна на звънеца на първия етаж, след това влезе в сградата и почука на вратата на 5Б. Никой не се обади и тя си отключи. Това бе скромно жилище с една спалня и комбинирани хол и трапезария. Миризмата на застояло подсказа на Стиви, че Мелиса отдавна не си е била вкъщи. Мелиса умираше за свеж въздух, така че тоя задух говореше за много неща. Хладилникът беше зареден, а кофата за боклук преливаше.

Изведнъж Стиви почувства цялата опасност на ситуацията, нещо като да разбереш, че шумът, който се чува отвън, изобщо не е лай на куче, защото кучето спи в краката ти. Това не беше просто един празен апартамент, това бе апартамент, в който отдавна никой не беше влизал. Леглото не беше оправено — Мелиса е бързала, както винаги. Четката за зъби си стоеше в чашата до мивката, което разтревожи Стиви най-много от всичко в празния апартамент. Мелиса беше вманиачена на тема чисти зъби. Това, че четката за зъби си стоеше на мястото, означаваше, че Мелиса не е предвиждала заминаването си.

Стомахът на Стиви болезнено се сви от смесено чувство на вина и угризения. Тя напусна апартамента като в мъгла, измъчвана от мисълта какво може да е станало. Трябва ли да алармира за изчезването на Мелиса? Трябва ли да отиде в полицията или при Брайън Кугли от Иммиграционните служби да търси помощ? Излезе,

човъркана от чувството, че трябва да се предприеме нещо. Това чувство я побъркваше.

* * *

Стиви седна на стола си в студиото, който леко пружинира при сядането ѝ. Прегледа розовите страници с текста за информационната емисия на новините „Четири в пет“, но някак си не можеше да се концентрира и непрекъснато забравяше докъде е стигнала.

— Трийсет секунди! — викна студийната директорка.

Всекидневният ритуал, познат до втръсване, в този ден ѝ се струваше абсолютно неестествен. И всичко това заради упоритото мълчание на Мелиса. Стиви беше едновременно сърдита и притеснена. Колкото и да живееха независимо една от друга, те винаги поддържаха тясна връзка помежду си и никога не нарушаваха това неписано правило. Никога. Това, което ставаше сега, означаваше едно от двете: или Мелиса заявяваше за новия начин на живот, който си е избрала, или наистина беше в беда.

Това, което най-много притесняваше Стиви, бе нетърпеливатата амбициозност на Мелиса. Винаги се състезаваше с успеха на Стиви, винаги се надяваше да намери тази искра, която професионално ще я издигне от търсена понякога до незаменима. Стиви се обвиняваше както за това, че бе окуражила Мелиса да разрови историята, така и за това, че ѝ даде дигиталната камера, без да разбере каква тайна мисия всъщност е планирала. Ако Мелиса беше заета с разследването на историята с нелегалните имигранти, нямаше смисъл Стиви да вдига на крака властите по повод на едно неизпълнено обещание за обаждане. Искаше да изпробва собственото си търпение, но някак не ѝ идваше отръки. Тя имаше нужда да контролира положението, а Мелиса ѝ бе отнела тази възможност.

— Петнайсет секунди остават! Госпожо Макнийл, тук ли сте?

Стиви сложи професионалната усмивка на лицето си и прегледа още веднъж текста.

— Десет... девет...

Стиви реши да даде на Мелиса още една нощ. След това при всички положения трябваше да се информира полицията.

— Четири... три... две...

Червеният диод в горната част на камерата светна точно пред очите ѝ. Стиви чу собствения си глас да чете редовете, но нямаше и най-малката представа какво казва.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето течеше непоносимо бавно за човека, седнал на задния ред в едно окадено кино. Огромният мексиканец до него шумно си издуха носа и хвърли кърпичката си на пода. Самото присъствие тук, до този индивид бе голям риск и той бе дошъл, само защото му изглеждаше неизбежно.

- Е, какво толкова важно има? — попита той Родригес.
- Не ми излиза бройката.
- Някои са избягали?
- Имаме една в повече.
- В повече?
- Нали това казвам — отвърна другият. — Разбирам да имаше някоя избягала, нали знаеш. Но това?
- Грешно си ги преброил.
- Броих ги шест пъти. Една е в повече. — Гласът на Родригес бе груб и дрезгав. Той непрекъснато смъркаше и прегълъщае храчките си, издавайки отвратително просташки звуци.
- Е, съркал си.
- Не съм — отрече Родригес.
- Абе, ти чува ли се какво говориш? Китайки ли са?
- Да.
- Съблече ли ги?
- Естествено.
- И са обръснати?
- До последното косьмче.
- Значи си сгрешил в броенето. Това е единственото обяснение.
- Защо тогава не сърках миналата седмица? Преброих ги шест пъти.
- Това вече го чух.
- Значи вече го знаеш.
- Е, сега вече знам. — Новината го разтревожи, но не искаше Родригес да разбере за това. Беше си му задължение да се тревожи,

Родригес през повечето време само изпълняваше каквото му се каже. Имаше грешка в описа, просто е, като бял ден. — Може да е някоя от тези в карантината... може това да ти е объркало сметките — предположи той.

— Преброих и тях. Казвам ти, миналата седмица ги броихме и всичко си излезе точно.

— Използвай си славейчетата, портите. Виж какво ще откриеш.

— Това правя.

— Кажи на момчетата да си отварят очите на четири.

— Казах им.

— Ами кажи им пак тогава — отряза той и веднага съжали за тона си. Той не би му помогнал да разкара Родригес.

Големият мъж отново кихна. Този път съвсем забравил за кърпичката.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, 20 август

З дни от изчезването

Болд се вкопчи в белия гumen край на „Бостънския китобоец“ — малка плоскодънна лодка от фибростъкло, която се използваше от пристанищните власти. Ла Моя въобще не направи такъв жест, тъй като беше израснал на брега на залива Нарагансет.

Чайките следваха пенещата се опашка на ферибота, гмуркаха се във водовъртеха след бисквитите и пуканките, хвърляни им от лекомислените туристи, които причиняваха на плажните птици много повече вреда, отколкото добрина. Капитанът на „Визаж“ бе отказал да слезе на брега за разпит. След политически и юридически пинг-понг Болд успя да убеди пристанищните власти да информират „Визаж“, че двама сиатълски полицаи се качват на борда да разпитват екипажа.

Както правилно се беше досетил Болд, най-големият враг на капитаните не са нито бреговата охрана, нито пристанищните власти, нито ченгетата от отдел „Убийства“, а времето. Той не би искал отново да отложи вдигането на котва, нито пък да изостави някой член от екипажа. Като съпостави данните от Дъксбъри с разписанието за акостиране, дадено от пристанищните власти, и с разговорите с персонала, обслужващ радара, излизаше, че търсеният кораб трябва да е „Визаж“. Забелязан е бил извън обичайните маршрути за плаване, при това в ноцта на бурята, когато всеки навигатор се залепя за радара си, надявайки се да стигне пристанището без инциденти. Радарът на „Визаж“ е замъкнал за повече от три часа — необяснимо при такъв трафик и бурно море. Главният радар на пристанищните власти съвсем ясно засякъл как корабът е свърнал областта на южния плавателен път, но не точно по него. После призори се вместил обратно в пътя, като по този начин накарал всички кораби след себе си да забавят ход, което станало причина за закъснения.

Болд и Ла Моя се качиха по шумна стоманена стълба, висяща на тежки вериги. След тях се качваше член на екипажа, явно за да ги пази,

ако се подхлъзнат. Обгърна ги характерната миризма на кораб, който се връща от триседмично прекосяване на океана — на водорасли и дизелово гориво. Острият метален вкус на ръжда, който Болд усети в дъното на устната си кухина, му напомняше миризмата на кръв на местопрестъпление. Той се хвани здраво за веригата, застана по-твърдо и погледна обратно към брега. Небето обсипваше Смарагдовия град с бижутата си.

Носталгия притисна гърдите му. Бе посветил живота си да служи на този град, а сега правеше планове да го изостави. Болд беше вече на четирийсет и четири години и след повече от двайсет години служба в него се прокрадна идеята да се премести в частния сектор. Макар че никога не говореше за това, лечението на Лиз от рак им струваше твърде скъпо. Въпреки че болничните сметки се покриваха от здравната осигуровка в банката, загубата за повече от година на двойния доход в семейството означаваше за тях тежко бреме. Имаха дългове. Банката ѝ бе изплатила заплата за три седмици „ваканция“, а после намали плащането на една четвърт поради „отсъствие“. С техния начин на живот, който включваше бавачка и чистачка, имаха повече разходи, отколкото приходи. Дори повишението на Болд в чин лейтенант не можеше да компенсира загубите. Той сериозно се замисляше за работа в частния охранителен бизнес, където плащаха двойно в сравнение с държавната му заплата. Дори си беше определил час за интервю, въпреки че още не беше казал на Лиз.

Тъй като капитанът на „Визаж“ бе слязъл на брега и не можеха да говорят с него, всичко, с което разполагаха, бе екипажът. Помощник-капитанът, един щърбав грък със загрубяла кожа на лицето, им предостави списък от петнайсет души. Болд и Ла Моя си разделиха работата и Болд тръгна по долната палуба. Вървеше през претъпканите коридори, чиято сива стомана му напомняше на затвор, и стигна до каюткомпанията, в която имаше голям телевизор и огромна видеотека.

Трийсетте минути ядове не останаха без последствия: търпението на Болд стана крехко, а нервите — обтегнати. Първите двама от екипажа не говореха изобщо английски и отговаряха на Болд на някакъв език, който звучеше като балкански. Третият, записан като матрос, младеж с набола брада и черни очи, в които се четеше страх, влезе неспокойно и също като другите заговори на същия чужд език.

— Английски — заповядва Болд, знаейки, че поне някой на този кораб трябва да го говори, тъй като това е международен език в морето и е задължително изискване на бреговата охрана.

Младият матрос отново поклати глава и забърбори нещо на родния си език.

Погледът на Болд попадна на стелажа с видеокасетите — всички бяха на английски — включително и записите на финалните срещи на победителите на американски футбол „Супер Боул“ и на титулните игри на Ен Би Ей. Той каза на матроса:

— Майкъл Джордан! Ето това е играч! — направи пауза, — и все пак Сийн Кемп стреля по-добре.

— Няма начин! — възрази младежът.

Болд дори не премигна, а само каза:

— Кемп стреля, а Джордан го изпусна.

— Той най-добър играч... — Момчето се усети, когато Болд не си сдържа усмивката.

— Знаеш ли, че отказът да се сътрудничи на полицията се смята за престъпление тук? Можех вече да съм те заключил.

Очите на момчето се разшириха и той поклати глава, сякаш нищо не разбираше.

— Да не мислиш, че ще кажа на останалите? Това ли е? Да не мислиш, че ще им кажа нещо? Че каква полза имам аз да излагам на опасност един възможен свидетел?

— Аз свидетелства нищо — отвърна младежът.

— Ти си матрос. Така пише тук. Прекарал си последните три седмици на палубата. Хонконг. Хаваи. Три седмици с този контейнер. Знаеш за кой говоря.

Горната устна на момчето потрепери, когато той каза:

— Пътуване отне повече от очаквано. Бурята.

Сега на Болд му се изясни откъде идваше това недоохранване и обезводняване.

— Колко повече от очакваното?

— Нормално десет дни, този път — двойно.

— А хората в контейнера?

Момчето поклати глава.

— Мога да те задържа тук, в Сиатъл. Корабът ще потегли без теб.

— Ние хората нищо не може направихме. Той беше захлупен.

— Заключен?

— Да, заключен.

— Но ти не ги ли чуваше?

Младежът подозрително го погледна и отново даде познатия отговор с поклащане на глава.

— Имаме закони за лъжа пред полицията.

— Ние чухме ги. Бешелошо, всички плачат. Заключено — призна той. Прекръсти се.

— Ами храна? Не ги ли хранехте?

Младежът отново отрицателно поклати глава.

— Вода?

Същата реакция.

— Но вие ги чувахте! — притискаше го Болд, припомняйки си пронизителния рев и вой. — И нищо ли не направихте?

Матросът го погледна изпод силно склучените си вежди, още по-изразителни от обръснатата му коса. Той измънка:

— Капитана.

— Да — рече Болд, хващайки се за това, — капитанът.

Капитанът, който без съмнение бе взел подкуп, капитанът, който имаше връзките да уреди трансфера, всемогъщият капитан.

— Платили са ви повече заради този контейнер.

Момчето се ядоса.

— Колко пъти си го правил досега?

— Не, не и аз. Другите, да. Не и аз. Това ми е първото пътуване с „Визаж“.

— Без храна, без вода. — Болд се поколеба. — Умрели са хора. Трима души са умрели. Разбиращ ли?

Леко кимване, първото му утвърдително кимване.

— Убийство. Разбиращ ли какво значи „убийство“?

Паника в очите. Устни, влажни от нервния език. Едва забележимо кимване.

— Арестувам те — каза Болд.

— Не! — извика момчето.

— Капитанът...? — предположи Болд.

Колебание в очите. Напрежение в гръбнака. После отпуснати рамене на капитулация. Младежът измънка:

— Капитанът не дава отвори контейнер. Той казва „Море прави трикове с ушите“.

— Това са кървави пари — каза Болд. — Разбираш ли?
Кимване.

— Затвор — каза Болд.
Кимване.

— Капитанът, той не говори с вас.

— Ще я видим тая работа.

— Той няма говори. Не. А аз? Аз не говори против него. Затвор?

— Той сви рамене. — По-добре, отколкото да говориш срещу този капитан.

Болд си представи един екипаж, който бе „изгубен в морето“. Представи си телата им, изчезващи в тъмнината, и една ръка сред вълните, протегната за помощ. Екипаж, предан на капитана си заради по-високото заплащане на труда им, а също и от страх. Мълчалив капитан. Болд се чувстваше като пред каменна стена.

— Кажи ми нещо за трансфера по време на бурята. Нещо се е объркало. Кажи ми за това.

— Лошо море.

— Твоите хора ли изпуснаха контейнера?

— Ние хора? Няма начин! Другите от шлепа. Капитанът на буксира има мозък на бебе. Не може задържи контейнера. Тяхна кула, не наша! Те изпуснаха този край, не ние!

— Техният кран ли? — попита Болд. — Това ли имаш предвид под кула? — Той демонстрира с жестове, но най-накрая все пак му се наложи да рисува с химикалката.

Матросът оживено закима:

— Кран на шлепа.

— Да, разбира се. — Болд се зачуди колко ли комбинации от кранове и шлепове са виждали тези хора. Той видя една малка възможност за разследване. — Нещо с крана ли е станало?

— Не толкова вина на крана. Вълните твърде големи. Двата капитана глупаци да опитват. Но ние опитахме.

— Кранът ли изпусна контейнера?

— Не. Не. Не кранът. Въжета се скъсали. — Той направи с ръцете си движение, сякаш че прави глинена топка. — Контейнер се изплъзва, пада във водата.

— А капитанът опита ли се да го върне?

Матросът не отговори. Гледаше с отсъстващ поглед.

— Не се ли е опитал поне? — учуди се Болд.

Младежът стоически се държеше. Никакви отговори.

— Тръгвай! — заповяда му Болд.

Младежът явно бе стъписан от освобождението.

— Тръгвай! — повтори Болд, — преди да съм си променил решението.

Младежът бързо излезе от стаята, дръпна след себе си стоманената врата, която щракна като тези в затворите.

Болд знаеше от предишни свои разговори с пристанищните власти, че това разследване вече е станало въпрос не само на юрисдикция, но дали всяко престъпление може да бъде доказано: митническата декларация на кораба очевидно не включваше изгубения контейнер и определено не описваше хората в него като човешки товар. Дори да се докажеше, че „Визаж“ е транспортирал контейнера, капитанът щеше да заяви, че никога не е знаел за съдържанието му. Корабите винаги носят стотици контейнери, стотици тайни и обикновено става така, че съдържанието им се описва по списък, но не се проверява нито от капитана, нито от екипажа. На митницата се преглеждат по-малко от десет процента от всички пристигащи контейнери. При всички положения, дори след като получи потвърждение, че контейнерът е бил на борда на „Визаж“, Болд трябваше да намери митническата му декларация. Ако съществуваше някакъв документ за контейнера, там щеше да пише и името на собственика.

Времето, както разбра Болд, остана най-доброто му оръжие. Ако ги заплаши със забавяне и по този начин отсрочи заминаването на кораба, може би щеше да принуди капитана да сътрудничи. Имиграционните служби му бяха като гръб, защото можеха да задържат всеки кораб, замесен в транспортирането на имигранти. Правеха го редовно.

Събра си нещата и прати да извикат Ла Моя. Времето беше всичко.

* * *

Болд се опита да обясни проблема на Талмъдж, но той прехвърли цялата отговорност и самото обаждане на заместник-директора Брайън Кугли. Болд трябва да започне обясненията си отново. Изглежда, Брайън Кугли, който отговаряше за бойните операции, разследванията и съденето на нелегални имигранти, имаше много повече директен опит по задържането на плавателни съдове, което Болд се надяваше да стане и този път.

— Значи искате да си побъбрите с капитана — обобщи Брайън Кугли, — и за това сте съгласни играта да загрубее.

— Вие имате властта да задържите и дори да конфискувате кораба. Правили сте го и преди.

— Правим го през цялото време, но за целта ни трябва все още димящ пистолет.

— А какво ще кажете за свидетелство от страна на член от екипажа?

— Добре, но пак не е кой знае какво. Винаги се намира по нещо, заради което екипажът да го е яд на капитана. Нещо друго?

— Бихте могли да го заплашите със задържане — подкани го Болд.

— Естествено, че мога — съгласи се Брайън Кугли.

— И?

— Капитанът може и да е достатъчно тъп, за да се хване.

— Но вие не смятате така, нали?

— Вижте, можем да сме по-убедителни, ако вие, момчета, го хванете в нарушение. На нас това не ни е в правомощията. Някои от тях играят хазарт, други ходят по курви, някои пият. Ако това момче има никакви криминални прояви, тогава няма какво да се бавим. Международните закони са доста лепкави. — Той помълча от своя край на линията и когато Болд така и не отвърна, Брайън Кугли каза: — Вижте, много пъти сме склучвали сделки със задържаните: те проговоряват, а ние им отпускаме малко юздите, но по този начин става толкова бавно, такова губене на време е, че се отказахме. Сега само ги отпращаме да си ходят вкъщи. Връщаме ги на изпращаца. Има прекалено много протекции, прекалено много усложнения в международния закон.

Болд разбра, че Брайън Кугли знае подробности от разпита му във Форт Нолан. Дали от преводачката? Дали от самата задържана?

Мисълта, че Кугли вече има представа за един от разпитите му, го притесни. Федералните никога не са били на предна линия за нищо!

Кугли предложи:

— Оставете ме да поговоря с този капитан. Имам доста връзки по пристанището, повярвайте ми. Все някой трябва да го е виждал. Аз ще го издиря къде се е скрил, а вашите момчета ще го наблюдават и ще го издебнат да направи погрешен ход. Ако попаднете на нещо вие, единственото, за което ви моля, е да споделяте каквато информация и да намерите.

— Няма проблем. — Но не беше сигурен защо го каза.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стиви Макнийл бе свикнала на по-голямо внимание от това, което получи в Сиатълската полиция. Тя нетърпеливо седеше на един неудобен стол в приемната на отдел „Насилие срещу личността“, точно срещу секретариата, където служителките от испански, азиатски и афроамерикански произход, бяха заети пред компютрите си.

Тя помнеше Ла Моя от вечерта, когато вдигаха контейнера. Лекомислен, надут и женкар, ако можеше да се довери на преценката си за характери. Тя имаше обидното чувство, че ще трябва отново да се представи.

— Стиви Макнийл — припомни му тя, колкото и да ѝ беше неприятно да го направи.

— Знам — каза той, — среќнахме се миналата седмица. Но вие естествено не си спомняте.

— Напротив, спомням си. — Тя го спечели само с тази реплика и вътрешно се поздрави за това, че намери подхода към него.

Той я огледа цялата, от главата до петите с няколко паузи, преди да ѝ предложи да седне. В другия край на стаята няколко глави се обърнаха да видят какво става. Понякога да си знаменитост ти носи полза.

— Работя заедно с една журналистка на свободна практика, която ми помага в по-големите разследвания. Тя подготвя всички данни за материалите. Аз пък ги озвучавам. Става дума за материал, който изисква много разследване и обяснения. Изгубих контакт с нея. Искам да я намерите — започна тя.

— Ако кажа, че съм ваш почитател, ще ви изльжа, госпожо Макнийл. Невинаги харесвам това, което правите. Но познавам работата ви. Записвам тези материали за нелегалните имигранти, както, за да се видя по телевизията — той се усмихна широко, — така и за да събера ведно всички насоки, които можете да предложите.

— Тя се казва Мелиса Чоу. Китайка е по рождение. Висока е метър и петдесет, тежи петдесет килограма. Овално лице, малък нос.

Имам снимки — и тя му ги подаде.

Ла Моя разгледа снимките.

— Само колега ли ви е?

— Ние сме сестри. Това е дълга история. Отраснали сме заедно. Баща ми я доведе от Китай, когато тя беше още съвсем малка и ние я осиновихме. Тя е моето семейство, а сега ми помага с тази работа, и ето че е изчезнала.

— От колко време? — попита Ла Моя.

— Не зная точно. За последен път я видях в понеделник.

— Днес е четвъртък.

— Благодаря ви за информацията — иронизира Стиви. — Дадох ѝ на заем една от дигиталните камери на телевизията и я пратих да снима материал. Изгубих връзка с нея.

— Можем да разпратим снимката ѝ по радиоколите. Можем да разпратим материали за нея — предложи той. — Но по-голямата част от предварителното разследване предполагам, че вече сте я свършили: да разпитате хората, с които работи, членове на семейството, приятели, съседи. Ако това беше дало резултат, нямаше да сте тук.

— Но ето че съм тук.

Той си записа нещо.

— Ще прегледаме заложните къщи.

— Да не смятате, че е продала камерата? — изуми се тя. — Изобщо имате ли представа какво става тук? Мелиса си е пъхнала носа където не трябва и сега е изчезнала. Това е. Това е всичко. Трябва да я намерим и при това, трябва да я намерим бързо.

— Да започнем отново — предложи той. — Тя работи по ваш материал, така ли? Онзи с нелегалните имигранти, нали?

— Тя тръгна по следа, която аз бях намерила за тази история с имигрантите.

Той наклони глава на една страна и недвусмислено я погледна.

— Не зная точно колко далеч е стигнала и в каква посока.

— Трябва да знаем точно над какво е работила — подканни я Ла Моя.

— Един човек ни предложи малко информация — предпазливо започна да обяснява Стиви.

— Името му? — попита Ла Моя.

— Той пожела да остане анонимен и аз уважих това. Среќнахме се в един ресторант.

— Името му? — натърти Ла Моя, и посегна към писалката си.

Опитвайки се да прецени колко точно да му каже, Стиви рече:

— Ако ви дам името, ще го издирите и двамата ще го изгубим. Не виждам как това може да помогне на някого.

— Ами ако вашият „източник“ всъщност е виновникът за изчезването? Помислихте ли за това? — Той добави: — Слушайте, госпожо Макнийл, аз виждам някои неща, които дори в качеството си на репортер вие не можете. Моята работа е да я намеря възможно най-бързо. Нужно ми е всяко парченце информация, всеки вид помощ, който успея да получа.

Стиви сложи една папка на бюрото.

— Снимки, произход, мостри от почерка й. Намерете сестра ми, дявол да го вземе, защото ви предупреждавам: вашата некомпетентност ще е в центъра на следващата ми история. — С тези думи тя стана и излезе. По един или друг начин, тя щеше да ги накара да й помогнат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петък, 21 август

4 дни от изчезването

Телефонът звънна един час преди съмване, когато цялото домочадие, включително и самият Лу Болд все още дълбоко спяха.

С две деца в къщата домът на семейство Болд приличаше ту на зоологическа градина, ту на фабрика за играчки. Подът и всички рафтове бяха отрупани с плюшени животни, части от конструктори Лего, кукли и други играчки. Лиз обикновено си лягаше незабавно след децата. Щом си легнеше, започваше да чете Библията или някаква книга, която наричаше свой учебник. В това виждаше своето „задължение“. Тя вече не наричаше липомата си по име, а винаги я споменаваше като своето „предизвикателство“ и разчиташе, че бидейки създание на Господа, ще намери своето о прощение. Болд не беше сигурен какво точно мисли за всичко това, но си държеше устата затворена. Защото, независимо от причината, Лиз изглеждаше подобре, временно или за постоянно, никой не знаеше, въпреки че самата Лиз бе твърдо убедена, че е второто. А както всяко ченге знае, безсмислено е да атакуваш Сити Хол. За сега той смяташе продължителното й подобрение за успех.

Болд с пресипнал глас вдигна телефона до леглото и продължи разговора в кухнята, за да не притеснява Лиз. От другата страна на телефона диспечерът му съобщи за удавник, намерен с лице надолу в канала на миля от охраняемия воден път, в който се трудеха рибари от пет нации. Жертвата бил Lo Уан Чанг, бившият капитан на „Визаж“.

Десет минути след като затвори телефона, Болд вече беше в своя шевролет на път към местопрестъплението.

* * *

Болд пристигна преди смарагдовозеления микробус на съдебната медицина, с който транспортираха труповете. Преди да излезе от колата си наля още чай в пластмасовата чаша, после се присъедини към дваматаiformени патрулни офицери. Те първи бяха реагирали на повикването и съвсем правилно бяха заградили периметъра на местопрестъплението, за да запазят всичко както си е. Небето вече изсветля. Около пристанището, където беше намерен трупът, имаше десетина бара и стаи под наем на час. Това беше район с порутени от морето вълноломи, чиито върхове бяха оцапани в бяло от чайките, а въздухът бе насытен с миризмата на водорасли, бензин и изгорелите газове. Патрулната кола бе оставена със запалени фарове, които осветяваха грозната гледка на мокро тяло, проснато на вехтия, изпотрошен кей.

— Онзи големият тип там е намерил тялото, когато отивал към лодката си. Казва, че е бил с лице надолу, точно тук — поясни патрулният и направи няколко крачки, за да посочи мястото между кея и корпуса на лодката. — Като се има предвид как му е ударена главата отстрани, сигурно се е подхълзнал. Тук има малко размазана кръв.

Определено корпусът на дървената рибарска лодка бе изцапан с около половин метър нещо тъмнокафяво.

— Би могло да е така — съгласи се Болд, който не искаше да приема смъртта като нещастен случай, нито пък като съвпадение. Ако капитанът бе проговорил, ако бе се разбрал с Болд или Кугли, ако се бе опитал да накисне някой друг за контейнера и смъртта на имигрантите, тогава безброй хора щяха да искат да умре. Болд се чудеше дали собствената му прякора при разпитите на кораба не е довела до убийството на капитана.

— В багажника си имам „Полароид“. Ако искаш да си полезен, вземи да направиш няколко снимки — каза Болд на патрулния и му подаде ключовете за колата. — Разтърсете се из околността. Вижте дали не можете да намерите някой свидетел.

— Че хората тук говорят ли? — саркастично попита младото офицерче.

— Върши си работата! — сряза го Болд.

Проблемът не беше чак толкова в трупа, нито че са загубили възможен свидетел, а в решението, което стои зад смъртта, в бързината, с която някой е реагирал. Болд разбра, че тези хора са поне

една крачка преди него, че знаят намеренията му. Освен собствения му екип и Иммиграционните служби, само Мама Лу знаеше за плановете му да разговаря с капитана на кораба. От друга страна, който и да го е наел да транспортира контейнера, би могъл да предвиди неизбежността да го разпитат, и може да е действал така не само за да предотврати разпита, но и да сигнализира на другите капитани да си държат устите затворени.

Болд си припомни историята на Ла Моя за детектива, който бил пенсиониран по некадърност, след като се занимавал с нелегални имигранти. Тия хора явно не се шегуват. Достатъчен му бе само един поглед към подпухналото лице на капитана, за да си го припомни. Той си помисли за Сара, Майлс и Лиз. Кой знае, може би този случай не си струваше риска. Може би това беше другата цел на убийството. Може би в него Болд трябваше да види себе си, хвърлен на кея.

Съдебната медицина, развиваща от Отдела по научна идентификация, бе оформила процедурата по огледа така, че да се събират педантично доказателства, включително снимки и видеоматериали, както и да се запазва цялата среда около трупа. Особено ако се комбинира с внимателно документиране, огледът на местопрестъплението можеше да отнеме два до три часа.

В началото на третия час Болд разбра, че целият екипаж на „Визаж“ е бил заварен да спи в каютите на кораба и е бил задържан от бреговата охрана за разпит. Болд предполагаше, че ще си поддържат перфектни алибита един на друг, но Ла Моя въпреки това щеше да ги разпита. Ако някой може да накара всекиго да проговори, то това е Джон.

Към седем часа сутринта местните кабелни телевизии пратиха снимачни екипи. Те се присъединиха към десетина други репортери и към любопитните, които населяват всяко място на престъпление. Цяла зоологическа градина. Масово мероприятие. Политически кошмар, ако репортерите се сетят да направят връзката с контейнера и подемат песента, че полицията е изгубила контрол над организираната престъпност. Болд щеше да слуша за това дни наред.

Отзад се обади един глас, който сякаш четеше мислите му.

— Не знам за вас, но за нас това ще е кошмар по отношение на връзки с обществеността.

Болд се обърна и се здрависа с Брайън Кугли.

— Веднъж да го свържат с „Визаж“ и край — каза Болд. — Екипажът вече е прибран.

— Чух — каза Кугли, за да даде на Болд да разбере, че има някои внушителни връзки. Ла Моя бе арестувал екипажа почти тайно. — Това е едно от нещата, за които исках да говоря с теб. Ние имаме преводачи, мисля, че можем да си поделим работата. Бихме могли да ви ги отстъпим за малко, ако и вие ни преотстъпите задържаните.

— Ние нямаме проблеми — каза Болд, отказвайки и двете предложения.

— Може и аз да съм виновен — каза Кугли, като остави коментара да увисне във въздуха. — Говорих си с него точно както вие ми казахте. Може би това е било фаталното обаждане.

Този човек го изстреля, сякаш го бе репетирал предварително, което подразни Болд. Истината беше, че Кугли дразни Болд. Федералните винаги преследват някакви тайни цели.

— Може би щеше да ни даде някакво име — каза Кугли, поглеждайки надолу към черния чувал с трупа.

— Мама Лу?

— Преди пет години, може би. Но сега? Не ми се вярва, не. Не че тя няма сериозно влияние. Разбира се, че има. Но контрол... съмнявам се. Наблюдавахме я внимателно две, може би три години. Вашите момчета също, тези от ОП. — Той имаше предвид отдел „Организирана престъпност“. — Телефонни подслушвания, разговори, подмолна работа. Познаваме я вече и в червата. Два пъти я изprobвахме с капани, и двата се провалихме. Все още попоглеждаме в нейната посока, но не много често. Освен това си е намерила доста сериозни приятели в града.

— Уважавам я за това.

— Внимавай.

— Всички казват така — вметна Болд.

— Ще ми направиш ли една услуга? След като си свършите работата с екипажа, дай ми ги за едно кръгче. Може да имаме късмет.

Това беше компромис, който Болд би могъл да понесе.

Двамата си стиснаха ръцете.

Кугли избегна медиите като сръчно мина под полицейската лента, затича се бързо към колата си и потегли, докато журналистите го усетят.

Болд използва това разсейване и заповядда да пренесат чуvalа с трупа в микробуса. Ако смъртта на капитана целеше някакво предупреждение, то беше много просто: всички замесени ще умрат.

Той се надяваше да не е в списъка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двайсет и четири часа след като съобщи за изчезването на Мелиса, Стиви реши да поеме нещата в свои ръце. Реши да се върне в апартамента на Мелиса и да потърси по- внимателно.

В събота вечерта площад Пайъниър гъмжеше от колежанчета, туристи, просящи и полиция. Човек можеше да купи всичко, от бира до персийски килими. Стиви подмина с 325-ката си още няколко пресечки и я оставил на паркинга. По време на кратката разходка до площада, тя си позволи да се зачуди защо ли Мелиса е избрала това шумно, пренаселено, пълно с туристи място да живее. Бяха толкова различни една от друга и в същото време толкова близки. За Стиви всяка крачка по улицата означаваше опасност от среща със зрителите ѝ — непознати, които искат автографи и които настояват за срещи. Мразеше тази част от работата си.

Надявайки се да не я разпознаят, тя се бе облякла с дънки и тениска, не носеше никакъв грим. Вървеше с наведена глава, пробивайки си път през тълпата към апартамента на Мелиса.

Изкачи се по стъпалата пред входа, натисна бутона и влезе. Бавно мина стълбите, отключи вратата и влезе в апартамента. Вратата щракна след нея. Единственият шум, който се чуваше, бе басовият ритъм от близкия рок клуб. Хвана се да храни рибките.

„Има ли някого?“ — викна тя безнадеждно. Отново я обзе това неприятно чувство на изоставеност на апартамента. Спалнята явно си беше както я завари тази сутрин, цялата в разхвърляни дрехи. Самотната четка за зъби в чашата все още я притесняваше повече от всичко. Стори ѝ се странно как може една такава дреболия да разкрива толкова много. Нещо се свиваше в нея и ѝ причиняваше болка, болка от недоспиване, от копнеж да започне всичко отначало, да получи втори шанс.

Но нямаше към кого да се обърне. Имаше само пищене в ушите и празнота в гърдите ѝ. Тя отново претърси малкия апартамент, разтреперана от притеснение, като накрая дори започна да отваря

чекмеджетата и да наднича зад мебелите. Това последно усилие бе възнаградено. Зад дивана тя намери включено в контакта захранващото устройство и цялата екипировка от студията. Това беше SVHS камерата, която Мелиса използваше да снима от микробуса. Там бяха и двата акумулатора, които тя носеше на кръста си. Стиви извади захранването и камерата от контакта и прегледа цялото оборудване, като намери три видеокасети. На първите две пишеше „Клейн“, а на третата „автомивка“. Само като видя почерка на Мелиса, Стиви се разтресе от страх. Точно в този момент би заменила десетина горещи новинарски истории за възможността да си върне Мелиса невредима.

Тя погледна към секцията и зърна там една порцеланова кукла с олющени бузи, вперила поглед право в нея.

Чувствата я надвиха и Стиви се предаде.

* * *

Следобедното слънце хвърляше зайчета по стените и заслепяваше човека, загледан в картината над камината. Въздухът в стаята бе наситен с аромата на тютюн, а отвън слънцето се опитваше да надвие прахоляка и изгорелите газове от колите — все същата плява, никога блъсъка на Швейцария. Китайците изглеждаха погълнати от прахоляка.

Добре развитото момиченце с къдици, хванати с копринена червена панделка, решително стискаше порцелановата си кукла. Тя беше сама в разточително подредения хол и чакаше наставления. Стефани не искаше това другото момиче да живее тук. Тя искаше Су-Су и татко да са си само нейни. Татко излезе от стаята преди броени минути, придружаван от заместниците и съветника от посолството. След него остана само сладката миризма на тютюн, напомняща за него. Татко винаги бе придружаван от някого.

Тя чу как се отваря входната врата. Су-Су я викна по име от коридора, но Стефани не се обади. Нека ме потърсят, помисли си тя.

„Мис Стефани?“ — чу се нов възглас, когато вратата на стаята се отвори. Су-Су бе горе-долу на половината ръст на татко. Тя влезе с къси тихи стъпчици и по-скоро нацупи устни, отколкото да се усмихне. Тя говореше меко, но с твърд китайски акцент. Знаеше и френски,

можеше да чете ноти. Стефани не разбираше какво е да си имаш мама, макар че Су-Су беше почти като истинска майка. Татко също я харесваше. Той понякога я потупваше, бързо и лекичко, което я караше да цупи устни и да се изчервява. Су-Су имаше собствен син. А за това момиче казваха, че ѝ е племенничка и че няма къде да живее. На Стефани това никак не ѝ хареса. Не беше много щедра за нещата, които имаше.

Голямата бяла врата бавно се отвори. До Су-Су, вкопчено в копринената ѝ рокля, стоеше малко момиченце с яркорозови бузи и гарвановочерна коса, подстригана на венче до раменете ѝ и с бретон, стигащ до острите дъги на веждите ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени от почуда, защото тя първо огледа прекрасната стая, а миг по-късно и самата Стефани, с нейните копринени панделки, рокличка и кукла. В този миг всичко се промени.

„Мис Стефани, разрешете ми да ви представя племенничката на Су-Су, Ми Чоу. Вашият баща каза, че ще я наричаме Мелиса.“ После Су-Су се обърна към момиченцето на китайски и Стефани разбра всяка думичка. Су-Су бе добра учителка. Тя каза: „Това е Стефани, поголямата ти сестра“.

Лицето на момиченцето се озари и изпълни стаята със светлина.

„Добре дошла, малка сестричке“ каза Стефани на прекрасен мандарински. Двете момичета едновременно се засмяха.

* * *

Стиви бързо събра касетите и нетърпелива да ги види, излезе от апартамента навън, към хаоса на площад Пайъниър. Нямаше друг избор, освен да се смеси с тълпата и само след секунди се чу: „Хей, Тина! Виж кой е това!“. Отзад се чуха стъпки и груба мъжка ръка я хвани за лакътя. „Канал четири, нали? Гледаме ви всяка вечер!“

Тя се спря на ъгъла и нетърпеливо се загледа над главите на хората, чакайки светофара да светне зелено.

— Канал четири, нали? — повтори оплешивящият човек.

— Точно така — отвърна тя и по-силно стисна касетите. Имаше и още някой. Някой, който я наблюдаваше. Усещаше го.

Светофарът светна зелено.

Стиви бързо си проправи път да пресече улицата, бързаше право напред. Обзета от параноя, тя се огледа. Струваше ѝ се, че всички хора само нея гледат. Все повече се паникьосваше. Сети се за касетите. Сигурно щяха да ѝ подскажат нещо.

Паркингът беше на две пресечки път, а скоро щяха да затворят. Тя ускори крачка.

Когато ѝ оставаше само половин пресечка, пак чу стъпки след себе си. Дали бе същият фен? Или някой друг? Не искаше да разбира отговора.

Това беше платен паркинг и бариерата бе паднала в десет часа вечерта, преди половин час. Входът бе заключен с верига, а изходът се пазеше от няколко автоматични шипа.

Стиви почти тичешком влезе в слабо осветения гараж, силно стиснала касетите под мишница. Пресъхнала уста с горчив вкус, разтуптяно сърце — искаше вече да си е вкъщи, пазена от портиер, две ключалки и алармена система. Искаше да е където и да било, но само не и в безлюдния градски гараж.

Стъпките я последваха и в гаража, после изведнъж стихнаха, дали не си въобразяваше?

Тя се осмели един-единствен път да погледне назад и дъхът ѝ секна. Видя силует на мъж, който бързо се движеше към нея.

Дали е обир? — почуди се тя.

— Чакайте! — силно отекна мъжкият глас в бетонените стени.

Тя стигна колата си, но малко се затутка с дистанционното, докато я отключи. Бръкна в чантата си за спрея за самозащита.

Рязко отвори шофьорската врата, хвърли касетките на навигаторското място и, насочвайки навън спрея, скочи на предната седалка.

— Госпожо Макнийл! — Сега, като беше по-близо, мъжът изглеждаше някак познат. — Аз съм Джон ла Моя.

Тя погледна изпотеното му лице.

* * *

— Наблюдавах апартамента — обясни той. — Изчезването е на първо място сред задачите ни.

— Изплашихте ме до смърт.

— Не исках да викам името ви в тълпата. — Очите му веднага забелязаха трите касетки в пластмасови кутийки на седалката до нея.

— Не видях да ги носите, когато влизахте в апартамента.

— Аз имам ключ. Хранех рибките ѝ.

— Значи рибките гледат видео, така ли?

Касетките на Мелиса бяха нейни и само нейни. Щеше да ги изгледа първа и тогава, ако прецени, че е нужно, щеше да им ги даде. Имаше чувството, че касетите изгарят дупки в седалката. Тя тресна вратата, врътна ключа и свали малко прозореца.

— Вижте, това е абсолютно незаконно, разследването на нелегалните имигранти стана много оплетено — меко каза той.

— Капитанът на кораба — припомни му тя, — научихме го и без вас.

— Ще е много по-безопасно за всички, ако ми дадете тези касетки. Нейни са, нали? На Мелиса? Не искате да се забърквате с тези хора, нали?

— Искате касетките, но ще се натъкнете на първата поправка. Това са новинарски записи.

— Смятах, че ще се натъкна на сътрудничество. Не искаме ли и двамата едно и също нещо — и той добави, — да я намерим?

— Добър опит.

— Трябва ми каквото и да е на тези касетки — примоли се той.

— Мелиса има нужда аз да ги видя.

— Ще говорим за това — каза тя. Вдигна прозореца.

Ла Моя се наведе, продължавайки да ѝ говори, но думите му се процеждаха през прозореца като нечленоразделно мънкане.

Когато излезе от гаража, Стиви се протегна, взе касетките и ги хвърли на пода зад себе си. Нямаше по-сигурно място за тези касетки. Никъде не беше сигурно за тях.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Събота, 22 август

5 дни от изчезването

Боби Гейнис влезе в кабинета на Болд без да чука и си издърпа един стол, а лейтенантът си отбеляза с молив докъде е стигнал с четенето на доклада.

Той вдигна глава и видя рисунката с моливи на сина си, закачена на стъклена стена, която разделяше кабинета му от приемната. Беше я закачил там да добавя цвет, да разнообразява сивото еднообразие, което някой дизайнер бе наложил на това място, а също и да му напомня за най-важните неща в живота. Автопортретът на сина му се развя, когато двама детективи минаха с бърза крачка покрай кабинета му.

— Давай — подкани я Болд, като предварително знаеше, че темата на разговор ще е арендуването на кранове. След като загубиха случая с „Визаж“ като убийство, минал като нещастен случай, Болд напълно се беше отказал от тази посока на разследването и накара Гейнис да разследва арендуването на кранове и възможните му връзки с шлепа и влекача, който бе предприел провалилият се трансфер.

— Просто не е възможно да притежаваш кран, разбиращ ли? — започна Гейнис. — Това не е нещо, което ще си сложиш в гаража. Или го взимаш под аренда или на лизинг. — Тя си погледна бележките. — Оттук до Оклахома има пет места, където може да се арендова или вземе на лизинг оборудване, с което да вдигнеш контейнер.

Болд саморъчно я беше довел в отдел „Убийства“, като по този начин за пръв път пречупи половата бариера, но я постави пред трудна задача. Тя се справяше с предизвикателствата, непрекъснато се самодоказваше, но и никога не си спестяваше яда. Тя беше една от най-добрите полицаи на петия етаж. Най-новата атака срещу нея бе, че е обратна и че поддържа връзка с уволнена детективка. Нещата още не се бяха уталожили.

— Една жена е изчезнала. Репортер.

Тя с любопитство го погледна.

— Ако искаш да наемеш един от тези кранове, ще ти трябват договори, разни видове застраховки, трябва да му дадеш име.

— Тя е разследвала нещо във връзка с контейнера — продължи той. — Шефовете получават истерични припадъци. Загрижили са се, че медиите ще ни разкъсат на парченца, ако нещо й се случи, преди да я намерим. — И добави: — Тях това ги интересува, а ние имаме изчезнал човек, който трябва да намерим чрез това разследване.

— Лейтенант, искам да докладвам.

— Кажи ми накратко. Имаме или не документ за наемане на кран през нощта на бурята? — каза Болд.

— Документ, с който да го докажем ли? Не. Но самото арендуване може да е станало. Ще ми трябват малко хора за целта.

— Ако се натискаш за данъчни, имаш ги! — Не харесваше новата си роля на администратор, съветник и пъдарин, а всичко това се изискваше от един лейтенант. Често се чувстваше почти като чекмедже за папки, между капитана си, Шийла Хил, сержантите и екипите, които работеха под него.

— На третото място, където се пробах, нарича се „Оборудване Гарибалди“, наистина развинтих нервната система на момчето на гишето, като споменах какво става, когато парите се взимат на ръка и се избягва осчетоводяване. Изпоти се няколко пъти, докато му обясня какво представляват тези неща в очите на закона. Изкара ме навън за по цигара. Спомена, че може би един телескопичен кран е излязъл в морето сутринта преди бурята, и че със сигурност не е заведен в книгите, защото когато се опитал да го даде под наем, се оказало, че този кран изобщо го няма в двора. Шефът му го накарал да отнесе всичко, но освен това му казал и да не се притеснява за това, казал, че може би документът просто се е изгубил.

— Значи, в крайна сметка няма доказателство, че кранът е излязъл в морето? — притисна я Болд. — Каква тогава е добрата новина?

— Имам името на шефа: Зулия. Мислех си, че ще е полезно да проверим банковите му сметки, да не би да има някой и друг депозит в повече. — И тя добави: — Мисля, че ще е добре да се седне около къщичката му, да се погледнат банковите му трансакции. Мисля, че ще

е добре да му се сложат две момчета да го понаблюдават. Може би ще успеем да си побъбрим с него по имейла.

— Добре, така да бъде.

— Първо, трябва да го открием. Неочаквано си е взел отпуска.

— Оборудването под аренда е лесна плячка за крадците. Цялото оборудване се оставя отвън на открито. Разумно е да се защити всичко това — каза Болд.

— Мама Лу? — попита Гейнис. Тя знаеше за какво си мисли Болд дори когато другите не можеха и да предположат.

— Ако тя пожелае някой да бъде намерен, предполагам, че е само въпрос на време — заяви Болд.

— В такъв случай, можеш да й споменеш и липсващата репортерка.

— Запомних.

— Търсиш ли си белята, направо отваряй тази врата — каза Ла Моя и ги прекъсна още от вратата. После добави: — Макнийл си присвои никакви видеозаписи от апартамента на онова момиче. Според мен са свързани с моето разследване. Но тя не е в настроение да ги сподели с мен и дори заплашва, че ще иска защитата на първата поправка, ако настояваме да ги вземем.

— Въпреки това ще ги вземем — убедено каза Болд. — Намери си съдия, на който да му предстоят избори. Кажи му да измисли нещо по въпроса.

— Загуба на време — каза Ла Моя.

— Добре, значи си работим по крановете — съгласи се Болд. — Мама Лу е бизнесдама. Знае кога да си изреже загубите. Не би искала да влечим до тук всеки член от бандата за разпит. Това би я накарало да изглежда слаба.

— А освен това тя реже глави, серж — предупреди Ла Моя. — Или поне войниците ѝ го правят.

— Уреди ми среща — поиска Болд.

— Не мисля, че е много разумно — възрази Ла Моя.

— Уреди я — твърдо повтори Болд.

Произведенето на изкуството изшумоля, когато Ла Моя излезе.

— Наблюдението се одобрява — каза Болд на Гейнис. — Отработете го със специалните части.

— Благодаря, лейтенант.

Болд се поколеба и попита:

— Как се оправяш... с тези слухове?

— Добре.

— Сигурна ли си?

Тя сви рамене.

— Чувствам се като обсадена. Стават едни неща... обвинения.

Аз ги уреждам. После идва друго. Да видиш какви погледи ми хвърлят...

— Нали знаеш, че си защитена? — попита той. — Губернаторът подписа проектозакона и го приеха.

Този коментар явно я наскърби. Болд бързо добави:

— Нямах предвид...

— Напротив, точно това имаше предвид — разсърди се тя и стана от стола си. — Естествено, че това имаше предвид! — Тя се врътна и решително излезе от кабинета.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мама Лу седеше на същия трон с облегалки за ръцете, както при първото им посещение. Само дрехата ѝ се бе сменила: воал с черна бродерия. Носеше го увит около себе си като черен пешкир. Дългата ѝ черна плитка падаше на раменете ѝ тежка като конска опашка.

Ла Моя искаше да дойде с него, но Болд му отказа, защото не искаше да създава впечатлението, че ходят на акция при нея.

Той изчака подходящия момент за уводното си изречение:

— Вашето влияние както на бизнесдама, така и на приятел на този град се разпростира надлъж и шир. Не, не клатете глава, и двамата знаем, че това е истина. Да предположим, че някой в този бизнес реши да внесе малко имигранти и при това да не рискува като разтоварва стоката си на брега, но да осъществи трансфера в морето. За да осъществи тази операция успешно, на този човек ще му трябват буксир, шлеп и кран. Ние, полицията, сме идентифицирали една компания, която изглежда абсолютно подходяща за целта. Нашият проблем е, че лицето, което смятаме за отговорно за даването на крана под наем, нещо не се появява на работа.

— Аз притежавам само няколко скромни магазина за зеленчуци, господин Бот...

— Както и няколко обществени перални, кино, компания за лимузини, хотел...

— Само малко инвестиции! Кой вярва на банките в наши дни?

— „Оборудване Гарибалди“, фирмата за даване под аренда. Управлятелят се казва Зулия. Ако можеше да се окуражи да сътрудничи на полицията...

— Като добър гражданин — пробва се тя.

— Да, и от добро сърце, тогава това би ни спестило отварянето на финансовите сметки на компанията, проследяването на пари в брой, плащанията.

Веждите ѝ се сключиха. Тя се наведе напред, макар и почти незабележимо. Хвана плитката си с двете си подпухнали ръце като да

беше въже на камбана.

— Наистина няма смисъл финансовите ни експерти да преглеждат всяка дребна сметчица — каза Болд.

— Само глупак би си помислил, че като настъпи дракона, ще го убие.

— Дракон, с главно *Д* ли? — зачуди се той. — За да убиеш дракона, трябва или да му отрежеш главата, или да прободеш сърцето му. — Той направи пауза. — Ако се наложи...

Тя се усмихна и очите ѝ изчезнаха между сгъвките на пътта ѝ.

— Колко е оствър мечът ви, господин Бот?

— Зулия ми снася едно именце и си отива вкъщи. — Той мълкна за момент. — И всички са доволни.

— Но не и този, чието име са споменали.

Болд се усмихна. Изведнъж стаята му се стори прекалено топла.

— Трите жени, починали в контейнера, са били болни. Починали са от недохранване и обезводняване, защото капитанът им отказал вода и храна. Бурите забавили малко прехода и ето че капитанът просто ги оставя да си мрат.

— Жънеш, каквото посееш — каза тя и Болд добави още едно име към възможните заподозрени. На капитана на „Визаж“ не му липсваха врагове. — Веднъж като ги стоварят на брега, тези момичета реализират големи икономии. Камериерки в хотели, сервайорки в барове...

— Работнички в експлоататорски фабрики, проститутки — добави той.

Опитващ се да намери человека зад тези тъмни очи, искаше да определи нивото на нейната заинтересованост, но те нищо не издаваха. Тя седеше безпристрастна, като най-добрите съдии.

За момент почти се убеди, че тази жена не е замесена в убийствата. Но когато Мама Лу се усмихна, той изгуби контрол над впечатленията си. Беше все едно да преследваш мокър сапун.

— Казват, неведението било блаженство, господин Бот. Може би е истина.

— Ако им беше дал храна и вода, щяха да оживеят. Тяхната смърт е абсолютно безсмислена.

— Този човек вече не е с нас. Нека му прости греховете.

— На него, може би, но не и на останалите. — Той мълкна, когато погледът му се среща с нейния. — Вие прощавате ли такова отношение към сънародниците си?

— Това е въпрос, който изисква много обяснения.

Той се поколеба за момент и каза:

— Изчезнала е една американка от китайски произход. Телевизионен репортер. Тя разследваше случая с контейнера. Ако ѝ направят нещо, ще извършат голяма грешка. Силата на медиите е много по-голяма, отколкото на едно полицейско управление, повярвайте ми.

Лицето на тази жена се изкриви в гримаса. Ако това, което ѝ каза, не беше ново за нея, значи наистина е добра актриса.

Той каза:

— Ако някой ни помогне да открием тази жена, градът ще изпитва голяма благодарност към него. — И добави: — Медиите също.

Тя се усмихна, кимна и го погледна също толкова решително, колкото той нея.

— Разбирам. — И двамата замълчаха. — Внимавайте, господин Бот. Нещастия се случват и на най-приятните хора. И не се доверявайте на никого. Дори на мен. — Тя се усмихна отново, този път по-широко. Беше забравила за зъбите си. Той ги видя в една чиста чаша от дясната ѝ страна, откъдето се усмихваха съвсем самостоятелно.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понеделник, 24 август

7 дни от изчезването

В понеделник сутринта, една седмица откакто Мелиса е била видяна за последно, Ернест Зулия, управителят на „Оборудване Гарибалди“ влезе в сутрешните новини с това, че се взриви на няколко хиляди парченца. Взривната вълна е била усетена чак в Обществена сигурност.

Болд се срещна с капитан Шийла Хил в кабинета ѝ. На четирийсет години, Шийла Хил все още събираще погледи. Тя знаеше как да облича атлетичното си тяло, пък и не беше над това да използва краката си за отвличане на вниманието. Тя се нахвърли върху Болд заради смъртта на Зулия, но Болд не ѝ се поддаде.

— Наблюдението над Зулия е било отзовано, капитан — оплака се Болд, припомняйки ѝ за това, което на него му бе казано само преди минути от детектива ѝ.

— Бяхме назначили екип да следи „Оборудване Гарибалди“, но той бил отзован със заповед.

Шийла Хил бе дала тази заповед. На Боби Гейнис ѝ е било казано да прекрати наблюдението. Заповедта бе минала зад гърба на Болд и Ла Моя, като нито единият от двамата не бе уведомен за решението. Не можеше да обвинява Хил до безкрайност за това, но те и двамата знаеха резултата. Болд много добре разбираше, че го е викнала в кабинета си за черна овца. Освен това знаеше обаче, че колкото извинения и да намери за решението си, най-вероятно е прекратила наблюдението заради бюджета и от политически съображения. Като се има предвид характера на Шийла Хил, със сигурност се е ядосала, защото Ла Моя не я е попитал предварително за наблюдението и затова е упражнила властта си, за да покаже кой командва парада. Но сега имаше още един труп, новините на живо го свързваха с убития капитан и случката с контейнера — горещ политически картоф. За съжаление Болд смяташе, че в цялата работа е

замесено много повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Ла Моя бе легнал с Шийла Хил преди около година само поради лоша преценка и първични инстинкти, но това я накара да му трюви живота и почти да му провали кариерата. Между двамата все още съществуваха никакви странни отношения. Ла Моя изстрада жестоко това скъсване и Шийла Хил в крайна сметка потърси примирие. Тя го глезеше, той я игнорираше, игнорираше капитана си. Само Болд знаеше за цялата афера, въпреки че много хора от екипа подозираха какво всъщност става. Когато Ла Моя се подхълзна, Болд като негов лейтенант веднага научи за това. Но напоследък Хил го използваше повече като консултант по брачните въпроси. Тя искаше да си върне Ла Моя. Ако имаше ад, с който да се заплатят грешките в разследването, със сигурност щеше да се стовари на главата на Болд.

По време на „инцидента“, Зулия, според работниците му, както всяка сутрин е бил в пропановия хаспел. Експлозията бе вдигнала пламъци на сто метра от земята и бе нанесла пълна разруха на една трета от инвентара на „Гарибалди“ и на по-голямата част от складовете му. За пръв път след поредицата палежи преди няколко години, сега нямаше никакви физически остатъци от жертвата. Наравно с пожарникарите, полицайтите претърсваха отломъците с надеждата да намерят парчета кости.

— Не обичаш Джон да се захваща с някоя операция, преди да те попита — заяви Болд без заобикалки. — Взимам си бележка.

— Трябва никак си да се оправим с това — припомни му тя, като го гледаше в очите, но не искаше да подновяват разговора за връзката ѝ. Тя остави на него да предложи никакъв начин да се измъкнат от трудната ситуация.

Най-сетне той намери компромис.

— Изчезналата телевизионна журналистка е много по-спешен случай от някой като Зулия. Можехме да го пипнем по всяко време, ако го бяхме изчакали да се върне на работа — каза той.

— Продължавай — окуражи го тя.

— Репортерката надушва никаква следа на нелегалните имигранти и веднага след това изчезва. Не само че информацията, която има, би могла да е решаваща за разследването, но е заплашен и животът на една млада жена. Мина една седмица.

— Затова преразпределихме силите — каза тя, сякаш че беше факт. Хареса ѝ посоката на мислите му.

Болд помълча. Беше ѝ подал направо кокала, нямаше нужда да го преживят сега. Като сержант на Болд рядко му се случваха такива преговори. Това бе още една причина да мрази лейтенантското място. Политика. Направо му се гадеше. Истинските акции, динамичните разследвания, бяха къде-къде по-чисто занятие.

— Нейното изчезване може да е свързано със смъртта на двамата ключови свидетели на разследването. Тя е от изключителна важност за нас — предложи Болд.

— Така е, определено — съгласи се Шийла Хил. — Преместихме силите си към този случай на изчезнал човек.

— Не бих споменал това навън. Не трябва да я излагаме на повече риск.

— Взех си бележка. Хващай се тогава — каза тя.

* * *

Болд, Ла Моя и Гейнис се срещнаха при закрити врати, заобиколени от детски рисунки.

— В събота казах на Мама Лу, че искам да си поговоря със Зулия — каза Болд. — Вижте сега какво става в понеделник сутринта.

— Не бих тръгнал по този път, сержант — предупреди го Ла Моя, — а към онези материали, които тази Макнийл отмъкна от апартамента на жената. Това са доказателства, ако не можем да намерим съдия, който да се съгласи.

— Късмет — изстреля Гейнис.

— Аз не „тръгвам“ натам — оплака се Болд, — натам ме водят обстоятелствата.

— Това е било съвсем умишлен удар — припомни Гейнис на Ла Моя. — Зулия се е качвал на един и същи хаспел всяка сутрин. Знаели са точно какво правят.

— Някой му е казал, че няма проблем да се върне на работа — предположи Болд, все още наблягайки на намесата на Мама Лу.

— Има много неща, които нямат никаква връзка с Мама Лу — каза Ла Моя.

— Ама защо непрекъснато я защитаваш — оплака се Болд.

— Не я защитавам — възрази Ла Моя. — Опитвам се да не правя погрешни заключения. Човекът, от който съм се учила — каза той, имайки предвид самият Болд, — винаги е подчертавал колко е важно да следваш доказателствата и да изслушваш жертвата.

Болд кимна.

— Двама потенциални свидетели, убити през последните четири дни. Почистват си къщата, оправят си сметките. Може би Мама Лу е прекалено лесна, за да е истинската следа, но си прав за следването на доказателствата.

— Може да съм раздула твърде много нещата с „Гарибалди“. Всеки, който работи там, щеше да разбере, че искаме да хванем Зулия — предположи Гейнис.

— Тогава да разпитаме работниците, а? Какво друго? — попита Болд.

— Да претърсим квартала — отвърна Ла Моя.

— Да следим за някакво насилие в района — каза Гейнис.

— Ами изчезналата жена? — попита Ла Моя.

— Според Шийла Хил тя е задача номер едно — каза Болд.

Ла Моя нищо не отговори, само си направи мислена бележка: явно Болд играе къси пасове.

— Да обработим тази Макнийл. Трябва ни сътрудничеството ѝ.

— Шумът по убийството продължаваше извън кабинета и с рутината си приличаше на шум от уличното движение.

— Ако намерим Чоу, докато е още жива — с надежда каза Болд, — ще можем да разгънем нашироко случая с нелегалните имигранти.

— Тя е жива — заяви Гейнис и остави кратка пауза, за да го асимилират. — В противен случай досега да сме намерили тялото ѝ някъде, както на останалите. Тези момчета не са от срамежливите. Те си правят заявления. Не искат нищо да се говори за това. Но ако е още жива и са я хванали, Бог да ѝ е на помощ. Тогава ще се моли да е мъртва.

— Казвам ви — намеси се Ла Моя, — трябва да видим тези записи. Ако не чрез съдия, то чрез сладки приказки с Макнийл...

— Дафни — сети се Болд. Матюс със сладки приказки можеше да убеди и пепелянка.

— Трябва да ги видим тези записи по един или друг начин.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стиви прегледа записите, които взе от апартамента на Мелиса. Беше болезнено. Материалът от първото наблюдение документираше ОМПС-то и местонахождението му. Мелиса бе минала по целия квартал и бе заснела сградата от четирите ѹ страни, а на паркинга за пръв път камерата бе записала Гуен Клайн как излиза от работа. Тя беше ниска, набита жена с посредствена външност.

Гуен Клайн ходеше тромаво, без намек за грация. Мелиса и камерата ѹ я следваха до супермаркета и до крайбрежното училище, откъдето взе едно момче и малко по-голямо момиченце. Следвани от микробуса на Мелиса, те стигнаха до облицована със сачак къща, с миниатюрна тревна площ отпред и сателитна чиния, установена на новоремонтирания покрив.

В малкото прозорче на видеото се смени часа на записване — 18:37. Мелиса бе убила почти два часа, изчаквайки на паркинга, без да прави нищо. Пристигна един пикап и паркира. Беше същият пикап, за който Стиви вече знаеше, че принадлежи на съпруга и че е бил купен с пари в брой. В 20:21, тоест почти в осем и половина, Гуен Клайн потегли с пикапа. С всяко ново спиране и почване на записа, Стиви чувстваше все по-голямо напрежение, чувстваше се като воайор, като шпионин. Кадърът непосредствено след това показваше автомивка, но нямаше кадър, който да показва някаква табела или име. Габаритите на пикапа светнаха като две очи, когато Клайн натисна спирачките. Превозното средство остана в мивката за цял цикъл и после потегли обратно към дома. Мелиса го последва и хвана пикапа как паркира в 21:07. Записът се превърна в сив снеговалеж. Стиви превъртя докрай, внимавайки да не пропусне някоя подробност.

Наля си чаша сок, зареди втората касета, пренави и я пусна. Слушайки монолога на Мелиса пред камерата, Стиви се чувстваше сякаш чете нечий личен дневник. Мелиса щеше да редактира касетата и да остави само няколко кратки кадъра със съпровождащо копие. Копие, което Стиви копнееше да има, защото то щеше да обясни

значението или да предложи продължение на различните кадри. Като журналистка Мелиса бе записала фона, надявайки се по-късно да го изреже и да направи от това история. На Стиви й се искаше да види материала сега, но вместо това трябаше да се задоволи само с пъшкането и въздишките на операторката и редките коментари от типа: „Това е колата на съпруга“, „Не се забави много в магазина за зеленчуци, но предполагам, че би могла да предаде шофьорските книжки на някого тук“.

Втората касета показваше как Гуен Клейн пристига в ОМПС-то сутринта. Прекосява паркинга с кафенце в ръка. Има запис на хората, влизащи и излизащи от сградата. Първо ги беше хванала от разстояние, после с вариото бе приближила лицата им. Мелиса или е била отегчена и е искала да смени фона, или е фокусирала лицата с цел, непонятна засега на Стиви. Въпреки че се изкушаваше да превърти напред, продължаваше да се вглежда внимателно както и преди, без да знае дали може да разпознае някое от лицата, може би сред тях бе източникът им? Не знаеше със сигурност кого или какво търси. Знаеше само, че това са записите, които Мелиса е направила точно преди да поискава по-малката дигитална камера, и че точно тези кадри са накарали Мелиса да направи още една крачка, която й е дошла в повече.

Убедена, че времето работи против нея, Стиви имаше страховта нужда от връзка с „малката си сестричка“. Тя превъртя докрай втората касета и мушна третата, последна касета, която бе взела от апартамента.

Третият запис започваше с познат фон: отново Клейн пред ОМПС малко след четири часа следобед, този път по време на слаб дъждец, който вали само колкото непрестанно да тропа по покрива на микробуса и да се запише на касетата. Задачите се различаваха само по местоположение: до зоомагазина за голям пакет кучешка храна, до аптеката, точно до химическото чистене, после до същата забавачница, откъдето се взимат децата. Мелиса не проговори по време на целия запис, ентузиазмът ѝ от предния ден бе секнал и само звукът на дишането ѝ се бе записал като някакъв фон, като дишане на любовници. Върна се до същата малка къщичка, този ден пикапът я бе изпреварил в прибирането у дома. Образът потрепери, защото Мелиса се размърда в колата да изключи камерата.

Следващият кадър бе на тъмно, дъжд тропаше върху покрива на колата като стотици малки крачета във физкултурен салон. Часовникът показваше след осем и половина. Тъмна фигура, облечена в дъждобран, се затича и влезе в пикапа. Гласът на Мелиса бе мек и доверителен и Стиви почти си я представи как надвесена над камерата, тя наднича в окуляра. „Мисля, че това ще те разтърси“ каза тя, без да се обръща конкретно към някого. Пикапът тръгна. „Засичам време“ каза тя. Пикапът даде на заден. Екранът угасна и стана черен.

След тази сцена непосредствено последва гледка на същата автомивка, която Стиви бе видяла на предишния запис. Същият бетонен бункер на автомивката бе сниман от по-различен ъгъл, виждаха се само едни светещи габарити. През прозореца на микробуса се дочу сърдитият глас на клаксон. Стиви свърза клаксона с пикапа, макар и да знаеше, че не може да е сигурна за това.

Чак когато Клейн, или чиято и да беше тази облечена в дъждобран фигура, се показа от циментовия бункер, докато габаритите все още светеха и когато този човек тръгна през дъжда и камерата го последва, за да фокусира един разнебитен фургон в задния двор, чак тогава на Стиви ѝ хрумна, че Клейн е закарала колата на автомивка в дъжда. Дали не го бе споменала Мелиса? Не беше ли казала нещо за автомивка в дъжда? Фигурата се доближи до фургона и нетърпеливо затропа по вратата, докато накрая не повиши глас дотолкова, че да може да се хване от камерата вътре в микробуса.

Мелиса едва прошепна:

— Ах, това момиче... ела си вкъщи при мама.

След борбата с дъжда и вратата на фургона фигурата се върна до пикапа си и потегли, като мина точно до микробуса на Мелиса и до камерата. Стиви спря касетата и я върна няколко пъти. Протегна се към чашата си, но установи, че вече я е изпила. Накрая пусна записа кадър по кадър: приближаването на пикапа, отражението на уличното осветление в предното му стъкло, лице зад волана, едва различимо: Гуен Клейн. Стиви нулира брояча на видеото, искаше пак да се върне на същия кадър. После пак пусна касетата.

Мелиса бе до фургона. Явно разузнавателната журналистика много ѝ допадаше. Според часовника на камерата минаха двайсет минути, преди да се отвори вратата на фургона. Голяма мъжка фигура, прекалено тъмна, за да може ясно да се различи, тръгна да тича в

дъжда. Камерата го последва покрай поредицата от тъмни магазинчета, които от тъмнината не можеха да се идентифицират. Изведнъж в ъгъла на кадъра се появи профилът на Мелиса, която се показа през прозореца, за да проследи мъжа. Дъхът на Стиви секна, когато видя това.

— Бар — каза Мелиса заради камерата. Тя се върна към обектива, този път в задната част на микробуса, камерата бе все още включена. Минута по-късно ново прекъсване на записа бе обявено чрез сив снеговалеж и цветни вълнички след него.

Кратък кадър на същия мъж, тичащ в дъжда обратно към фургона. Часовникът на камерата показваше, че са изминали пет минути. Смяна на кадъра. Полунощ, четвъртък, 13 август. Микробусът се движи, камерата снима през прозореца.

— Той се качи на автобус — каза Мелиса на камерата.

Микробусът направи пълен U-образен завой, който така размаза знаците и сградите, че Стиви се ядоса и продължи да се ядосва, докато колата подскачаше и всичко се размазваше в един пъстър образ. После различи градски автобус и изведнъж разбра, че Мелиса го преследва. Преследването беше нагоре и надолу по някаква улица, все още твърде размазана, за да се различи коя е, после минаха покрай една рампа на шосе I-5, която Стиви бе уверена, че може да намери. Автобусът направи няколко завоя и продължи напред, а камерата през цялото време бе записвала. Минаха двайсет минути в това преследване, докато накрая си пролича, че са в търговската част на града. Автобусът тръгна на север по 3-то авеню, микробусът точно след него, като Мелиса приближаваше колата до бордюра на всяка спирка, очаквайки фигурата да слезе от автобуса. „Не...“ казваше тя, „не го виждам“.

Автобусът тръгна да се връща. Микробусът го последва.

Подминаха един квартал, после друг. Стиви усети напрежение в гърдите си, буза заседна в гърлото ѝ. Решителността на Мелиса си личеше дори иззад камерата. Накрая автобусът сви и потъна в някакъв тунел. Мелиса го последва, но не разбра, че не може да влезе. Тя изруга на глас и картината угасна.

Това бе последният кадър на касетата: градският автобус, скриващ се в тунел, разрешен само за автобуси. Камерата угасна, като преди това хвана един кадър от ядосаната Мелиса на волана.

„Проклетата камера е прекалено голяма...“ измърмори си тя под носа и последните ѝ думи се записаха.

Сега стана ясно желанието ѝ за дигитална камера — нещо леко и удобно, лесно за носене. Желанието ѝ бе изпълнено в следващия понеделник. Вероятно е възнамерявала да проследи този човек отново. Може би дори се е качила в автобуса или пък е влязла в тунела като пешеходец.

Може би... може би... може би... Стиви се усети, че ѝ се ще да метне чашата със сока към стената, но вместо това я постави обратно и си наля нов сок. Както всяка добра следа, записите поставяха толкова въпроси, колкото предлагаха и отговори. Можеше да извади адресите на всички автомивки в жълтите страници и да ги обиколи една по една. Надяваше се точно тази автомивка да е описана, но нямаше гаранция. Можеше да предприеме безброй такива ненормални опити, или пък да действа като журналистка и да се залови за работа. Тя избра това, което умееше — журналистика. Историята започваше с Гуен Клейн. Много просто.

* * *

Отделът за моторни превозни средства бе препълнен, всички седалки от фибростъкло бяха заети от представители на разнообразното население на града. Тя носеше бейзболна шапка и вървеше с наведена глава, за да не я познае някой като влезе в огромната зала. От седемте гишета за информация работеха четири. Стиви им хвърли по един поглед, като заобикаляше опашките и накрая се насочи направо към прозорчетата, където имаше малки надписи с имена. На третото гише надписа гласеше: „Здравейте! Аз съм Гуен“. Стиви бе запомнила това лице с ирландски нос, квадратен бретон, който преминаваше в рус водопад. Тя се загледа в тъмнокафявото червило и бледопурпурните сенки за очи. Клейн демонстрираше своята важност чрез унизително, нетolerантно нетърпение. Беше средна на ръст и прегърбена. Стиви остана на опашката, само колкото да запише всичко това, после се направи на отегчена и излезе навън.

В 4:07 следобед задната врата на сградата се отвори и няколко служители, включително и Гуен Клейн, се качиха в колите си и

потеглиха. Съвпадаше с това, което Стиви вече бе видяла на записите. Гуен Клайн прибра децата си от забавачката и заведе Стиви на Северозападна улица номер 118, а после към някакъв квартал със скучени малки къщички. После пикапът отиде до номер 1186. Майката и двете деца излязоха от колата и се запътиха към дома.

Тъй като новините „Четири в пет“ наближаваха, Стиви нямаше друг избор, освен да кара бързо към студиото, където да изпълни задълженията си пред камерата. През цялото време мислеше за улицата с номера 118 и 1186.

В седем часа, изгубила търпение, тя паркира колата пред входната врата. Въпросите не можеха да чакат повече.

* * *

Стиви се надяваше, че бясното тропане с юмруци по вратата ще издаде намеренията й към живеещите вътре, още повече, че на вратата имаше и звънец, и чукче.

За нейно облекчение вратата отвори самата Гуен Клайн. Клайн веднага позна Стиви, лицето й отначало се озари от височайшето посещение, но после леко потъмня. Отстъпи назад и се хвана за ръба на вратата.

— Моля ви, идват по личен въпрос — каза Стиви.

— Нямам какво да кажа на медиите!

Вратата щеше да се затръшне. Стиви извади единственото си оръжие.

— Ако затворите вратата, ще пратя снимачни екипи да дежурят пред къщата ви през следващите две седмици.

Вратата остана полуотворена. Секунда по-късно Гуен Клайн излезе навън, така че вътре да не се чува какво се говори. Скръсти ръце, сякаш й беше студено.

— Госпожо Клайн, дошла съм тук не за да ви отправям обвинения, нито пък мога да си позволя лукса да си губя времето. — Тя не искаше да споменава изчезването на Мелиса. Но все пак Стиви бе убедена, че точно от Клайн трябва да се започне. Мелиса бе започнала от тази жена и Стиви щеше да постъпи така.

— Не знам за какво...

— Нека си спестим уверенията за невинност и неведение. Нямам време за това. И двете знаем точно защо съм тук. Ако ми играете номера, ще се обърна и ще си тръгна, а вие ще изгубите шанса си.

— Шанс за какво? — Гуен Клайн внезапно мълкна и нетърпеливо зачака с празен поглед.

— Следите ли новините? — попита Стиви, но срещула същия празен поглед. — Знаете ли за капитана на кораб, който се удави? За капитана на кораб, който е отговорен за превоза на нелегални имигранти? Смъртта на този човек не е нещастен случай, госпожо Клайн. — Тя понижи глас за по-голям ефект и каза: — Ще трябва да свикнете с факта, че е бил убит. Бил е убит, защото някой не е искал полицията да го разпита... нито Иммиграционните служби... никой. Чувате ли?

Погледът на Гуен Клайн бе някак далечен, стъклен, сякаш гледаше през Стиви в далечината.

— Колко време ще мине, докато който и да ви плаща за тези фалшиви шофьорски книжки реши, че и вие сте заплаха за него?

Гуен Клайн зяпна с отворена уста. Ченето ѝ се помръдна да каже нещо, но Стиви я сряза:

— Искам цялата история. Истината. От начало до край. Кой влезе в контакт с вас, какво ви предложиха, какво стана после, от колко време продължава всичко това. И ако — предупреди тя строго, — сте съгласна да споделите всичко това с мен открыто и честно, съм съгласна да забравя всичко за малкия ви тъжен живот и за лошите ви решения. Имате деца. — Лицето на жената се изкриви. — Дошла съм тук не за да показвам лошото ви поведение на децата ви, на съседите, на работодателя ви.

— Но откъде...

— Няма значение откъде. Само истината има значение. Давате ми истината и аз си тръгвам. Забравям името ви. Разбирате ли какво ви предлагам? А какво ви предлагат те? Какво предложиха на капитана на кораба?

Жената вдигна глава. Огледа се наляво и надясно, сякаш се опасяваше, че съседите или някой друг я гледа. Погледът ѝ срещула този на Стиви. Нейният беше студен и твърд, когато каза:

— Не тук. Не сега. Трябва да си тръгвате. — Тя влезе обратно в къщата, ръката едва напипа вратата.

— Трябва ми отговор — предупреди я Стиви, — или ще изложа живота ви на показ. Не ме подценявайте.

— Не тук.

— Ще говорим.

Вратата се притвори.

Стиви заговори бързо:

— Трябва да говорим. Трябва да решите на чия страна сте. На моята или на тяхната?

Вратата се затръшна. Гуен Клайн дръпна пердето и надникна към Стиви, която продължаваше да стои на стъпалата пред къщата. Тя искаше да обсъди предложението с мъжа си. Стиви реши да ѝ даде една нощ. Една нощ. Междувременно реши да се направи, че си тръгва. Тя се качи в колата си и потегли. Обиколи квартала, загаси фаровете и паркира. Чакаше я дълга нощ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Казвам ви, това момиче е, тя глупаво и тя уплашено. — Мексиканецът умишлено говореше тихо с напрегнатия си глас, въпреки силното пъшкане от удоволствие, което се донасяше от големия еcran. Той говореше с някаква испанска смесица на акцент и неправилна граматика. Вече му се гадеше. В пулсиращата светлина можеха да се различат шест силуeta, пръснати по различни редове в киното, всички се бяха раздалечили един от друг и нямаше никой до двамата мъже, които седяха в средата на последния ред.

Отразената светлина от екрана хвани профил на другия, когато той отлепи подметката си от лепкавото нещо на пода, разлято безалкохолно или нещо друго. Той извърна лице, погнусен от неописуемите пози, които заемаха двете голи жени в доплопробния филм. Събеседникът на мексиканеца разбираше, че точно на такива места трябва да се срещат, но се отвращаваше. Гласът му беше тих и спокойен, изключващ дори най-малката възможност да го подслушат.

— Ще се справя с репортерката. Нашият приятел ще уреди всичко. — Никога не споменаваше имена. Познаваше всички номера на пазителите на закона. Не вярваше на никого. — Да запазим спокойствие. И това ще мине.

— Всичко се разпада за теб.

— Нищо не се разпада за никого. Няколко спящи полицая, които ми забавят хода, това е всичко. Не може без тях, когато работиш в такъв мащаб. Случва се да се прецакаш. Но няма причина да се паникьосваме.

— Какво имаш предвид, ти справиш с репортерката? — попита мексиканецът.

— Нищо лошо. Само запази спокойствие, разбра ли? — окуражи го другият.

— Аз оправя момичето?

— Съвсем не. Тя ще се оправи.

— Казвам ти, тя не добре. Много разстроена. Също и по време на буря. Няма мозък въобще. — Той посочи екрана. — А това? Това е единствено момичета правят добре.

Той усети как челюстните му мускули се свиват като твърди орехи. Каза си да се успокои.

— Признавам, ситуацията не е перфектна, тя направи погрешна стъпка като дойде при теб. Жалко за това. Но тя ще остане в графика за доставки. Гледай само. Когато се върне, ѝ кажи, че се грижим за репортерката, че всичко е наред.

— Ами ако не се върне? Ако пропусне поръчката?

В киното не настъпваше тишина и за миг. Двете бледи тийнейджърки на екрана запълваха всяка секунда или с възбудено дишане или с гукане от удоволствие.

Другият мъж прошепна на мексиканеца:

— Ако имаме проблеми с нея, ще потърсим решение.

— Това звучи по-добре. Ще ти кажа как... по средата на дяволски силна буря!

— Но първо ще трябва да поговорим, ти и аз. Тя не е единствената, която прави погрешни стъпки. И повече никакви пожари по хаспелите. Компрендо?

Мексиканецът нацупи устни. Този човек се бръснеше рядко, къпеше се рядко и зъбите му бяха като на стар кон.

— Няколко спящи полицая на пътя... като за колите? Такива ли спящи полициа?

— Това е само израз. Нищо повече.

— Не. Разбрах. Спящи полицаи. Разбрах. — И горд от себе си, той зарови месестата си ръка в студените пуканки. Предложи пакетчето на другия и го попита с пълна уста: — Ще останеш ли за другата прожекция?

Погледна надясно. Столът беше празен.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Четвъртък, 25 август

8 дни от изчезването

Когато портиерът съобщи за посещението на Брайън Кугли, Стиви бе само по хавлия, с мокра, току-що сресана коса. Тази сутрин се беше излюпила от леглото един час по-късно от обичайното, след като наблюдава дома на Гуен Клейн до два часа сутринта. Тя разгледа Кугли на малкия черно-бял охранителен монитор: той стоеше и си говореше с портиера, като да бяха стари приятели. Дори начинът, по който се държеше този човек, я дразнеше — твърде свободно, беше натрапчиво приказлив и фамилиарен. Кугли беше голям актьор. Дори прекалено голям, ако биха попитали нея. Непредвиденото му посещение я дразнеше, дразнеше я това нахлуване в частния ѝ живот, това насилие — федералните с мускули си пробиваха път в медийния бизнес. После ѝ хрумна, че ако си изиграе правилно картите, може да обърне нещата и да започне тя да го дои за информация.

За целта трябваше и тя да стане актриса, щеше да ѝ се наложи да се прави, че той не я отвращава. Каза на портиера, че ще се обади, когато е готова, наслаждавайки се на новото чувство за контрол над нещата.

Стиви скочи в дънките, намъкна си един потник и тениска, като внимаваше видът ѝ да не е предизвикателен. Не ѝ се искаше да създаде погрешни впечатления.

След няколко минути Брайън Кугли стоеше в средата на външителния ѝ хол и се наслаждаваше на гледката. Тя се зачуди как ли се чувства държавен служител, когато е заобиколен от такъв лукс; колко ли завист и злоба управляват чувствата му и каква ли част от дългата вражда между медиите и защитниците на закона се дължеше на пристраст. Можеше да си представи отношението му: смъртните случаи в контейнера и щастливото завръщане на Мелиса не означаваха за него нищо повече, освен още един приключен случай.

Какво ли би накарало човек да отиде да работи в Иммиграционните служби и службите за натурализация, чудеше се тя. Какъв ли човек би се решил доброволно да пази граница?

— Хубава гледка — каза той, като че някой очакваше от него комплименти.

— На какво дължа тази чест, агент Кутгли?

— Брайън. — Той докосна един дялан черен камък, който неин приятел бе донесъл от Египет. Той го обърна надолу и се възхити от подложката му. Подаде ѝ една брошура, която тя прие. — Бяхте попитали Адам Талмъдж за техниките, използвани в предварителни разпити.

— Попитах го как тренират хората си да различават политическите затворници и жертвите на мъчения.

— Разпити на политически бежанци — поправи я той. — Ние не сме от лошите, госпожо Макнийл.

— Вие сте част от системата... Брайън. А системата е част от проблема.

— Да гледаш на нещо от високо, не е същото като да го гледаш в очите.

— Някакви уроци предвиждат ли се?

— Какво ще кажете да дойдете с камерите си във Форт Нолан? Това е един шанс да видите как процедирате — предложи той.

— Бъдете реалист. Нима смятате, че такова нещо е възможно?

— Имате го.

— И какво се очаква от мен в замяна? — с подозрение попита тя.

— Нищо.

— Не се ли очаква от мен да си купя тази възможност?

— Звучи ли ви като търг? Винаги ли сте толкова скептична?

— Идвайте тук само за да ми оставите брошурата си и да ми предложите да посетя Форт Нолан? Мислите ли, че ще го приема само като постъпка на Дядо Коледа?

— Трябва ли да сме врагове? Кажете ми, защо ви е тази враждебност.

— Не можете да си купите сътрудничеството ми — предупреди тя. — Предлагате ми брошурата и посещение на Форт Нолан и очаквате

от мен нещо в замяна... да ви разкажа историята, да ви дам източници... какво търси шефът ви?

— Бихме могли да обсъдим случая Мелиса Чоу.

— Казали са ви за това?

— В случай на изчезнал човек, свързан с нелегални имигранти?

— реторично попита той. — За това ви трябва полицията, както и ние, повярвайте ми. Както и ФБР, и Окръжната полиция. Говори се и за специални служби. Нашата работа е да намерим тази жена.

— Работа? Да, предполагам — замислено каза тя.

— Да си поговорим за портаджията.

— А... добре де. Схванах — саркастично каза тя. — Страхотно!

— Е?

— Те не можаха да го измъкнат от мен, така че сега е ваш ред да опитате.

— Искате да я намерите, нали? — не отрече той обвинението ѝ.

— Трябва да разпитаме този хубостник. Той би могъл да ни помогне да изясним подробностите, да ни даде някои материали, които вие не можете.

— Ах, говорите за видеокасетите, нали? — изпусна се тя. — Това е, нали? Изпратили са ви да говорите с мен за тези касетки. Е, забравете. — Тя веднага съжали, че ги спомена, защото напрегнатото му изражение ѝ показва, че никога не бе чувал за тях.

— Видеоматериалите са изключително важни за нас.

— Бих се обзаложила, че е така.

— Какво има на тях? Хора? Сгради? Контейнерът? Корабът?

— Добър опит.

— Докога ще си играете на котка и мишка? — прекъсна я той. — Вашата приятелка е изчезнала. Убит е капитанът на кораба. Какво искате, да сте следващата в списъка?

— Заплашвате ли ме?

— Не, просто се опитвам да ви уплаша — уточни той. — Вижте, с това си изкарвам хляба. Разследвания в кръга на нелегално пребиваващите чужденци, китайската мафия, бандите. Може да е трудно за вярване, но някак си имам по-голям опит в това от вас. А що се отнася до параноята... Аз не действам по метода на ченгетата. Аз нямам никаква причина да разкривам източниците ви, нито пък какво има на касетките. Изграждам си мрежа от информатори и доносници.

Получавам около деветдесет процента от информацията си от тях. Каква полза имам аз да разкривам източниците си? Или пък вашите източници? Нали моите хора няма да ми вярват след това. Замислете се. Имате ли представа какво разследвате. Не, нямате. Те направиха така, че вашата приятелка да изчезне, госпожо Макнийл. Помислете. Къде ще ви отведе това душене наоколо?

— Ще прочета брошурана. Благодаря, че се отбихте.

Но той не искаше да спира. Явно се чувстваше задължен да я поучава. Стиви едва го понасяше.

— По-голямата част от нелегалните имигранти идват през мексиканската граница, а това включва азиатци и източноевропейци. Повечето пристигат най-много с половината сума, необходима за трансфера, пет до десет хиляди долара. Мъжете ги разпределят по миграращи трудови лагери, жените — по бордии и нелегални фабрики. Държат ги, докато си изработят липсващата сума. Никак не е розово.

„Къде ли е Мелиса? — зачуди се тя. — Дали е в някой бордей или фабрика?“ Сърцето ѝ чак се сви.

— Да не се опитвате да ми кажете, че някой е превърнал Мелиса в сексуална робиня?

— Корабите с контейнерите пътуват в двете посоки, госпожо Макнийл. Ако продължавате да се навъртате наоколо и да се бъркате в разни неща... С вашия външен вид най-вероятно ще свършите в Сирия като собственост на някой принц. Тази коса естествена ли е? Блондинките са най-търсени.

— Заплашвате ли ме? — изумено попита тя.

— Какво ви става? — попита той. — Аз враг ли съм ви?

— Враг ли сте?

— Един репортер би се зачудил какво може да накара човек да стане агент на Иммиграционните служби и службите за натурализация — рече тя.

— Така ли? Това е странно, защото федералните агенти обикновено се чудят как може да има хора, които правят бизнес от това да саботират разследванията ти и да ги превръщат в новина на деня.

— Никой не ви саботира.

— Но вие говорихте с Адам Талмъдж сякаш ви е враг — припомните й той. Явно забравяте, че работата ни е да спасяваме тези хора.

— Да ги спасявате, или да ги депортирате?

— Не съм измислил аз системата — напомни й той.

— А, да, просто си вършите работата, нали? — Тонът ѝ стана язвителен.

Лицето му пламна и той я погледна ядосано.

— Някой оптимист би казал, че работата ми е да предоставям нов шанс за живот; някой пессимист би казал, че работата ми е да разбивам мечтите на хората. Аз живея с професията си. Също като вас. Медиите разбиват много повече съдби, отколкото аз ще разбия някога.

— И докъде ще доведе всичко това Мелиса?

— Мога да ви помогна с този случай.

Тя отново го предупреди:

— Няма да разкрия източниците си. Вие също не бихте го сторили, току-що сам го казахте.

— Доверете ми се — каза той.

Тя леко кимна и доверително прошепна:

— Работя по въпроса.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лу Болд и Джон ла Моя застанаха пред черната отворена паст на един гроб и погледнаха надолу. Жертвата беше азиатска жена — китайка. Беше гола, пръстите на краката ѝ, гърдите ѝ, и покритото с кал лице изпъкваха от глината и пясъка, отмити от нощния дъжд. Главата ѝ беше обръсната. Болд почувства познатото бодване, което идваше при всеки контакт със смъртта.

Беше хвърлена в яма, изкопана за гроб. Някой се е надявал, че ковчегът ще бъде спуснат върху трупа и той ще бъде погребан завинаги в анонимност.

Ла Моя не оставяше на мира офицерите, като им крещеше една след друга заповеди. Болд не можеше да откъсне поглед от жената в гроба.

— Къде, по дяволите, са тези от Сиатълските служби? Увеличете периметъра на полицейската лента, така че да обхване цялото гробище. Искам да говоря с гробаря, който я е намерил. Искам някой да доведе кратко и мирно Стиви Макнийл тук. Не искам и думичка за това да се чува по радиото. Ясно ли е?

Болд се обърна към Ла Моя и тихо каза:

— Защо е толкова бледа? Нормална ли ти се вижда?

Ла Моя се развика на двама униформени:

— Някой да намери с какво да я покрием! Сложете завеси, камерата да не вижда какво става. Всеки, който не носи ръкавици, за наказание ще събира глоби чак до Коледа. — Това ги накара да се размърдат.

Когато няколко минути по-късно пристигна доктор Диксън, веднага му помогнаха да влезе в ямата. Болд му даде само няколко секунди и попита:

— Откога е мъртва?

— Ще ми дадеш ли поне една минута? — дочу се от дупката низкият, гърлен глас на доктор Диксън.

— Нормална ли ти се вижда? — попита Болд.

Диксън бе облечен с тънко шушляково яке, сиви памучни панталони, подгизнали от коленете надолу и „лабораторни патъци“ — кожени обувки с изключително дебели гумени подметки.

— Никога не ми изглеждат нормални. Дай ми една минута — повтори той.

— Прекалено бледа е — пак каза Болд на колегите си. — И гърдите ѝ са целите черни около зърната. Защо ли е станало така?

Диксън рядко се зъбеше на Болд, но този път го сряза:

— Ако обичаш!

Болд го оставил да работи над жертвата. Накрая Диксън извика от гроба:

— Кожата на стъпалата ѝ е твърда като слонска. Предполагам, че е около двайсетте. На левия глезнен има следи от лигатура.

Пристигна Дафни Матюс. Отборът е в пълен състав... — помисли си Болд. Тя беше облечена с дълга до глезените офицерска мушама и държеше отворен чадър. Дойде и застана до Болд. Както винаги той забеляза колко невероятно красива беше тя.

— Зоопаркът дойде! — отдалече извика дежурният, предупреждавайки за пристигането на медиите.

Дъждът заваля по-силно.

— Оградете с ленти там! — кресна Ла Моя. — Никой да не преминава, освен Макнийл.

Долу, в ямата, Диксън докладваше наблюденията си на едно диктофонче, което държеше в месестата си ръка, прикривайки го от дъжда.

— Защо са я погребали тук по този начин? — тихо попита Ла Моя.

— Скрили са я — отвърна Болд и погледна морето от надгробни плочи.

Дафни се хвани за това и каза:

— Щом има една, има и други.

— Още? — секна дъха на Ла Моя.

— Посетител! — викна дежурният и посочи един приближаващ се чадър.

— Макнийл — каза Ла Моя.

— Откога процедурата по идентифициране се извършва на гробищата? Това не е честно за нея. Някой помисли ли за нея? —

оплака се Дафни.

— Аз я извиках — каза Болд.

— Трупът трябва да е почистен и представен през стъкло в моргата — напомни Матюс. — Това е процедурата. Как може тяло, намерено в кална дупка!

— Тя е репортер — каза Ла Моя. — Длъжна е да го понесе.

— Да накажем медиите. Това ли е идеята?

— Идеята е да разберем с какво и с кого си имаме работа колкото може по-бързо — поясни Болд.

Дафни побърза да пресрещне пристигащата жена.

— Вижте, можем да ви я покажем в града след един-два часа — каза тя, но не успя да забави Макнийл. — Няма нужда да е сега... по този начин. Има много кал. Лицето... и без това не се вижда добре.

Макнийл кимна, но продължи към гроба.

— Опитвате се да ме предпазите ли? — попита Стиви. — От какво?

— Гледката е ужасна. И ако това е приятелката ви... репортерката...

— Тогава аз трябва да знам — каза Стиви. Тя спря малко преди останалите и скръсти ръце. — Благодаря ви — прошепна тя на Дафни. Очите им се срещнаха и Дафни разбра, че не може да я спре.

Тя пристъпи до гроба. Ла Моя я представи на Болд, който каза:

— Съжалявам, ако сме ви причинили неудобство с това гробище.

Стиви го погледна, все още не намирайки сили да погледне надолу в ямата.

— Чувала съм за вас от години — каза тя изпод чадъра.

— Надявам се, не само лоши неща — отвърна Болд.

Тя се поколеба и каза:

— Съвсем не.

Тя направи още една крачка към гроба, краката ѝ затъваха в калта, глината и чакъла. За момент погледна право напред, очите ѝ бяха пълни със сълзи. После притвори клепачи, наведе глава и бавно ги отвори.

— Не е тя — дълбоко въздъхна Стиви. Обърна се и си тръгна. — Не е тя — повтори, за да чуят всички.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брайън Кугли вдигна телефона в кабинета си, подразнен от прекъсването.

— Аз съм — обяви Стиви Макнийл в слушалката.

Когато позна гласа ѝ, Кугли почувства момчешка радост да трепва точно в средата на гърдите му.

— Здравейте — поздрави той.

— Прекъснах ли ви?

— Не, не — по навик изльга той.

— Полицията откри някоя си Джейн Доу на хълма. Обръсната глава и вежди. Помислих си, че може би е добре да знаете.

Беше учуден от обаждането ѝ. Не знаеше какво да каже.

— Смятали са да я погребат под някой ковчег. Може Мелиса да е попаднала на следа от тези погребения — предположи Стиви.

Кугли си спомни предупреждението на Родригес, че Стиви е заплаха за тях. Не му се искаше да я вижда в тази светлина. За него тя по-скоро беше едно необходимо отклонение; някой, когото могат да използват в своя полза. И ето това се потвърди от нейното обаждане.

— Нали се разбрахме да си споделяме — припомни му тя. — Ченгетата не ни казват нищо. Ако можете да откриете някакви подробности... Много ще се радвам.

— Разбира се. — Той нямаше никакво намерение да търгува във вакуум. — Нали щяхте да си помислите дали да ми дадете онези видеокасети? „Ако не ми ги даде, ще трябва Родригес да ги вземе с взлом“ — мина му през ума.

— Може да уредим нещо — каза тя.

— Ще ви се обадя — отговори той.

— Ще чакам.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Процедурата изискваше разследващият офицер да присъства на аутопсията на жертвата, но за Болд това изискване често се превръщаше в жестоко и необичайно наказание. Все пак му се струваше неоправдана загуба на време за следователя, защото хирургическата операция можеше да продължи часове. Той и екипът му, като всеки друг екип от отдел „Убийства“ в страната, бяха намерили начин да заобикалят това изискване. Те присъстваха на аутопсията, но не от начало до край, като оставяха рязането и шиенето на хората с бели престилки. Въпреки това, задачата изискваше здрав стомах. Нямаше начин да се избегне поне краткото общуване с бледия гол труп на жертвата, независимо дали беше пробита, застреляна или изгорена. Технически погледнато, това бе случай на Ла Моя, а следователно и аутопсията бе негова, но Болд реши да го замести, както за да освободи сержанта си, така и за да получи пръв информацията.

* * *

Въпреки че използваше хирургични ръкавици, Диксън с бижутерска четка изчисти всеки от ноктите си поотделно. На бюрото му имаше множество надписани пакетчета от аутопсията.

- Ти си вманичен и досаден — каза Болд.
- Така ли? Вземи това — и Диксън му подхвърли една безцветна нишка, но не узeli. — Ръкавиците често се късат.
- Браво на теб. Надявам се, дезинфекцирате подовете.
- Само когато се вмиришат.
- Никога няма да доведа децата тук.
- Забавачница „аутопсия“ — ухили се Диксън. — Още една от концепциите на Болд, която така и не се възприе.
- Някакви изненади при предварителния преглед?

Диксън прегледа някои от записките, които асистентът му правеше по време на аутопсията, и подреди бумагите си на бюрото. Започна с каталогизиране на пробите пред себе си.

— Технически погледнато е починала от пневмония, причинена от белодробна инфекция. За теб: удавила се е в собствената си слуз, подобно на това, което видяхме при трите жертви от контейнера.

— Добре, спечели вниманието ми.

— Няколко неща я различават. Едно от тях е, че е била диво изнасилена. Намерихме преби семенна течност във вагината и в хранопровода. Ще я пуснем за ДНК. Другото е раздразнението по кожата. Ще говоря за това по-късно. От особено значение за теб са необичайните кръвоизливи в двете части на червата и в дробовете. Това ти е мостът между жертвите от контейнера и тази жена. Бъбреците показваха обгаряния и инфекции, но ще се върна към червата, защото това различава тези жени от други смъртни случаи, свързани с грип. Според мен, тази смърт е подобна на тези, които видяхме по-рано. Моментът е най-добър да вдигнеш шум за безразличието им към случая.

— И можем да я свържем с жертвите от контейнера? — с надежда каза Болд.

— Косвено. Нашите преби ще отидат в лабораторията в Атланта, където вече има подобни преби от жертвите от контейнера. Две или три седмици минимум.

— Прекалено дълго е — поклати глава Болд. — Имам трите мъртви от контейнера, двама вероятни заподозрени убити и журналистка, която липсва вече цяла седмица.

— Ти или Ла Моя ги има?

— Аз съм му момче за всичко.

— Аха.

— Случаят си е негов — заяви Болд в нищото. После попита: — Тя в същия контейнер ли е била?

— Същата етиология е, но едва ли е от същия контейнер. Тази е била замразявана.

— Какво?

— Често се случва с круизните кораби. Някой умира, докато корабът е още в морето, капитанът заповядва да го сложат във фризера. Това, което не знае, обаче, е, че така много ни улеснява работата.

Когато размразяваш замразената тъкан, тя бързо се разгражда, клетките на практика се пукат, докато се топят. Изглеждат по различен начин. Държат се по различен начин.

— Замразявана?

— Нали това казах.

— И за колко време?

— Няма начин да разберем.

— Някакви предположения?

— Между две седмици и месец или повече. Ако я извадим след шест седмици, ще е много по-измръзнала, отколкото е сега — и добави, — но това е само мнение, Лу.

— Ами този обрив?

— Не, не е от фризера. Или е химически причинен, или е алергия.

— Значи тя е била тук много преди контейнера — предположи Болд.

— Според мен да.

— Но е умряла от подобна болест.

— Според мен, да — пак предположи Диксън. — Може всичките да идват от едно и също село, или нещо такова.

— Трябва ми този фризер. Трябва ми предназначението на контейнера. Мислихме си за нелегална фабрика. Като се вземе предвид ватата в контейнера...

— Не мога да го потвърдя само по няколкото пробождания от игла по пръстите.

— Но това не е бил кораб за круизи.

— Ако е било експлоататорска фабрика, Лу, тогава трябва да е някъде до пристанището, до рибарските докове или нещо такова.

— Защо мислиш така? — попита Болд.

— Или пък в някой стар консервен цех — продължи Диксън. — Всички консервени цехове имат фризери.

— Намерил си нещо по нея, нали? — нетърпеливо предположи Болд. Той добре познаваше този човек. Точно като Бърни Loфгрийн от съдебната лаборатория, Диксън пазеше най-интересното за накрая. — Какво става, по дяволите, Диксън?

— Не става — поправи го Диксън, — а предстои. Стъпалата й бяха покрити с това. Трябва да е било или консервена фабрика или

кораб.

— Краката ѝ... покрити... с... какво? — попита Болд.

Диксън затърси сред десетината пакетчета и подаде едно от тях на Болд:

— Рибени люспи — съобщи той. — Краката ѝ бяха покрити с рибени люспи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Стиви и екипът ѝ влязоха през главния вход на ОМПС в Уолингфорд с включени камери и запалени прожектори и разпръснаха морето от чакащи на опашки.

Стиви бе напусната гробището само преди няколко часа. Чувстваше облекчение, че тялото не е на Мелиса, но гледката на бръснатото мъртво момиче още я преследваше. Реши да действа, без да чака повече. Каква ли съдба би могла да сполети Мелиса — смърт, плен, сексуално робство? Беше минала повече от седмица. Може би цял живот? Видът на мъртвото тяло, осъдният, но разтърсващ разказ на Мелиса пред камерата победиха професионалното умение на Стиви да запазва спокойствие във всяка ситуация.

По принцип хората никога не позволяваха на някого да се прережда на опашката, но при възможността да се появят по телевизията, мнозина ги пропускаха с усмивки.

— Госпожо Клейн! — провикна се Стиви. Гласът ѝ прозвуча с такава властност, че мишната ѝ застини пред гишето. За момент Гуен Клейн остана стъписана, но се опомни и хукна към служебния изход.

— Госпожо Клейн! Вие сте обявена от Кей Ес Ти Ви за държавен служител на седмицата! — Стиви погледна наляво, към бюрото на управителя и към човека със закопчана доторе риза и вратовръзка, който пазеше на вратата.

— Гуен! — викна управителят и посочи с поглед гишето, заповядвайки ѝ да се върне.

Гуен Клейн се спря, погледна първо към него, после чакалнята със седемдесетте чакащи граждани и снимачния екип на Стиви Макнийл. Трябваше да вземе трудно решение.

Ако тази жена побегнеше, Стиви беше решила да направи интервюто си във враждебен тон. Тя също чакаше с нетърпение.

— Да поздравим госпожа Клейн! — каза Стиви.

Залата избухна в аплодисменти.

Управителят посочи гишето още веднъж.

Гуен Клайн, уплашена и объркана, хвърли на Стиви злобен поглед и се върна.

Управителят наплюнчи пръсти и зализа няколкото паднали кичура на челото си.

Клайн и Стиви се изправиха лице в лице.

— Госпожо Клайн — започна Стиви с привиден възторг от обекта си. — Гуен! За вас се говори, че вършите работата си не само със старание, но и с радост. — Тя направи пауза, колкото да позволи на публиката да ръкопляска. — В свят, където животът се движи твърде бързо, и с работа, в която опашките се движат твърде бавно — още една пауза, за да даде възможност на хората да се засмеят, — вие сте вдъхновение за всички нас. Кей Ес Ти Ви би искала да ви награди с... — тя се зачуди каква награда би подхождала, тъй като нищо не беше подгответо предварително, — вечеря за двама в ресторант „Паломино“ и два билета за мюзикъл. — Тълпата се заля от аплодисменти. — Ето ви квитанция, с която по-късно можете да си вземете подаръците. — Тя промуши малко пликче през прозорчето на гишето.

Клайн го отвори.

„Знам за автомивката“ — лаконично бе записано с молив.

Клайн пребледня.

Стиви каза:

— Бихте ли споделили със зрителите тайната: как работите така, че клиентите ви да са винаги толкова доволни и толкова впечатлени от вас като личност?

— Аз ъ-ъ... Не... Не...

— Е... Благодаря ви, госпожо Гуен Клайн, за това, че давате такъв чудесен пример. Кей Ес Ти Ви се надява, че ще харесате подаръка. — Тя направи сигнал на оператора, прожекторите угаснаха и той свали камерата от рамото си. Хората се върнаха по опашките.

Стиви се облегна на плата и прошепна през фалшива усмивка:

— Ще изльча този материал, ако не говорите с мен.

— Не мога.

— Ще чакам да ми се обадите. — Стиви отстъпи от гишето.

Цялата пребледняла, Гуен Клайн мачкаше нервно пликчето.

— Откога снимаме материали за служител на седмицата? — скептично попита операторът.

— От сега — каза Стиви и побърза към вратата, докато публиката я зяпаشه от разстояние.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Болд и Ла Моя се разходиха няколко преки до Градската библиотека и седнаха на новата пейка отпред. Първо претърсиха с поглед всичко наоколо, опасявайки се, че някой може да ги подслушва. Болд кимна, че всичко е наред. Цялата тази история с потайността му беше неприятна, тези игри вътре в играта — но Ла Моя вече бе започнал и за момента Болд не виждаше начин да се излезе от ситуацията.

Ла Моя заговори меко, като гледаше в друга посока:

— Изкушавах се да ѝ прикача Гейнис, тогава нищо нямаше да изпуснем.

— Забрави! Нали знаеш, че е самоубийствено, ако ни открият — напомни му Болд. — Ще се сменяме. Мога да те замествам поне докато някой не разбере какво сме намислили.

— Снощи тя наблюдаваше някаква къща на северна улица номер 185, до около два часа през ноцта. Името на собствениците е Клейн. В късната сутрин я последвах от хълмовете обратно в телевизията. Оттам половин час по-късно потегли със снимачния си екип към ОМПС в Уолингфорд. Интересува ли те все още?

— Не мога да свикна с цялата тази работа.

— Идеята не беше твоя — припомни му Ла Моя.

— Може би затова не мога да свикна с нея.

— Сравних имената на собствениците на къщата и на държавните служителки. В ОМПС има една на име Гуендолин Клейн. Връзката трябва да са шофьорски книжки. Нелегалните имигранти имат нужда от документи — посочи той.

— Ако се окаже вярно, ще трябва да намерим някакъв друг начин да свържем точките — припомни Болд. — Ако Макнейл разбере някога, че сме я наблюдавали и че сме откраднали източниците ѝ... не само че ще ни закара в съда, но ще си загубим и заподозрените.

— Прекалено много се притесняваш — каза Ла Моя. — Знаеш, че често проверяват служителите на ОМПС, една от които е Гуен

Клайн? Тя трябва да има пари, чийто произход не може да обясни, ако наистина се занимава с това.

— Но нас какво ни е накарало да проверяваме работниците на ОМПС? — не можеше да се успокои Болд.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Трябва да звучи правдоподобно. Тогава можем никога да не споменаваме Макнийл. Ами Кугли? — попита Болд. — Може би неговите хора вече имат подозрения, че от ОМПС излиза незаконна документация. Нещо такова би ни помогнало да направим връзката.

— Не става, няма да се върже. Той я посети рано-рано сутринта.

— Преди да открием тялото на хълма ли?

— Точно така. И остана с Макнийл около час.

— Значи го е приела.

— Можем да си направим извода, че по някакъв начин работят заедно.

— Обмяна на информация — предположи Болд. — Той ѝ обещава подробно информиране, стига да е двупосочко.

— А нас ни изолират? — отчаяно възклика Ла Моя и добави: — Мразя го това лайно!

— Само защото се е свързал с нея пръв? — подигра го Болд.

— Точно за това! Но пък той не се е сетил да я сложи под наблюдение! — самодоволно рече Ла Моя.

— Поне да се надяваме, че не е.

Ла Моя направи гримаса.

— Ами ако помолим Дафни един вид да разчупи леда? — подаде идея Болд. — Тя може да посее някои съмнения за информираността на Кугли, да даде на нас някакво предимство, а?

— И да се състезаваме с федералните? Колко сладко! Искаш да преустановя наблюдението. Правилно ли чух?

— Чу само, че съм загрижен полицията да не бъде хваната, че следи медиите. Опасно е за всички замесени, Джон. Вече сме били по този път.

— Макнийл държи ключова за този случай информация. Призна ми го лично. Ако не беше от медиите...

— Но тя е от медиите. Ако искаме източниците ѝ, трябва да прибегнем до съда, а не до наблюдение.

— Мислиш ли, че трябва да повтарям всичко отначало? — извика Ла Моя. — Докато съдът ни обърне внимание, ще стане Коледа. Дотогава изчезналата жена и целият този случай вече никого няма да интересуват. Ние пазим Макнийл — припомни му Ла Моя. — Нейната колежка е изчезнала със същата тази информация. Вярваме, че тези касетки, а не забравяй, че аз я видях как излиза от апартамента с тях, са от особено значение за случая. Всичко се основава на това, сержант.

— Вече имаме Клейн. Може би е по-добре да спрем, докато имаме преднина.

— Но ние нямаме преднина — възрази Ла Моя, — ние все още наваксваме.

— Но нека наваксваме от разстояние. И нека си изберем дистанцията още сега. Тази работа ми къса нервите.

— За теб това е начин на живот. Ако ти не се притесняваш, тогава ще се притесня аз.

— За пръв път ще ти е — вметна Болд.

Огледаха района още веднъж, преди да станат и да се разделят. Без дори да се наговарят, тръгнаха в различни посоки. На Болд му се струваше символично, че Ла Моя, който от две години носеше сержантските му нашивки, ставаше все по-труден за управление.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Стиви тъкмо привършваше с гримирането, когато съобщиха името й по микрофона за повиквания в Кей Ес Ти Ви. Нейна гостенка беше Дафни Матюс от Сиатълската полиция. Това беше жената, която на гробищата се опита да я предпази.

Един стажант я доведе в гримьорната. Без дъждобран и чадър Матюс изглеждаше доста красива. Беше тъмнокоса и с мургава кожа.

* * *

Дафни имаше много работа за вършене. Тя живееше само заради акциите, точно като Болд. Това, че той я помоли да свърши това, направи задачата още по-важна. Той все още имаше влияние върху нея, все още упражняваше, може би неволно, но и все пак доста осезателно някаква власт, която тя от години се опитваше да надмогне. Затова ту започваше, ту прекъсваше връзката си с Оуен Адлър. Но чувствата ѝ винаги се връщаха към Болд. Той носеше успокоение. Домашна атмосфера.

Тя виждаше в очите му, че чувствата ѝ бяха споделени, въпреки че никога не споменаваха нищо за това. Никакви горещи погледи. Никакви закачки. Тези дни бяха зад гърба им.

* * *

— След малко трябва да съм в студиото — каза Стиви, опитвайки се да се измъкне.

— Няма да отнеме много време.

— Видяхме се на гробищата, нали?

— Да. — Дафни седна на един от тапицираните въртящи се столове. — Исках да поговорим за Мелиса. Всичко, което бихте могли

да ни предоставите... всичко би помогнало на разследването.

— Нещо като видеозаписите, например?

— Уликите са в отдела на Ла Моя. Аз повече се интересувам от навиците ѝ, начина на живот, приятелите ѝ, роднините ѝ... такива неща.

— Психиатър ли сте?

— Психолог.

Стиви кимна и мислено се поздрави.

— Не ми приличате на ченге. Това ми се вижда по-смислено.

— Цялата работа е, че когато има изчезнал човек, госпожо Макнийл, винаги остават следи, които по една или друга причина не се използват. Знаем го от опит. От случайте...

— ... когато те не се връщат, не са намерени — довърши Стиви вместо нея.

— Вярваме, че Мелиса все още е жива. Предполагаме, че или се крие, или е била отвлечена, но все още е жива.

— И на какво основание?

— Все още не сме намерили тялото — направо каза Дафни, с което зашемети събеседничката си. — Обикновено те използват насилие, за да заявят себе си. Защо им трябва да се отнасят по-различно с Мелиса?

— Защото тя е репортер.

— Така ли смятате? — запита Дафни. — Какво мислите, че това е вид паспорт ли? Те не вярват в такива работи. Не правят такава разлика. Те изпращат предупреждения. Най-лесният начин да ви предупредят, е да ви изпратят тялото на Мелиса.

— Може би ме познават по-добре — каза тя, облегна се на стола и се погледна в огледалото. — Това само би ме разгневило.

— Още ли не сте разгневена? — недоверчиво попита Дафни. — Не вярвам. Знаете ли какво мисля? Мисля, че нито можете да спите, нито да ядете нормално. Предполагам, че от доста време настоятелно гледате към бутилката с вино, може би дори пиете малко повече от обикновено. Лежите будна и си мислите за всички „Ами ако...?“. Обвинявате се. Обвинявате нея. Обвинявате нас. Но нищо не помага.

Стиви се опита да спре сълзите, които заплашваха да потекат. Пое си дълбоко въздух в усилие да се овладее.

— Извинете ме — каза тя, — но вече трябва да съм в студиото.

— Кажете ми, че греша.

— Какво искате от мен? — каза Стиви и спря на вратата с гръб към Дафни.

— Ще се обвинявате още повече, ако скриете информация от нас. Мога да ви помогна да се справите със скръбта, госпожо Макнийл. С това се занимавам. В момента може да се самоубеждавате, че полицията е некомпетентна, че полицайтe не са честни — това са все познати за мен аргументи. Професионална етика. А може би смятате, че случаят не е наш, и затова няма смисъл да ни го давате, може да смятате, че е на Имиграционните служби и службите за натурализация, и че само те могат да ви помогнат. Затова си слагате главата в торбата.

— Тя направи пауза. — Как се справям?

— Мислите прекалено много.

— Професионално изкривяване. Какво сте вечеряла снощи? Каква ви беше закуската тази сутрин? Кога изпихте последната си чаша вино? Червено вино, нали? Предполагам, че е скъпо. Но пиете сама. Предполагам, не ви е много добре.

— Стига толкова. — Но не можеше да се насили да отвори вратата. Само стоеше там, с гръб към тази жена. Застинала.

— Откривате, че ви липсват много хора, не само Мелиса, но и семейството ви, последната ви връзка, всеки и всичко, които някога са ви били близки...

Стиви нервно разтърси глава.

Дафни, без да обръща внимание, продължаваше:

— Имиграционните служби и службите за натурализация наблюдават нелегалните имигранти, няма спор за това. Но да разследват изчезнал човек? За това сме ние. Бих ли ви доверила спортните новини? Ами тези от Имиграционните служби и службите за натурализация? Ако сте някой, който внася нелегално имигранти в тази страна чрез това пристанище, кой е първият човек в списъка ви, когото трябва да подкупите? Мислите ли, че не забелязваме? Мислите ли, че споделяме всяка следа, която намерим с Кугли и Талмъдж? Защо да го правим, преди да знаем достатъчно за тях? А това отнема време, повярвайте ми.

— Междусобна война? Смятате ли, че това е ново за мен? Вие си играете на война, докато трябва да водите разследване. Виждала

съм го хиляди пъти от журналистическото си бюро. Като кучето и котката. Стара история.

— Не война, госпожо Макнийл. Предпазливост, това е всичко. Внимаваме на кого даваме информация, разбирате ли? А вие?

Стиви се обърна и я погледна в очите.

— Ще ви кажа нещо, нека и вие, и аз просто да си вършим работата. Вие намерете Мелиса. Аз ще го съобщя по новините. Край на разговора.

— Имаме важна следа — каза Дафни. — Онази жена в гроба. В смъртта си тя ни каза нещо.

Колкото и да се чувстваше объркана, Стиви продължаваше да внимава във всяка дума, която Дафни казваше. Безсънието... загубата на апетит... тази жена знаеше твърде много. Беше като нахлуване в личния ѝ живот, като насилие. И все пак имаше чувството, че някой я разбира, че знае през какво преминава. Най-накрая някой да я разбере. Дали не беше трик? Трябва да е било трик. Ченгетата не могат без трикове.

— Това е първата ни сериозна улика — каза Дафни. — Мисля, че установихме някаква хронология, според която тази жена е една по-ранна жертва, първата жертва. Знаете ли значението на първата жертва в едно престъпление, госпожо Макнийл? Първата жертва обикновено е убита небрежно. Чак по-късно престъпното съзнание се сеща да се подготвя по-добре, да планира по-внимателно. Това убийство е било непредвидено. Необмислено. Лошо изпълнено. Това е в наша полза.

— Каква е уликата?

— Работата е там, че ние можем да работим с вас. Ние бихме искали да работим с вас. Но трябва отношенията ни да са взаимни, ще трябва да си вярваме дотам, че нито ще изльзвате, нито ще споделяте с някой друг някаква информация, а ние от своя страна също няма да работим с други репортери, нито новинарски агенции, преди да сме ви дали първо на вас това, което имаме.

— И ако започнем да работим заедно? — заинтересува се Стиви.

— Ще искаме да видим видеозаписите, разбира се. Ще искаме източниците ви. Ние, от своя страна ще ви дадем резултатите от предварителния анализ на аутопсията на Доу. Ще си споделяме, госпожо Макнийл. Ще направите най-хубавите снимки от завръщането

на Мелиса у дома. Начинът, по който работим сега... е, то дори не е работа... там е въпросът.

Някой почука на вратата. Стиви подскочи.

— Госпожо Макнийл? — чу се глас зад вратата. — Чакат ви в студиото.

Дафни предложи:

— Мога да ви помогна да си възстановите съня. Мога да поработя с вас относно загубата на апетит. Това предложение върви без никакви предварителни условия.

— Кой казва, че не мога да спя? — опита се да се защити Стиви.

— Никакви задължения.

— Чакат ме в студиото.

— Не можете да се справите с това сама. Пък и Иммиграционните служби не могат да изясняват случаи с изчезнали хора. Ако са ви представили нещата по друг начин, не е честно спрямо вас.

Стиви се чувстваше и изглеждаше като парализирана.

— Името ми е Матюс — припомни ѝ Дафни. — Телефонистката ще ви свърже. Телефонният ми секретар казва номера на пейджъра ми. Можете да ме търсите по всяко време. — Дафни остави своя визитка на тоалетката. — Надявам се да се обадите.

— Чакат ме в студиото — повтори Стиви, отвори вратата и излезе.

Когато Дафни погледна надолу, забеляза, че визитката я няма.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Понеделник, 26 август

9 дни от изчезването

Сиатълският Аквариум се намираше до кея, в сърцето на туристически пренаселения бряг, запълнен с ресторантчета за риба и раци. Фериботите пътуваха до близките острови. Чайките събираха нападалите трохи и почистваха широкия тротоар. Познатата миризма на плажно мляко се смесваше с дизеловите газове, вкусът на морска сол и постоянната остра миризма на мухъл и загниващо дърво, залепващо като неизлечим, почти сладък вкус на езика.

Болд вървеше бързо не защото закъсняваше за среща, а подтикван от усещането, че цялото разследване е закъсняло, че времето на Мелиса Чоу свършва. Девет дни бяха прекалено много. Не приемаше, че има смъртна сила, по-мощна от Сиатълската полиция, че който и да стоеше зад контейнера и неотдавнашните убийства, може да остане една крачка пред тях, че ще успее с убийства да си пробие път към мълчанието на източниците, които биха могли да отворят случая. Дълбоко в себе си обаче той чувстваше, че страхът за тези хора го съсипва. Аrogантността и смелостта, с които се убиваха потенциалните свидетели; начинът, по който се оставяха да бъдат намерени от полицията, напомняха на всички замесени, че никой не е в безопасност. Дори полицията.

Гуен Клейн, служителката от ОМПС-то, беше най-новата в списъка. Не се появила на работа. Изчезнала бе точно когато Ла Моя и екипът му разбраха за нея и решиха да я сложат под наблюдение. Стиви беше пуснала материала си за „служител на седмицата“ по новините „Четири в пет“, на което Болд най-вече отдаваше изчезването ѝ. Глупостта на медиите никога не преставаше да го учудва.

Напрежението върху всички заети със случая нарасна, особено върху Болд и Ла Моя. Имаше прекалено много трупове. Една репортерка бе изчезнала. Телевизионните новинари затягаха гайките и правеха разкрития преди полицайите. Говореше се за създаване на

специална смесена част от Сиатълската полиция и Иммиграционните служби, въпреки че и двете страни отказваха. За Болд, който отново забърза крачка, всичко се свеждаше до намирането на Мелиса Чоу, която явно че не само беше вероятна жертва, но също така и главен свидетел. Да открие тази жена, означаваше едновременно да намери хората, извършили и двете убийства, и тези, които импортираха човешки същества. Той беше сигурен в това.

Доктор Вирджиния Амънд беше около четиридесетгодишна мъжкарана, с ирландска физиономия на лунички, мазолести ръце и докторат по морски науки. Беше облечена с избелели дънки с навити крачоли и нескромно тясна тениска с логото на Аквариума отпред.

— Молбата на съдебния лекар да се идентифицират рибените люспи е пристигнала първо в университета, но след това е била препратена на мен за потвърждение.

Болд често посещаваше Аквариума с децата си, затова разположението в сградата му беше познато. Доктор Вирджиния Амънд го поведе надолу по една рампа, която слизаше още по-дълбоко под земята, в сърцето на Аквариума — стая за наблюдения, заобиколена от стъкло и вода зад него, където рибите свободно си плуваха и създаваха впечатление у посетителя, че се намира под водата. Тя заведе Болд до една врата, на която пишеше „САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ“. Там ги очакваше един стереоскопичен микроскоп.

— Знам, че е неудобство за вас да идвate чак тук, но телефонните разговори не вършат работа — извини се тя. — Тази първата люспа от онези, които вашите хора пратиха в нашия отдел, е от по-рядко срещаните видове — обясни доктор Амънд. — Забележете по-заострената част, с която люспата всъщност е прикрепена към рибата, като керемиди на покрив. От значителен интерес за нас и за вас е по-сърцевидната форма на тази люспичка, както и по-назъбеното ѝ ръбче. Разбирате ли?

Амънд смени люспите и го поведе към микроскопа за сравнение.

— Тук можете да ги сравните една до друга — каза му тя. — Погледнете внимателно и двете люспи.

— Добре. — Болд приближи око до окуляра на микроскопа.

— Познахте ли нашата приятелка?

— Вляво.

— Много добре. Да. А отдясно?

— По-гладко ръбче, по-малко заострена, по-чиста. Може да звучи глупаво, но тази отдясно изглежда по-нова.

— Червена точка, лейтенант. Да не сте специализирали морска биология? Да, люспата вдясно е от жива сребърна съомга от нашите аквариуми. Пробата, която получихме от вас, се състоеше основно от Кралска и Сребърна съомга.

— Но не и нашата приятелка? — попита той, използвайки нейния термин.

— Не. Намерихме две такива люспички във вашата проба. Те са от разновидността на Кохо, която се среща в Снейк Ривър. Интересното е, че тази разновидност е измряла поне преди две десетилетия.

— Обяснете ми го пак — каза Болд.

— Разновидността на Кохо от Снейк Ривър е изчезнала преди двадесет и две години. Десетки милиони Кохо са правили годишно плаване до Колумбия и после до Айдахо, сред тях са били и видовете от Снейк Ривър.

— Изчезнали — повтори Болд и извади полицейския си бележник, за да запише нещо вътре.

— Точно така.

Тя се усмихна. Белите ѝ зъби засияха на фона на луничките по лицето ѝ.

— Вашето обяснение по телефона ме заинтригува. Намерили сте ги по краката на умряла жена. Споменахте корабни контейнери, но имам съмнения за това. Контейнер, който да се използва двадесет и две години? Не е много вероятно. По-скоро би могло да е кораб.

— Ами консервена фабрика?

— Би могло да бъде. Да. Защо не? Насам — каза доктор Вирджиния Амънд, показвайки на Болд изхода от лабораторията.

Влязоха обратно в главната галерия. Говореше силно, за да я чува въпреки шума на тълпата.

— Виждали ли сте изложбата ни на риби?

— Предполагам — отвърна Болд.

— А траулерите? — попита тя и посочи към тях.

Цяла стена бе посветена на историята на комерсиалния риболов. Проследяваше се историята от риболова в индианските селища до съвременните пет мили дълги мрежи, които използват японците и

руснаците, както и огромни плаващи консервени фабрики. Текстовете и илюстрациите бяха допълнени от макети на различни плавателни съдове. Доктор Вирджиния Амънд го поведе към един от тях.

— Комерсиален траулер, много разпространен във флотата на Тихия океан през последните двадесет до петдесет години, с няколко разновидности. Сега са по-големи. — Тя посочи кърмовата част на кораба. — Уловът се складира тук. После екипажът го сортира, почиства и измива, като изхвърля това, което не им трябва. Почистеният, обработен продукт се извозва с конвейер до предната част на кораба. — Тя показа огромно помещение, което заемаше почти цялата предна част на кораба. — Това тук е един гигантски фризер. Тези траулери могат да стоят в открито море дни, седмици, месеци. — Тя си пое дълбоко въздух, сега мъжкараната в нея бе изметена от експерта. — Като споменахте нелегалните имигранти, виждам този траулер в нова светлина. Може би уловът не е добър тази година. Може би си намирам оправдание с тези китайски имигранти. Може би това е твърде стар кораб... твърде стар... и въпреки редовното почистване на тези палуби, няколко люспи може да останат, показвайки ни видове, които не сме виждали почти от две десетилетия.

— Ами ако става дума за консервена фабрика?

— Според мен е напълно вероятно. Консервените фабрики са още по-стари от траулерите. Този аквариум дори е бил консервена фабрика в предишния си живот. Всяка сграда по крайбрежието в този град е или някога е била свързана с риболова. От Харбър Айланд до Салмън Бей и Лейк Юниън.

— Казвате, че съм спестил малко работа — каза той, — но не мога да стесня кръга консервни фабрики според люспите, които идентифицирахте.

— Университетът каталогизира историята на комерсиалния риболов. А това включва и консервните фабрики. Тази история датира отпреди сто и петдесет години.

— Но нас ни интересуват само двадесет и две години — каза Болд.

Лицето ѝ се стопи в усмивка.

— Чакайте да се обадя на няколко места.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лейси Делгато имаше дебели прасци, никаква талия и нос, който хвърляше дълга сянка на лицето ѝ. Зад гърба ѝ ченгетата я наричаха „слънчев часовник“. Тя носеше демодирана дълга черна пола, толкова стегнато закопчана на ханша ѝ, че се образуваше лабиринт от странни бости, като цяло създаващи гроздна гледка. Гласът ѝ приличаше на писукане на гумена играчка. Имаше прокурорския навик да изговаря отчетливо думите, а смехът ѝ напомняше на стържене с абразив и издаваше цинизма ѝ. Единствената екстравагантност в нея бяха италианските ѝ обувки. Високите ѝ токове тропаха, когато се движеше бързо по мраморните коридори на съда.

— Този индивид се опитал да продаде камерата обратно на Кей Ес Ти Ви.

— Дигитална камера ли? — уточни Ла Моя. — Сигурна ли си?

— Само ти повтарям какво ми беше казано — отвърна Делгато.

— Това си е твойят случай, сержант. Ти да му мислиш каква е камерата.

— Предвиждат ли се някакви проблеми, ако се захванем с това?

— попита той.

— Има някои неща, които трябва да се уточнят — информира го тя, без да забави крачка. Той геройски се опитваше да не изостава. — Проблемът със собствеността. Ако откриеш кой е донесъл камерата, тогава възниква въпросът кой ще я вземе? Такива ми ти подробности.

— И каква е нашата позиция по въпроса? — запита той.

— Нали е веществено доказателство? Задържащ конфискуваната камера, докато ни трябва като веществено доказателство в съда. Същото като при всеки друг случай. — Тя кимна в неговата посока, но не намали крачка. — Моля ти се, те имат по-различна интерпретация. Щели да ни позволят да задържим камерата, но заявяват, че ако има лента в нея, щели да си я вземат. Доста лепкави са тези закони за интелектуалната собственост. Отсега те предупреждавам за това.

Сиатълската полиция беше под пара: трябваше на всяка цена да разкрие случая с контейнера и да намери Мелиса жива. Вечерните

предавания на Макнийл не само че поддържаха интереса на публиката към историята, но също така и на политиците. Изборните години винаги са най-напрегнати.

— И нищо не се споменава за изчезналата жена? Само за камерата? Сигурни ли сме, че откупът, който искат, е само за камерата?

— Само ти повтарям каквото са ми казали — повтори тя. — Нали знаеш, че азиатското дружество смята да прави митинг пред кметството?

— Благодаря, че ме подсети, бях забравил — каза той.

— Очаква се да има голяма тълпа.

— Само защото медиите ще са там — каза той. — Махни камерите, да покажат само десетина человека.

Тя го погледа учудено, все още поддържайки бърза крачка.

— Зает ли си на вечеря?

— Каква ти вечеря? — учуди се той. — Не съм вечерял от три дни и съм спал само час и половина тази нощ.

— Тогава, предполагам, ще пропуснем вечерята.

Дългите дървени пейки в коридора бяха заети с адвокати, свидетели, детективи и отчаяни членове на семейства. За Ла Моя това не беше толкова съд, колкото място за провеждане на всички процедури, където законът се свеждаше до няколко явявания, преговори и компромиси. Като ченге не можеше да си помисли за това без разочарование и дори отчаяние. За него Делгато не беше жена, а само прокурор. Не знаеше обаче как да ѝ го покаже.

— Обадих се на отдел „Кражби“, като си мислех, че ще знаят кой я е донесъл — обясни Делгато. — В момента, в който споменах Кей Ес Ти Ви, веднага ме препратиха към теб. За всичко, което се отнася до телевизията, трябвало да говоря с теб. Казах им, че ще го направя само веднъж. Същото казвам и на теб. — Явно му беше много сърдита, че не отговаряше на свалките ѝ. Нямаше намерение да го прави за трети път. Тя почука на вратата на съдебната зала и го въведе там, където свършваха полицейската и прокурорската работа и започваше правосъдието.

Въпреки стотиците явявания пред съда на Ла Моя рядко му се случваше да влиза в съвещателната зала. Миришеше на дезинфектант за паркет. Ръбът на дългата овална маса бе жертва на нервното почукуване с пръсти на съдията. Сърдити гласове се процеждаха през

стените и почти се различаваха дебатите. Седна на един от столовете и разгърна някакъв комикс. После попита:

- Сигурни ли сме в тази информация?
- Телевизията гравира на моторчето инициалите си. Този, който се обади, описа камерата много точно.
- А откупът?
- Започна от три хиляди. Телевизията смали на хиляда, това е сумата, която може да се получи от полицата.
- И той се съгласил?
- Очевидно.
- Той не е вехтошар, бизнесмен е.
- Един вехтошар би я заложил — каза тя.
- Може би точно така е станало — предположи Ла Моя. Кой знае откъде я е взел този бозо?
- Казал, че иска онази журналистка, Стиви Макнийл, да вземе камерата.
- Ами!
- Искал лице, което да може да разпознае.
- Невъзможно.
- Не подлежи на преговори. От телевизията вече са приели това условие. Затова се обърнаха към нас. Тяхната осигурителна фирма поискала съдействие от нас... и от теб... в частност.
- В праймтайма на живо? Не ми се вярва!
- Не подлежи на обсъждане — отново каза тя. — Ти си там, за да защитаваш и да служиш. — И продължи: — Става все по-лошо.
- Не е възможно — каза той.
- Сигурно се шегуваш! Да не мислиш, че след като искат помощта ти да си върнат откраднатата собственост, ще ни питат дали сме съгласни? Не мисля, че точно така биха се изразили — каза тя.
- Това не ти е сериал за ченгета!
- Още не са споменали времето и мястото за предаване на камерата. Решат ли да действат без нас, бихме могли да ги спрем чрез съда, но ако трябва да съм честна с теб, искът никога не би стигнал до съда и бихме загубили. Медиите са хълзгаво нещо. Никога няма да видиш този запис.
- Ако изобщо има такъв запис — измърмори той. Животът на хората се решаваше в тази зала от примитивни чиновници, домакини и

тем подобни. Той рядко се съпротивяваше на кариерата, която си беше изbral, но от примката на палача, изрисувана на масата, наистина му се пригади.

— Все още има въпроси без отговори — съгласи се тя, — колко души искаш да вземат участие?

— Ако на този запис има нещо полезно за нас, ако изобщо има такъв запис, не мога да позволя да го изльчат пред целия свят. Една жена е изчезнала. Трябва да защитя живота на един човек, може би на стотици хора.

— Ако в тази камера има лента, със сигурност можем да я вземем преди делото. Ако те настояват за собственост, най-вероятно ще спечелят. Всичко ще се сведе до това, кой ще се добере пръв. Но предизвикателството е изобщо да видиш какво има на нея.

— Уреди тази среща — заповядда той.

— Правилно решение — окуражи го тя.

— Тогава защо не ми олекна?

Тя тръгна да си ходи, съпроводждана от шумоленето на пищните й бастии. Спря се на вратата.

— Изглеждам по-различно, като си сваля прокурорската шапка — каза тя и бързо излезе, като му спести отговора. Бързите ѝ стъпки му напомняха конски тропот.

Погледът на Ла Моя отново попадна на примката на палача. Контурите на рисунката са били повтаряни многократно с тъмно мастило и той ни най-малко не се съмняваше как е гласувал рисувачът.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Човекът, предложил да продаде камерата обратно на Кей Ес Ти Ви, избра това да стане в сряда по обяд на гранитните пейки до фонтаните на старата тераса Нордстром. Беше слънчев ден, последната седмица на август, който изведе навън любители на джогинга, скейтборда, туристи и дребни търговци. Чиновници търсеха слънчеви кътчета да си изядат на спокойствие сандвича и да хванат двайсетминутен тен. Жените вдигнаха полите си над коленете. Мъжете отпуснаха вратовръзки и навиха ръкавите си. Това беше лятото в Смарагдовия град. В другия край на града около триста азиатци се събраха на митинг пред кметството. Петдесетина пенсионирани полицаи бяха привикани да ги пазят.

Смесени с тълпата около фонтана, единадесет преоблечени ченгета не сваляха поглед от Стиви Макнийл, която носеше хиляда долара в брой във фирмена чанта на Кей Ес Ти Ви. Гледаше уплашено, което не беше свойствено на хората от телевизията. Макнийл носеше микрофон, защипан за сutiена ѝ, като жицата му се търкаше в гърба ѝ.

Ла Моя, скрит в преоборудван фургон за чистачи, си беше сложил слушалки, фургонът бе конфискуван преди години заради превоз на наркотици и в момента се използваше като мобилен комуникатор или за по-кратко Мо Ком. От него Ла Моя наблюдаваше в огледалцето за задно виждане фонтана и пейката. Силният шум от падащата вода на фонтана силно притесняваше аудиотехника, дребосък със сребърна обица на лявото ухо, който поради естеството на работата си можеше да остава по-тих от водата и по-нисък от тревата дори в най-кървавите битки.

— Фонтанът е прекалено шумен. Тя носи кондензор, което е проблем. Няма да я чуваме толкова добре.

— Е, поне малко справедливост — каза Ла Моя, — поне няма да й стане толкова хубаво предаването.

Екипът на Кей Ес Ти Ви се бе разположил в анонимен син микробус пред детската площадка. Те също следяха Стиви чрез

радиомикрофони.

— Отстъпете назад — каза техникът на преоблечените полицаи.

— Шоуто започва.

* * *

Стиви тихо въздъхна, опитвайки се да се успокои, когато седна на каменната пейка. Скулптурата на фонтана беше висока около седем метра и така направена, че човек можеше да мине под нея, без да се намокри и все пак водни завеси да падат от двете страни на този тесен проход. Децата обожаваха този фонтан и пищяха от удоволствие, когато претичваха през този проход. В подножието на скулптурата се образуваше прохладна мъгла.

Тя не забеляза пристигането на човека. Той седна до нея със сак на Сиатълските Чайки в ръка и каза:

— Изглеждате по-различно по телевизията.

— И друг път са ми го казвали.

Той беше около четиридесетака, оплещивящащ, облечен с дрехи, които са били модерни преди десет години, а носът му направо плачеше за пластична операция. Мазната му коса лъщеше като мокра на слънцето. Пушеше цигара с филтър, който се беше залепил на лигавата му долна устна. През цялото време мижеше с едно око, предпазвайки се от лепкавата спирала на цигарения дим.

Изобщо не я погледна. Гледаше право напред, погледът му шареше. Предпазлив човек. Всичко бе планирал. Ченgetата я бяха предупредили, че човек, готов да предприеме такъв риск, е или глупак, или алчен, или и двете. Жесток, може би. Със сигурност е човек, на когото не може да има доверие. Тя не сваляше поглед от него.

— Как искате да го направим — попита тя.

— Вие ми подавате плика — каза той, без да обръща лицето си към нея, — а аз ще оставя чантата тук.

— Ще трябва първо да видя какво има вътре — поправи го тя.

— Може — съгласи се той и подаде чантата. — Давайте.

Стиви придърпа чантата към себе си. Внимателно откопча ципа и надникна вътре. Изподраскана алуминиева кутия. Името на марката — „Сони“. Дъхът ѝ секна. Беше дала тази камера на Мелиса. Мразеше се

за това. Ужас, броячът на камерата бе нулиран. Никаква лента. Разочарована, тя посегна да бръкне в чантата.

— Трябва да видя дали инициалите ни са на нея.

— Там са — каза той. — Вижте сама.

Тя обърна камерата така, че да се видят инициалите.

— Няма лента — каза тя.

— Ако искате нещо повече, трябва да говорим — каза той.

— Вие говорете, аз ще слушам.

— Значи ви интересува това, което беше вътре — предположи той.

— Така е. — Сърцето й лудо биеше.

— Ще трябва да ми донесете още пет bona.

— Трябваше да го споменете по-рано.

— Когато сключвахме сделката, още не знаех, че вътре има нещо

— каза той.

Цената, която той иска, пет хиляди долара, й се видя не висока.

— Какво има на лентата? — попита тя.

— Нищо — отвърна той.

— Пет хиляди долара за празна лента?

— Проблемът не е мой. Искате ли лентата или не?

— Носите ли я с вас?

— Пет хиляди долара ще ви осигурят лентата — каза той и си хвърли цигарата. Разлетяха се искри, а угарката направи мързелива дъга към минувачите. — Искате ли я или не? Нямам цял ден на разположение.

— Нали склучихме сделка — настояваше тя. — Давам ви хиляда долара, а вие ми давате камерата. Лентата върви с камерата.

— Лентата не върви с камерата — твърдо каза той. — Имате ли кредитна карта? — попита той.

— Слушам ви — отвърна Стиви.

— Давате ми хилядарката сега и взимате камерата, после теглите пет бонки от кредитната карта и се срещаме тук след десет минути.

— Ще идем заедно — възрази тя.

— Няма начин. Ще се срещнем пак тук след десет минути.

— И ще носите лентата с вас. — Опита се да се държи решително.

— Десет минути — повтори той.
Стиви се загледа във фонтана.
— Какво правите?
— Мисля — отговори тя.

* * *

В МоКома се обсъждаше предложението на изнудвача. Диспечерът очакваше решението на Ла Моя, знаейки, че няма смисъл да казва каквото и да било.

— Чу ли това? — Ла Моя попита Болд.
— Чух — отвърна Болд.

Той получаваше сигналите от микрофона на Макнийл в слушалките на уокмена. Беше отклонил предложението на Ла Моя да следи акцията от МоКома. Тъй като Ла Моя е бил на смяна, когато е приел оплакването, случаят с изчезването си бе негов. Въпреки желанието си да го поеме, Болд разбираше колко е важно водещият следствие офицер да има пълен авторитет. Акцията можеше да се провали за секунди.

— Случаят си е твой — припомни му той.

Болд бе паркирал колата си в разрешената за паркиране зона. С клетъчен телефон до ухoto, той се наслаждаваше на чаша чай „Ърл Грей“, седнал в пластмасов градински стол. Оттук наблюдаваше пейката до фонтана. Този Сони-уокмен всъщност беше полицейски радиомонитор. Въпреки клетъчния телефон универсалните жълти слушалки все още бяха в ушите му.

— Какво по дяволите иска тоя? — питаше Ла Моя.
— Трябва да решиш Джон, тя чака.
— Да се съгласява! — потвърди Ла Моя на диспечера. — Мразя го това лайно — нервира се Ла Моя.

На по-малко от двадесет крачки от гранитната пейка, където седяха Стиви и нейният събеседник, един уличен просяк изведенъж разпиля по паважа цял чувал намачкани алуминиеви кутийки. Събеседникът й подскочи, а новата му цигара изпадна от устните му и го посипа с пепел. Използвайки разсейването му, Стиви, както бе обучена, бързо погледна през лявото си рамо. На десет крачки от нея

детектив Боби Гейнис, с вдигнати нагоре палци ѝ сигнализира съгласието за втори откуп. Гейнис продължи пътя си, минавайки покрай Анди Милнър, преоблеченото ченге в ролята на уличен просяк, който упорито събираше разпилените кутийки.

Стиви подаде на мъжа плика с хиляда долара, знаейки, че серийният номер на всяка една банкнота е записан.

— Добре — каза тя. — Съгласна съм.

* * *

Стиви бавно тръгна към банкомата. Предполагаше, че за полицията е важна всяка минута да се прегрупират и да я последват. Тя разпозна някои от детективите, въпреки че ѝ бяха представени набързо и небрежно по време на брифинга и тя не помнеше нито едно име. Тя тръгна безгрижно нагоре по Четвърто авеню, приближи банкомата, където ѝ се стори, че разпозна един от детективите. Погледите им се срещнаха и той бързо ѝ посочи часовника си. Сигналът беше ясен. Имаха нужда от повече време.

Детективът отстъпи от банкомата. Изведнъж тя оцени полицията, както никога досега. Пазещият я отряд беше непрекъснато край нея, независимо от промяната в плановете. Присъствието му ѝ придаваше сигурност. Въпреки всичко, когато пристъпи към банкомата, тя почувства, че организмът ѝ отделя адреналин с пълна сила.

Тя мушна картата и въведе ПИН кода си. Двайсет секунди по-късно банкоматът подаде парите ѝ, а след тях и картата. Обърна се тъкмо навреме, за да види как две пънкарчета се приближават право към нея и намеренията им бяха ясно изписани в очите им. Беше натясно. Лентата явно отиваше по дяволите, защото я нападаха за пет хиляди долара посред бял ден. Стиви отстъпи назад към банкомата. В същия момент сляпата случайност застана на нейна страна. Един бездомник се сблъска с някаква жена и ѝ издърпа двете пазарски чанти, като грубо я бълсна на тротоара. Той побягна от нея, насочвайки се право към двамата младежи. Повалената жена започна да вика за помощ. Двама униформени полицаи се появиха иззад ъгъла на сградата, развикаха се на бездомника и накрая го хванаха. При вида на

ченгета двамата пънкари побягнаха, единият надолу по Четвърто авеню, а другият на изток — по Олив стрийт.

Стиви отстъпи от банкомата и се съвзе. Тя разбра, че те всички бяха ченгета — бездомникът, ограбената жена, цялата случка бе разиграна, за да изплаши пънкарчетата. Нейните ангели пазители приемаха най-различни образи.

На половината път надолу по улицата една ръка здраво я сграбчи за лакътя.

— Върви — каза мъжът.

— Пусни ми ръката — заповяда Стиви.

Все още здраво хванал я за ръката, мъжът сложи едно номерче в ръката ѝ.

— В галерията — каза той.

Тя погледна номерчето.

— Една жена бе нападната — каза тя.

— Това е опасен град.

— Мислиш ли, че ще ти дам пет хиляди долара срещу едно нищо неструващо номерче?

— Ако не го направиш, никога няма да разбереш какво има на лентата.

— Няма да получиш парите, докато не видя лентата в ръката си.

— Така няма да стане.

— Точно така ще стане — каза Стиви.

— Щом не искаш да играеш — заяви мъжът, — няма за какво да говорим — и той я издърпа настрани от потока пешеходци.

— Само ще ти припомня: тук имам пет хиляди долара за теб.

— Дай ми ги — нетърпеливо каза човекът.

— Да се поразходим — предложи тя. — Още десет минути и ще станеш по-богат с пет хиляди долара.

— Не, така няма да стане — каза той.

— Тогава няма да стане изобщо — заяви тя. Бръкна в чантата си и му подаде номерчето, чудейки се дали забелязва, че пръстите ѝ треперят.

— Задръж го, само ми дай парите — примоли се той.

— Да се поразходим — бодро каза тя. И като прибра номерчето, тръгна напред, осъзнавайки, че той няма друг избор, освен да я последва. Тя броеше наум: хиляда и едно, хиляда и две, нетърпението

й нарастваше с приближаването ѝ към пешеходната пътека, където светофарът мигновено се смени. Тя пресече доволна.

— Нямам време за това — оплака се човекът зад лявото ѝ рамо.

— Разбира се, че имаш — отвърна тя, гледайки право напред. — Това са най-лесните пет хиляди, които някога си печелил. — Тя продължи да върви, без да знае дали я следва или не. Но все пак си мереше крачката.

* * *

— Тази жена има здрави нерви — каза Ла Моя от задната част на фургона, като клетъчният телефон все още бе залепен за ухото му. — Какво ще кажеш да покрием цялата работа? Абе ти пърдиш ли тута или какво? — нахвърли се той на диспачера.

— Не, сър. — Диспачерът бавно и внимателно отвори люка на фургона.

— Смърди, сякаш някое куче се е изпуснало — изкоментира Ла Моя, душейки въздуха.

— Тръгвам пеша — съобщи Болд по телефона.

— Вече сме покрили — грубо каза Ла Моя.

— Все едно, тръгвам пеша.

— Ще пренаредим отряда към музея. Има четириима пеша. Те ще са ти гръб — каза Ла Моя.

— Ако още само веднъж ѝ посегне, Джон, ако му хрумне да гепи тези пет хиляди, ще му скочим — каза Болд.

— Разбрано — добави той. — Ако се прецака работата, по дяволите, ще стане страшно.

* * *

Пред галерията имаше невероятно висока стоманена плоча с барелеф на човек, замахващ със също толкова голям чук. На Стиви тя изглеждаше руска, остатък от сталинизма, посвещение на мощта на работника. С приближаването им към галерията спътникът ѝ ставаше все по-нервен, вероятно усещаше заложения капан. Нейното вълнение

също нарастваше с всяка стъпка, защото се притесняваше, че полицията все още не е изпратила никого на мястото.

Група японски туристи се бяха събрали в двора в очакване на гида. Тя усети, че няколко от мъжете я гледат. Други снимаха руския работник.

— Не ти трябва за тази работа — изхленчи мъжът.

— Не ти вярвам — опита се да се измъкне тя.

— Ще ни снимате ли? — подаде фотоапарата си един японец

Стиви и посочи усмихнатите си приятели.

Стиви колебливо го взе.

— Нямам време за това — възрази спътникът ѝ.

— Успокой се — прошепна му тя. Нагласяйки фокуса, тя без да иска натисна вариото. Зад групата усмихнати туристи тя забеляза как фургонът на службата за почистване завива наляво, пресича потока от коли и паркира в края на улицата. Тя натисна копчето и хвана само главите на туристите. Кавалерията пристигна.

* * *

Когато Болд влизаше в препълнения двор на галерията, му се искаше Макнийл да свали фотоапарата, за да види, че идва. Той забави крачка, но не спря, минавайки на няколко метра от тях. Детектив Мългрейв се появи отляво и влезе в галерията преди него. Сега всичко щеше да тръгне бързо, дори на самите тях да се струваше като на забавен каданс.

Той се спря пред стъклена врата на галерията и видя в отражението как Макнийл връща фотоапарата на японски турист. Когато тя се обърна към входа, той се зачуди дали Стиви ще го разпознае в гръб и реши да рискува.

Стиви Макнийл явно беше много наблюдателна.

* * *

В задната част на фургона Ла Моя говореше по радиостанцията.

— Ако тръгне на юг, Мългрейв ще го поеме, МоКом ще ги последва. Линч, ти ще предпазиш Макнийл с тялото си, ако се наложи.

— Дадено — потвърди Линч.

— Ако ще му скачаме, няма да го жалим — заповяда Ла Моя. — Имаме ли достатъчно цивилни?

По радиото се чуха някакви популярни песни, когато преоблечените детективи превключиха радиоапаратите си. Това говореше много на Ла Моя. Неговите оперативни работници бяха по местата си. Никой не можеше да говори, работата тръгна.

* * *

Стиви пристъпи към гардероба и подаде цветното номерче на азиатката зад преградата. Тя се зачуди дали и тази жена някога е била нелегална имигрантка и веднага се усети, че вече си е изградила стереотип, който трябва да превъзмогне. Съпровождащият я мъж спря на десетина крачки зад нея, точно в средата на потока на влизачи и излизачи посетители, с което й напомни на куче, застанало на края на тротоара и размишляващо дали да пресече улицата. Лицето му беше зачервено и напрегнато, беше се изпотил още на двора. Тя също се потеше. Струваше ѝ се, че шансът да спаси Мелиса, ако все още има някакъв шанс, се свежда до тези няколкото минути и обещания запис.

Болд пристъпи към преградата до нея и ясно заговори с една от гардеробиерките.

— Какво ще стане, ако си изгубя номерчето? — питаше той.

Явно печелеше време.

Стиви подаде на момичето пред нея номерчето си. Момичето се обърна към редицата със закачалки.

— Трябва да си пазите номерчето — някакъв човек информира Болд.

— Ами ако не го пазя? — тупаше се Болд по джобовете. Нейната увереност нарасна, като видя, че той е толкова близо до нея.

Момичето подаде чантата за камера на Стиви. Сърцето ѝ потрепна: бе дала тази чанта на Мелиса като се видяха последния път.

Стиви се обърна. Мъжът каза:

— Добре, да се махаме оттук.

— Още не.

— Глупости — изсъска той и я лъхна с тютюневия си дъх, като се наведе ниско над нея. — Сделката приключи. Дай ми петачката.

Тя искаше да се увери в съществуване на лентата, преди да му предаде парите.

Някой я сграбчи за рамото.

— Отвън — заповяда мъжът. — Тук приключихме. — По слепоочията му блестяха капки пот.

Стиви се поколеба, пръстите ѝ затърсиха ципа на чантата. Тя тръгна към стената, към фонтана, издърпвайки рамо от лапите му. Той я пусна, но я последва. Тя облекчено отпусна рамото си.

Дръпна ципа на чантата и разбра, че въпреки старанието си да остане спокойна, притеснението ѝ улучи момента да я надвие. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя отвори чантата и надникна вътре: чифт черни чехлички с избродирани червени рози отпред. Гърлото ѝ се сви. Бяха на Мелиса. Тя ги отмести. Малката касета също беше там. В следващите няколко секунди кръвта нахлу в главата ѝ, чувствата ѝ победиха всички разумни мисли. Спомените за Мелиса и тези чехлички сега бяха всичко, което имаше значение. Сълзи бликнаха от очите на Стиви, тя сграбчи мъжа за якето, приближи лицето си до неговото и го разтърси с рев:

— Къде е тя? Какво си направил с нея?

Потресеният човек мушна ръка в пазарската ѝ чанта, извади оттам портмонето ѝ.

— Парите! — кресна той, а тъмните му очи светнаха, когато видя, че един от детективите посяга за пистолета си. Мъжът пъхна портмонето в джоба си, обърна се към Стиви и я бълсна към Болд. Претича през фоайето, шмутгвайки се между туристите.

Стиви се срути в ръцете на Болд.

Той я изправи и хукна да го гони.

* * *

Детектив Мългрейв крещеше:
— Полиция! Всички по местата си!

Англоговорещите посетители се хвърлиха на килима. Японците се усмихнаха и това им отне минута повече, за да реагират. Последваха викове и писъци. Униформен пазач на галерията пристъпи напред, за да блокира един от изходите.

Болд и Мългрейв хукнаха към входа, когато злосторникът изблъска с рамо пазача и той тупна тежко на земята. Изнудвачът избяга навън. Болд и Мългрейв го последваха.

Болд крещеше на беглеца. Мългрейв извика по радиостанцията подкрепа. Мъжът прекоси уличното платно, спря за момент до светофара и с всичка сила побягна на юг към Първо авеню.

С крайчето на окото си Болд видя Ла Моя и един униформен полицай. Някакъв оператор влачеше черните жици на камерата на Кей Ес Ти Ви от синия микробус, който бе спрян от задръстването. Тичайки, операторът се спъна в бордюра. Ла Моя и информаният полицай се спънаха в жиците, и тримата паднаха.

Болд тичаше през улицата. Следваше беглеца, а Мългрейв продължаваше да крещи заповедите си по радиото.

Беглецът погледна наляво, зави зад следващия ъгъл и изчезна от поглед.

Дишайки тежко и превъзмогвайки болката във внезапно стегналото го коляно, Болд се обърна към Мългрейв и се провикна:

— Какво става с подкреплението?

— Идват! — отвърна детектива.

Трябваше на всяка цена да задържат този човек. Не можеха да си позволят да го изпуснат. Двете ченгета също свиха зад ъгъла, Мългрейв веднага прекоси улицата, но беглецът никъде не се виждаше.

Сирените наблизиха. Цялата улица настърхна. Мългрейв хукна надолу по алеята.

Болд спря и се завъртя в кръг. Този мъж или е влязъл в някоя от сградите, или е тръгнал надолу по алейте. Трябваше да се вземе трудно решение. Дали да се изчакат радиоколите и информените, които да предотвратят всяка възможност заподозреният да се измъкне, или да си избере една от сградите, която да претърси и да не даде време на мъжа да избяга? Болд огледа стената от тухлени сгради от лявата страна на улицата, очите му прескачаха от прозорец на прозорец, от сграда на сграда.

Появи се първо като сянка, после като образ: една жена на третия етаж се опря с разперена ръка на стъклото на прозореца. Явно отстъпваше от някого. Точно разперените пръсти на ръката, със страх, който изразяваша, му подсказаха какво се случва. Болд се хвана за този шанс.

Полицейската му значка се подаваше от горното джобче на якето му. Болд прескачаše по две стъпала наведнъж, подмина една жена на средна възраст на втория етаж. Тя посочи нагоре. Болд продължи да тича, без да нарушава ритъма си. Сега той имаше предимството да изненада. Трябаше да бърза, за да не го изпусне. На четвъртия етаж той започна да залита, но продължи да се катери. Движението идваše отляво, когато той се обърна наляво към последните стъпала. То дойде като смяна на цвят, на осветление, сякаш някой бе пуснал завеса или размахал флаг. То дойде като светкавица, загряваща гръбнака му. Дясната му ръка инстинктивно продължаваше да се движи нагоре, но острата болка заседна в ребрата. Този момент го отдалечи от болката, вместо да го направи подвластен на нея. Той изгуби равновесие и залитна към стол, оставен до един стълбищен пепелник. Той сграбчи крака на този стол и го хвърли в посока към нападателя си, като същевременно поsegна към пистолета. Четирите метални крака на стола изскърцаха като пръсти по черна дъска; после столът се прекатури надолу по стълбите и, като че ли бе планирано или изчислено точно, отскочи от горното стъпало, рикошира в отсрещната стена и удари там, сякаш целеше злощастната душа на пътя си.

Беглецът, след като събори Болд, хукна надолу по стълбите и така и не видя стола. Той го настигна, сякаш го преследваше като живо същество. Болд бе отново на крака, видя как оня залитна и вирна крака като клоун.

Въпреки падането мъжът се изправи, но бе надвит от болката. Болд скочи върху него. Белезниците щракнаха около китките му — ритуал, прекалено добре познат и за двамата. Болд го претърси за оръжие, докато му рецитираше — сякаш бълнуваše — правата. Той арестува заподозрения на основание, че продава откраднати вещи и напада офицер от полицията.

— Не съм откраднал нищо — оправдаваше се мъжът, воден надолу по стълбите.

— Имаш време за размисъл оттук до центъра на града — предупреди го Болд. — Ако имаш поне малко мозък в главата си, няма да дрънкаш толкова.

— Да, да... но ти казвам, че не съм откраднал нищо!

— Ако си достатъчно умен, няма да приказваш наизустени неща — посъветва го Болд. — От друга страна — размисли той на глас, — ако беше достатъчно умен, нямаше да сме тук, нали?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Гейлорд Рили разтърка с пръсти потната си буза все едно търкаше за късмет лампата на Аладин. Гордееше се със стоическия си отказ да разговаря с полицията и търпеливо чакаше адвоката си. Лекъосаната му полиестерна риза полепваше по него като целофан, а космите на гърдите му се надигаха като корени на дърво, пробиващи си път в стар асфалт. Въздухът в стаята за разпити се беше нажежил от нарастващия яд на Ла Моя. Двамата мъже се задъхваха и определено имаха нужда от чаша вода.

— Това, което дръвник като тебе не разбира, Рили, е, че сега не му е времето да се заиграваш с адвокати.

— Ако изобщо някога му е времето, като те слуша теб човек.

— Отвън чака адвокат към полицията, който ще ти повтори всичко, което ти казах. Ти си бита карта. Имаме те на файл.

— Никога не са ме обвинявали за нищо.

— Изпяваш кой ти е дал тази камера и си тръгваш оттук по живо, по здраво.

— Това са глупости, и двамата го знаем. Онова голямото момче... той каза, че съм нападнал офицер. Но той си падна сам. Може да се е спънал във връзката на обувката си или нещо подобно. Не съм нападал никакъв офицер!

— Ама ти какво, искаш да ти го доведа тук ли? Чакай малко! —
Ла Моя тръгна към вратата.

Болд, който през цялото време гледаше през еднопосочното стъкло, беше вече на вратата, когато Ла Моя я отвори.

Болд влезе в стаята. Беше както едно време, когато той и Ла Моя обработваха някой заподозрян. За да бъде пълна картината, в стаята за разпити им трябваше само Дафни.

Болд каза:

— Пропяваш. И си излизаш. Казах ти го и преди.

— Предпочитам да го чуя от адвоката си — отвърна заподозреният.

— Но ако чакаш адвоката си, няма да го чуеш въобще — отвърна Болд.

Ла Моя се облегна на стола си и погледна този човек.

— Едно нещо е да си глупав, както ти си бил достатъчно глупав да се забъркаш във всичко това, да се обадиш в телевизията, да уредиш срещата. Но съвсем друго е да си олигофрен. Не се дръж като задник, който си мисли, че знае повече от нас как действа тази система. Казвам ти, затворите ни са препълнени с такива дебили като теб. Заиграваш с адвокати, започваш неща, които дори ние не можем да спрем. Довеждаш тук тези колежанчета и ето ни: ти, аз и лейтенанта, вече седим на столчетата в някой тъгъл, наблюдавайки как костюмарчетата дърпат конците. Това ли искаш? Честно? — Чувстваше, че успява да му влезе под кожата на това момче. Гейлорд Рили изглеждаше готов да изпее и майчиното си мляко.

— Искаме само да постигнем някакъв диалог тук — окуражи го Болд. — Да си разменим по няколко думи. Да видим къде е истината. Ако го направим навреме, няма причина да забъркаме адвокатите. И твоят малък опит за изнудване никога не се е случвал.

— Не съм изнудвал никого!

— Нали и аз това казвам — съгласи се Болд. — Никога не се е случвало.

Но Ла Моя го предупреди:

— Имаме те на видео, аудиозапис и на снимки. Имаме и дузина свидетели, които да потвърдят всичко това, приятел. Ще го потвърди и всеки един униформен полицай. Какво мислиш, че ти и твоят адвокат можете да използвате срещу това?

Мъжът гледаше ту единия, ту другия детектив, типично малко уплашено момченце. Ла Моя се наслаждаваше на всяка минута. Нямаше нужното образование, но си мислеше, че може би от него би станал добър психолог за работа с похитители или с някого, който държи бомба пред себе си и може всеки момент да натисне бутона. Чувстваше се добре, като следекс.

— Беше китаец. На двайсет и една — двайсет и две. Силен, малък. Никога не съм го виждал преди, нито след това. Не знаех какво ми носи. Мислех, че е камкордер.

— Гангстерче? — попита Болд, крийки изненадата си. Бизнес, както винаги. Вътрешно подскачаше от вълнение. Беше хитър и не

попита за името.

— А има ли някой, който да не е? Няма начин.

— Говори ли английски? — попита Ла Моя.

— Дрън-дрън — отвърна заподозреният. — Устата му е пълна със сливи.

— Някакви татуировки? Бенки? — попита Болд.

— Той е един хлапак, който само гледа да намаже малко пари.

Малко уплашен от цялата работа, нали разбирате?

— Уплашен, че прави сделка? — уточни Ла Моя.

— Точно така.

— И така, ти реши, че си струва? — каза Болд.

— Разбира се, разбрах, че си струва — заяви Рили. — Приличам ли ти на някой, който ще купува за този, дето клати гората?

— Значи той я нарекъл камкордер? — повтори Ла Моя.

— Да, така. Не знаех какво представлява. Казвам ви, дойде и поиска някакви пари за нея. Дадох му двайсетачка и той се разкара. Цялата работа стана може би за минута или две.

— Двайсетачка за камера, която струва дванайсет хиляди долара?

— Хей, на дъното бяха гравирани инициалите на телевизията. К'во да ти кажа? Сигурно изобщо не ги е забелязал. Изобщо не е разбрал колко е скъпа тази дигитална джаджа. Казвам ти, това хлапе не знаеше какво има. Пък и като гледах колко беше нервен и така нататък, или е бил дрога, или някак си притеснен, че сключва сделка. Но като гледах как е сложен, колко е як, не ми се вярва да е дрога. Повече ми приличаше на хлапе, което е откраднало на майка си касетофона за колата.

— Може да я е намерил — каза Болд на Ла Моя, — може да я е намерил, а може и да я взел от нея...

— Но да не е казал на никого? — напомни Ла Моя.

— Кой? — попита Рили. — Не съм взимал нищо от никого!

— Млъквай! — изляя Ла Моя. — Ние си говорим тута.

— Намерил я е и решил, че може да си докара няколко допълнителни долара — предположи Болд.

— Затова я залага при този бозо — съгласи се Ла Моя.

— Ще трябва да видиш някои снимки — обърна са Болд към задържания.

— Снимки на мошеници.

— Точно така — каза лейтенанта. — Само го посочваши и си излизаш от тук...

— Хей! Това не влизаше в сделката! Какви са тези лайна?

Ла Моя рязко се изправи и го стресна, после се облегна на масата и изсъска:

— Не прекъсвай лейтенанта, задник такъв! Човекът ти говори нещо.

— Значи ще видиш снимките. Ще го посочиш и ще си излезеш оттук още тази вечер. Ако не го откриеш, ще прекараш нощта на топло за обида на полицейски служител и ще погледаш още малко снимки утре. Ти ни даваш лице, ние ти даваме паспорта — натърти му Болд.

— Да бе, друг път!

— Но само така можеш да излезеш оттук — осведоми го Ла Моя.

— Или може би предпочиташ да извикаме адвокатите и да им кажем, че не желаеш да сътрудничиш?

— Но аз ви сътрудничих! — възрази той.

Ла Моя се обърна към Болд:

— Мислиш ли, че ни сътрудничихи?

— Мисля, че си съчинява — каза Болд.

— Казах ви точно както си беше! — възклика мъжът.

— А отгоре на всичкото и си позволява да ни повишава тон — изказа наблюдението си Ла Моя.

— Даваш ни лицето, проверяваме го и си излизаш — каза Болд.

— Но ако тръгнеш да си измисляш, ще те изпържим — предупреди Ла Моя.

— Беше само някакво хлапе! Някакво си там китайче! Как да го разпознаеш!

— Всички еднакви ли ти изглеждат? — заплашително го предизвика Ла Моя. — Внимавай в картиканата, приятел — и той изльга, за да го изплаши, — нали не искаш да изхвърчиш на няколко километра оттук, още повече, че този лейтенант тук е женен за прекрасна китайка и има от нея пет малки дъщерички за доказателство.

Задържаният имаше вид на човек, който е гълтнал буца лед или пък се е задавил с несдъвкано месо.

На Болд му се наложи да се обърне към вратата, за да скрие усмивката си.

— Да започваме — каза той на сержанта си, чудейки се откъде го измисли всичко това Ла Моя.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Стиви бе довела до съвършенство изкуството да използва хората, докато работеше като репортер. И въпреки че последните няколко години на телевизионна водеща на новините затъмниха донякъде този талант, той все още не беше изцяло изгубен. Тя разбираше силния ефект на нейния външен вид и нейната фигура върху мъжете, както и завистта, която те предизвикваха у жените, и се бе научила как да ги насочва и използва в свой интерес. Сега тя имаше нужда от тези качества. Брайън Кугли имаше влияние върху полицията, което тя нямаше. Тя избра най-добрания ресторант в града. Беше облякла дълбоко изрязана рокля, която събираще погледи.

Цялото тяло я болеше от умора и изтощение след полицейското ужилване, но нямаше намерение да им се поддаде, преди да премине през тази вечеря и да постигне това, което бе решила да постигне. Милтън Ейбрамс, изпълнителният съдия на Кинг Каунти, забрани на Кей Ес Ти Ви да прегледа записа, който тя лично бе изкопчила. Болд, Ейбрамс и останалите я разкараха, затова единственият ѝ шанс да си върне изгубеното бе мъжът, който сега седеше срещу нея на масата.

„Кампания“ бе наистина един от най-добрите ресторанти в града. Брайън Кугли, който беше там по нейна покана, изглеждаше малко не на място, но тя не си позволи да се замисли за това. Нейната известност предизвика шепот в залата на ресторанта още с пристигането ѝ. Тя разиграваше сцената добре, надявайки се да впечатли Кугли, който бе само един държавен служител, при това и с лош шивач. Тя се надяваше да издои от него всичко, което може. Щеше да се спре малко преди да се наложи да спи с него, но той определено не знаеше това.

Някой и друг сексуален намек, комплимент от време на време, добре режисирано завъртане на стола — тя имаше цял арсенал на свое разположение, напълно готов.

* * *

Кугли никога не би отклонил нейна покана. Отдавна се опитваше да измисли начин да се види с нея насаме, за да разбере колкото може повече за изчезналата ѝ приятелка. Това, което за един човек е горната летва, за друг е само трамплин, от който да се отблъсне. В качеството си на медиен работник тя имаше контакти и източници, които той не би могъл да има. Тъй като поканата за вечеря дойде точно след новините в късния следобед, в които се говореше как полицията конфискувала веществено доказателство, принадлежащо на телевизията, тази покана му се видя като изпратена от Господа. Тя имаше нужда от него, а това бе началото на всички преговори.

Ако се стигне и до леглото, толкова по-добре. Съдейки по външния ѝ вид, това би било една незабравима вечер. Начинът, по който въртеше дупето си на стола, го възбуждаше. Но интересът му към нея се свеждаше до това, което ѝ е известно, а не каква кобилка е тя. Сиатълска полиция бе изградила каменна стена пред Иммиграционните служби и службите за натурализация, както и обратното — бизнес, както винаги.

Той наблегна на храната и виното. Жените обичат да говорят, ако им дадеш тази възможност. А като гледаше нейното отношение към виното, след малко сама щеше всичко да си разкаже. За да не остане назад, си пийна и той. Виното беше хубаво. „Арчъри“ или нещо такова. Вино за юпита, самият той го нарече фъстъчено черно. Би пил „Чабlis“ всеки ден, ако можеше. Като се има предвид, че една бутилка струваше шейсет долара, тя явно искаше да го впечатли. Добър опит, каза си той. Но щеше да ѝ потрябва нещо повече от гърди и добро отношение, за да го накара да играе по нейната свирка.

* * *

— Защо човек отива в Иммиграционните служби? — попита тя, когато погледите им се срещнаха.

— А защо човек излага физиономията си пред милиони хора всеки следобед?

— Ако трябва да бъдем точни, четиристотин хиляди — поправи го тя, — но това не е честно сравнение. Обществената представа за Иммиграционните служби е, че са граничари и пъдари.

— С ласкателство можеш да стигнеш навсякъде.

— Кажи ми тогава, че греша.

— Какво мислиш, че сме отбор гладни бивши футболисти? — попита той, опитвайки се да набучи тънко парченце шунка от платото с предястие, което имаше някакво италианско име. Гадните копелета бяха я нарязали толкова тънко. — И ние си имаме нашия дял. Така е честно.

— А ти?

— Ако исках да бъда герой, щях да стана пожарникар.

Тя се засмя на този отговор.

Той продължи:

— Предполагам, че с течение на времето започваш да мислиш, че си част от хората, които дават свобода на този народ, на тази страна, които им дават възможности. Това е основната идея, не забравяй. В службите има много патриоти. И на интервюто за работа на това залагат, на възможността, която даваш на хората. Не придобиват ли прекалено голяма сила? Разбира се. Расизъм? Вероятно. Има момчета, които се записват само за да размажат физиономията на някой мексиканец с бухалка. Виждал съм го. Но те се сдухват много бързо тези момчета, повярвай ми. Никой не ги иска в отряда. Тънката част тук е, че ние защитаваме това, което е останало от тази държава, за тези, които имат законното право на нея. Нелегалните имигранти развалят статуквото. Те изсмукват социалните програми, за които никога не са плащали. Ако не взимаш такси на входа, скоро ще фалираш.

— Но има плащане и плащане. Какво ще кажеш за задържаните насекоро? — попита тя. — Три или четири седмици в контейнер с трупове. Не са ли платили достатъчно висока цена за свободата си?

— И двамата знаем накъде са били тръгнали тези жени — припомни й той. — В нелегалните фабрики или в бордери, това ли е мечтата, която продаваш?

— Имам нужда от услуга — каза тя направо, посягайки към бутилката с вино и наливайки и на двамата по още една чаша.

— Не се и учудвам, вечеря като тази? А пък аз си помислих, че ме намираш за неустоим.

- Ченгетата ме използваха.
- Добре дошла в клуба.
- Конфискуваха ми материалите.
- Видях го по новините.
- Ти гледаш предаванията ми?
- Всеки ден — отвърна той.

— Поласкана съм. Но това, което не бе казано в предаването е, че успяха да изкопчат видеозаписа. Не VHS-а, а дигиталния. Материалът, който Мелиса е снимала, след като съм й дала камерата.

Той прие тази информация заедно с една дълга гълтка вино и каза:

- Искаш да ти намеря дигиталната касета, така ли?
- Те ми направиха кръстосан разпит. По право лентата си е моя.
- Да кажем само, че идеята ме заинтригува.

— Лентата трябва да съдържа нещо, което има връзка с нелегалните имигранти, а това е историята, по която работихме. Мелиса ми поиска дигиталната камера, защото е малка и лесна за носене. Използва се за наблюдение. Но като съдя по VHS-записите, които е направила, преди да й дам дигиталната, мисля, че може да се е качила на един автобус. Или да е снимала автомивка. Не съм сигурна. Но каквото и да е снимала, трябва да е свързано с нелегалните имигранти. А това е твоята област.

Той се чувстваше като ударен с мокър парцал. Автомивка? Откъде, по дяволите, е дошла тази информация? Време е да се обади на Родригес и да приключат случая. Имаше желание да избяга от вечерята и незабавно да се обади. Той каза:

— И така, аз натискам за правото си да видя дигиталния запис. Да кажем, че ми позволят. Тогава какво? Предоставям ти рапорт за видяното ли?

Роклята бе истинска наслада за окото. Тя определено знаеше как да се държи. Знаеше как да се движи, за да отвлече вниманието на един мъж.

- Да. Точно така. Ще ми кажеш какво си видял — отвърна тя.
- А в замяна?

— Аз ще ти покажа VHS-записите. Първите три, които Мелиса е снимала. *Quid pro quo*.

— Тази автомивка... — пробва се той. Трябаше да разбере колко знае тя. Ако знаеше твърде много, щеше да му се наложи да вземе трудно решение.

— Аз ще ти покажа моите, ако ти ми покажеш твоя — шаговито каза тя.

Той не можеше да не се усмихне. Тя наистина беше добра. Изключително добра.

— Ти си окей — каза той.

— Аз съм дяволски много повече от окей, Брайън. Само трябва да ми имаш доверие.

— Работя по въпроса — каза той, повтарящи думите й от последната им среща. Той й намигна и си спечели широка усмивка. Обичаше тази игра повече от всичко. А тя знаеше как да играе.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Четвъртък, 27 август

10 дни от изчезването

Болд предпочете да види съдържанието на дигиталната видеокасета въпреки препоръките на всички адвокати, с които се съветва. Изчезването на Чоу изискваше действие, още повече, че то явно имаше връзка с мъртвите нелегални имигранти, двамата убити свидетели и ненадейното изчезване на Клайн. Той нямаше избор. Ако съдът в крайна сметка решеше да действа срещу него и да отхвърли лентата като доказателство, каквото и да има на нея, тогава щеше да му се наложи да подходи по различен начин към същото това доказателство, но този подход той щеше да измисли по-късно. Не смяташе да позволи на адвокатите да му казват какво да прави.

— Защо си с костюм — попита Ла Моя, — да не отиваш на погребение?

— Отивам на Лот 17 — отвърна Болд.

Лот 17 беше мемориал на неизвестната жертва, който представляваше пет акра гора. Там се погребваха всички като Джейн Доу. „Семейство“ Доу вече наброяваше около двеста души.

— Сериозно? — учуди се Ла Моя.

— Щом искам да нося костюм, ще си нося костюм.

— Измисляш си ги тези глупости за Лот 17, нали?

— Да. — Но не му каза истинската причина въпреки приятелството им. Слушовете за това, че Болд е с костюм, се разпространиха бързо из целия пети етаж.

Двамата мъже бързо заслизаха надолу по стълбите. Болд се притесняваше, както не се бе притеснявал от години. Покрай болестта на Лиз той свали дванайсет килограма от това, което Диксън наричаше „скръбна диета“. Проблемите като че ли отстъпиха, но килограмите не се върнаха и той се радваше за това.

— Какво мислиш за камерата и чехличките?

— Не ми харесват.

— Нито пък на мен. Жена без обувките си е като кола без гуми. Нали се сещаш какво имам предвид?

— Не.

— Разбира се, че се сещаш.

— Че е мъртва? — попита Болд.

— Така мисля.

— Недей.

— На какво основание?

— Просто недей — каза Болд, — трябва ми жива.

— Минаха десет дни откакто никой не я е виждал, серж.

— Вече съм лейтенант. Трябва да престанеш да ме наричаш така.

— Но ще трябва да продължа да ти викам „серж“, защото не мога да измисля кратко на „лейтенант“. От друга страна пък да ти викам „лейтенант“ е много дълго. Нали разбираш?

— Ще трябва да свикнеш.

— Кой го казва, а?

Болд се спря на площадката и погледна Ла Моя в очите. И двамата знаеха, че иска да каже нещо, но така и не го направи.

— Лофгрийн се обади — каза Ла Моя, имайки предвид шефа на лабораторията за съдебна медицина. — Каза, че е намерил рибени люспи в онези чехлички. иска да се отбия, когато приключим с Техническите.

Въпреки че откритието на рибените люспи заинтригува Болд заради явната им връзка с Джейн Доу, той почувства завист и ревност. искаше му се да викат него, а не сержантите му. Но като се има предвид повишението му в чин лейтенант, от сега нататък щеше да е все така. И лабораторията, и от кабинета на съдебната медицина първо уведомяваха офицера, който води случая, а лейтенантите рядко или дори никога не водеха случаи. Вярно, че наблюдаваха. Вярно, че съветваха. Но никога не водеха. Болд не знаеше точно защо това имаше толкова голямо значение за него, но че беше така, беше факт. Не искаше да разбира втори за всичко, не искаше да стои встрани. искаше му се неговият пейджър да звъни, въпреки че мразеше цялата техника, искаше на него да се обаждат по телефона, той да взима решения. Когато имаше никакви проблеми с някой случай, вече го викаха в кабинета, а не на местопроизшествието. Това просто не беше правилно. И донякъде обясняваше костюма, който носеше. Имаше

записано за по-късно през деня интервю за работа. Дори Лиз не знаеше за него. Не беше лесно да вземе решение да се яви на това интервю, а още по-трудно щеше да реши дали да приеме, ако му предложат работата.

Спряха пред вратата, водеща към подземния етаж. Беше боядисвана толкова много пъти, че изглеждаше почти тапицирана.

— Ако излезе нещо смислено от този запис — предупреди Болд, — трябва да помислим как можем да се сдобием с него в случай, че някой съдия реши да ни затапи.

Връзките на Ла Моя бяха легендарни. Той имаше приятели, които на свой ред имат приятели, имащи достъп до най-тънката и най-внимателно пазена информация. Някои казваха, че това се дължи на множеството бивши гаджета, други твърдяха, че едно време е бил във военното разузнаване.

Той никога не се издаваше, не опровергаваше легендите и пазеше източниците си.

— Нямаш проблеми — каза той.

— Става дума за интервю за работа, но не искам никой да разбере — това накара Ла Моя да изтръпне.

— Така ли? Е, за доброто на всички нас се надявам да мине наистина много зле. — Той се поколеба за момент, после каза: — Благодаря за всичко... лейтенант.

Болд дръпна вратата.

* * *

Момчето от техническия каза, че е свалило дигиталния запис на VHS и подаде на Ла Моя дистанционното от видеото — още един знак за това кой е водещият. Каза им да го повикат, ако имат нужда от нещо, или когато изгледат записа, и остави двамата мъже сами в затъмнената стая пред двайсет и седем инчовия телевизор.

— Частна прожекция — пошегува се Ла Моя и пусна записа. — Е, кой купува пуканките?

На Болд не му беше до шеги.

Звукът и образът бяха от градска улица през деня, камерата беше на височината на кръста. Датата на видеото показваше десет дни по-

рано. Часът бе 6:19 след обяд. Двата различими разговора в далечината бяха на някаква двойка, обсъждаща индианския фестивал, и двама или трима мъже, оплакващи се от работата си.

- Камерата е скрита — тихо отбеляза Болд.
- Може да е в куфарче.
- Може.

Образът изведнъж се замъгли и след малко се различи приближаващ се градски автобус.

- Това е спирка — каза Ла Моя.
- Ъхъ.
- Това говори ли ти нещо?
- Да видим по-нататък — предложи Болд.

Сирачките изсъскаха и автобусът спря. Сниман вероятно от височината на кръста, записът изглеждаше правен от дете и някак от детската гледна точка. Болд се сети за собствените си деца Майлс и Сара и се разтревожи, че не ги вижда достатъчно често. Почти не виждаше и Лиз, освен ако не брои часовете, когато тя спеше. Наистина, откакто безсънието му се върна с пълна сила, той доста често наблюдаваше как Лиз спи. Просто лежеше и се притесняваше, без значение за какво, един вид притеснение за самото притеснение.

За пръв път зърнаха Мелиса как се качва в автобуса, отразена в някаква лъскава алуминиева ламарина, а може би дори и в някакво огледало вътре в рейса. Стана толкова бързо, че беше трудно да се каже в какво точно се е видяло отражението. Мелиса изглеждаше на двайсет и нещо, почти хубавичка, с дънки и пуловер. В автобуса беше прекалено шумно, за да се различи някакъв конкретен разговор, но камерата явно постоянно се стремеше към лявата страна на автобуса. Очевидно беше, че през цялото време се опитва да запази този ъгъл, особено като се вземе предвид, че Мелиса стоеше по средата на пътеката.

- Какво мислиш? — попита Ла Моя.
- Не знам — отвърна Болд. Дразнеше се, че го прекъсва през няколко секунди. Искаше спокойно да изгледа записа, да вникне в това, което виждаше, а не постоянно да го връща в стаята до сержанта му.
- Интересува се от някого отляво.
- Хайде поне веднъж да го изгледаме целия, а?
- Да, разбира се.

Мелиса седна навътре в автобуса, точно срещу задната врата, но обективът остана насочен наляво. Гледките през прозореца бързо се сменяха.

Ла Моя веднага каза:

— Иска да има възможност бързо да избяга.

Болд нищо не каза, а само си помисли, че това може би е насочващо.

След няколко секунди записът изведнъж прекъсна, и когато пак тръгна, часовникът показа, че са минали единайсет минути. Бе изключила и после пак включила камерата. Болд в тъмното си написа бележка за единайсетминутното прекъсване.

— Искаш да ме комплексираш ли, серж? И аз ли трябва да си водя бележки?

— Не, аз ще водя бележките — каза Болд.

Автобусът зави и тръгна по една от търговските улици.

Веднага си пролича смяната в архитектурата. Навън бе значително по-тъмно, смрачаваше се. Предницата на автобуса се сниши и всички пътници се наклониха напред на седалките си.

— Автобусният тунел на Трето авеню — изкоментира Ла Моя.

— Ъхъ.

— Явно следи някого.

— Да видим по-нататък.

Ла Моя изсумтя, възбуден от това, което вижда, но разочарован от упоритото мълчание на Болд.

Автобусът спря на някаква спирка вътре в тунела и десетина пътници се приготвиха за слизане. Камерата показваше как хората слизат един след друг. После се извъртя към спирката и за пръв път изолира един конкретен човек.

— Ето го — нетърпеливо каза Ла Моя.

С приближаването на камерата човекът ставаше все по-голям. За секунда се видя профилът му, но една лампа на тавана освети кадъра и изтри лицето му.

— По дяволите — ахна Ла Моя, — за малко да го хванем.

— Тя го е хванала — повтори Болд. — Но правилният въпрос е: дали той я е хванал?

— Мислиш ли, че я е хванал?

— Ние знаем, че я е хванал, Джон — припомни му Болд. — Само не знаем кога.

— Това започва да ме нервира.

— Личи си.

— Имам предвид филма.

— Да — каза Болд.

Тя се спря пред картата на града, обърна се и седна, вероятно на седалка. Камерата се завъртя много бавно и хвани гърба на мъжа в кадър.

— Бива я в тази работа, нали? Добре цели.

Образът подскочи. В долния десен ъгъл се видя, че са прескочени седем минути. Гърбът на мъжа все още беше в кадър. Той бе облечен със стар, прояден от молци пуловер, черни дънки и спортни обувки. Черната му чуплива коса и едрата структура на тялото му предполагаха испански или полинезийски тип, но без по-близко наблюдение не можеше да се направи точен извод.

— Защо точно този? — попита на глас Ла Моя.

— Това е добър въпрос — съгласи се Болд.

— Клайн? Дали е свързала тази изчезнала фуста с този Фрито Бандито?

— Това са расистки брътвежи, Джон. Сега си сержант.

— Добре тогава, с господина, любител на ориз и боб — поправи се той. — Да го наречем Томи Тако?

— Може.

— Благодаря.

Автобусът спря. Пътниците слязоха. Следеният се качи, секунда след това се качи и жената с камерата. Този кадър не продължи дълго. Тя само фиксира местоположението на мъжа в автобуса. Край на картината. Минаха седемнайсет минути.

Болд се замисли да засече определени автобусни маршрути. Чудеше се колко ли такива маршрута ще трябва да проверят.

— Томи излиза, дясна сцена — каза Ла Моя, сякаш режисираше филм.

Широкоплещестият пуловер слезе по стъпалата. Камерата тръгна към вратата, но рязко спря. Само пуловерът слезе. Мелиса явно е размислила, преди да го последва по тъмния тротоар в неизвестното.

— Е, не е чак толкова глупава — изкоментира Ла Моя.

— Разпозна ли района? Мястото?

— Шегуваш ли се? Вратите бяха отворени за пет секунди — оплака се Ла Моя.

— Превърти — каза Болд.

Имитирайки спортен коментатор Ла Моя издекламира:

— Нашата автобусна камера сега ще ви представи непосредствен риплей на това как звездата на шоуто слиза от задната врата. — Той беше толкова нервен външно, колкото Болд вътрешно. — Изчезналата жена е последвала някакъв мъж, голям мъж, може би работник, може би дори не бял човек. Тя го е следила почти цял час, нощно време, с два автобуса, държейки през цялото време куфарче със скрита камера.

Направиха три последователни опита да идентифицират мястото, където се отвориха вратите на автобуса, но всички усилия бяха напразни.

Следващият кадър прекъсна още по-рязко от останалите.

— На другия ден е — забеляза Болд. — Този, последния кадър. Върни... Да. Виждаш ли?

Камерата се движеше от ляво надясно. Малки бели светлинки просветваха в тъмнината. Когато светломерът се адаптира, двамата едновременно скочиха напред. Десетки китайки, всички с обръснати глави, всички по дънки и тениски, седяха зад огромни индустриски шевни машини, работещи със светкавична бързина. Други, застанали пред кроичните маси, бяха заети с ножове и ножици, вързани с вериги за масите. Участеното дишане на Мелиса се смесваше с рева на машините и високо се чуваше от стерео колонките на телевизора.

— Господи! — прошепна Ла Моя.

Вариото приближи образа, осветлението се подобри и показва няколко шивачки в близък план. Те изглеждаха бити и унижавани. „О, божичко!“ — чу се сухият шепот на Мелиса. Следващият кадър показва окован във вериги глезен, следи от кръв. Тя ахна, когато камерата го фокусира. После още един окован глезен, после още един. „Гробището“ — пресипнало прошепна жената.

— На хълма? — изуми се Ла Моя.

Болд го стрелна с поглед. Дали Мелиса е направила връзката с тяхната Джейн Доу? Но как? Кога?

Още едно прекъсване на картината. Екранът завладя вниманието му. Злокобният рев на машините бе непрекъснат, скърцащ и дразнещ.

Камерата показва в близък план черна повърхност, върху която внезапно се появи малка дупчица с размера на един сребърен долар. Обективът се приближи към тази дупка и автоматично се фокусира. Малка, лошо осветена стая. Звук на течаща вода. Голи жени с обръснати глави и гениталии. Вода от маркуч, течаща върху тях. Те си шепнат помежду си. Прилича на китайски.

Поне този път Ла Моя се сети да спести остроумните си пубертетски коментари.

Още едно прекъсване. Някаква жена, застанала в тъмната баня, бръсне главата си. Дали е Мелиса? Сцената бе дълга само няколко секунди. Тя се обръна с лице към камерата и се усмихна. Прошепна: „Това е Мелиса Чоу за новините на Кей Ес Ти Ви. Сега минавам в нелегалност. Ще се присъединя към населението от фабриката. Ставам една от тях“.

— Да му се не види — изруга Ла Моя.

Жената се протегна и изключи камерата. Черен еcran.

— Звучи глухо — отбеляза Болд, чийто музикален слух винаги бе нащрек.

Чуваха се гласове на жени, говорещи на китайски. Камерата се смени, показва в близък план лицето на някаква жена. Тя беше с обръсната глава, шепнеше на китайски. Интервюто продължи близо минута, камерата показваше ту върха на главата ѝ, ту брадичката ѝ, близкият план драматизираше думите. Дори и без преводач беше ясно, че съобщава за ужасните условия и страх; сълзите говореха красноречиво. Отново черен еcran и още един близък план на друга жена. Имаше всичко три интервюта. Всички направени шепнешком. Всички на китайски, нито думичка английски. Третото бе прекъснато от дрезгавия глас на жената. Може би предупреждение. Камерата се насочи надолу, за да покаже под, застлан с вълнени дюшеци и одеяла от вата. Няколко спящи жени. Повечето дюшеци бяха празни. Екранът потъмня, после се показва снеговалеж.

Следователите седяха и гледаха сивия съскащ еcran. Ла Моя намали звука. Върна лентата, за да се убедят, че нищо не са изпуснали.

— Гади ли ти се? — попита той.

— Играли ли си някога като дете на китайски белезници? — попита Болд. — Нали се сещаш, изплетени от въжета? Ония, дето си пъхаш пръстите вътре?

— Разбира се, помня ги. Какво за тях?

— Ами въжето те спира. Можеш да си пъхнеш пръстите, но не можеш да ги измъкнеш.

— Такива бяха и веригите на глезените им, серж.

— Точно това ѝ се е случило — каза Болд. — Влязла е вътре, но не може да излезе.

— Като с китайски белезници.

Болд кимна. Чувстваше се по-добре откогато и да е през последните дни.

— Добрата новина е, че може да говори езика, а както си е обръснала главата, изглежда като всички останали.

— Мислиш ли, че все още е жива? — тревожно попита Ла Моя почти шепнешком. Още бяха под впечатление от записа.

— Да, мисля, че е — каза Болд също толкова тихо. — На пръв поглед камерата почти го опровергава, знам това. Но как иначе досега не сме я намерили? — риторично попита той. — Това е, защото и те не са я намерили. — Той се обърна в тъмното към Ла Моя, сивият екран освети силуета му и го направи да изглежда болnav и блед. — Кой знае? — каза Болд. — Те може дори да не знаят, че тя е там.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Мога да ви намеря евтино хубав костюм — каза Мама Лу на Болд. Тя заемаше почти целия отвор на вратата, изписана с китайски йероглифи. Беше облечена с памучна червена дреха, кожени сандали и носеше бамбуково бастунче, което изобщо не ѝ отиваше. На дневна светлина извън тъмното ѝ леговище тя изглеждаше много по-млада, може би около петдесетте.

— Не ви ли харесва този? — учуди се Болд.

— Не е лош. Малко голям за вас, мисля. Лош цвят, много тъмен за тен на кожата ви. Имам един братовчед, който може да ви уреди нов.

— Тен на кожата ли? — Болд беше купил този костюм на разпродажба преди толкова много години, че вече не помнеше кога. Нейните коментари го комплексираха. Притесни се какво впечатление ще направи костюмът му на интервюто по-късно.

На Болд тя му заприлича — с бастунчето и лекото треперене — на нещо като китайски Уинстън Чърчил.

Болд бе вмъкнал отбиването си при Мама Лу между прегледа на видеозаписа с Ла Моя и предстоящото интервю за работа, като се надяваше да изкопчи от тази жена информация за местните нелegalни фабрики. Но нейните намерения бяха други.

Чувствайки нетърпението му, Мама Лу пожела да се срещнат на място по неин избор: незабележима сграда на натоварена улица в сърцето на Интернационалния квартал.

— Имам ангажимент по-късно — каза той.

— Няма да ни отнеме много време. — Мама Лу налагаше своето темпо. В света на джаза тя би била балада, а не биоп. — Ако обичате. — Тя посочи входа.

Болд ѝ отвори вратата и тя мина толкова близко покрай него, че той усети бледия аромат на жасмин, което му напомни за пола ѝ, нещо, което лесно се забравяше поради навика ѝ да командва. Когато минаваше покрай него, той каза тихо:

— Още една жена бе намерена мъртва. Още една китайка. Обръсната глава. Малтретирана. — Той се хвана, че започна да говори насечено, като нея.

— Китайка или американска китайка? Разбирате ли, за нас това е от голямо значение, господин Бот. Ще ви покажа. — Тя поведе Болд по един червен коридор и през яркорозова врата влязоха в голяма отворена стая, в която имаше петдесет или повече азиатски деца. Те седяха на малки масички на групи по пет или шест. Рисунки с пръсти бяха окачени по стените, облепени с копринени тапети. На черната дъска бе закачена английската азбука, написана на ръка. Имаше къщички за кукли, пластмасови пристанища, цяла стена с книги. Всички деца бяха заети с нещо, но не беше шумно.

Под знаменити китайски личности на стената беше скромната пластмасова табела. Болд прочете надписа: „Хонгянг Лу — детски център и убежище за жени“, и веднага разбра политиката на Мама Лу. Тук тя беше единственият собственик.

Няколко чудесни деца се затичаха да поздравят великата лейди и, което го учуди, се наредиха на опашка, за да се вкопчат в памучната ѝ рокля или да си изпросят прегръдка. Куклички! Болд си помисли за неговата Сара и колко бързо отлитаše детството ѝ.

Мама Лу прекъсна мислите му.

— Това мои деца. Американски граждани. Те родени тук, живеят тук. Пораснат, правят пари, плащат данъци. — Тя заговори на китайски на десетината деца, скучени около нея, и те се затичаха обратно по местата си. — По-големи момичета горе — каза тя, сочейки тавана, — различни проблеми.

Болд преброя десет млади възпитателки, които бяха много повече за толкова деца, отколкото в други забавачници. Една от тези млади жени ги приближи и поздрави тихо и приветливо. Освен ако цялата работа беше нагласена, Мама Лу бе добре позната тук. Жената се здрависа с Болд и го помоли, ако е възможно, някой от полицията да проведе беседа с учениците. Той предложи себе си.

Мама Лу светна от предложението му. Младата жена се върна при децата, а Мама Лу каза на Болд:

— Това момиче някога било в убежището. Сега учителка. Връща дълг на общността. Това бесплатна забавачница. Всеки добре дошъл.

— Ти си много щедра жена.

— Без съмнение! Но забележете! Децата американски. Не незаконни. Родени тук, означава американски граждани.

— Независимо дали техните родители са били или са легални имигранти. Да, знам как действа закона.

— Закони не действат — възрази тя. — Обърнете внимание, тези деца живи, господин Бот! Те порастват, плащат данъци. Американски граждани.

— Разбирам — отвърна Болд.

— Нищо не разбирате — заплашително изсъска тя.

— Но ние имаме доказателства — каза Болд. — Видеокасета. Също и други доказателства. Има една нелегална фабрика... Хората, които се занимават с това, ще бъдат хванати и наказани. — Той остави фразата да увисне във въздуха. Чуваха се само звънтящите ксилофони и радостни възгласи. — Тези, които ни сътрудничат, ще бъдат третирани различно в очите на закона.

— Законът няма очи. Законът е сляп. Законът не вижда родители, само деца — и тя посочи с дундестата си ръка към стаята.

— Госпожа Темида е сляпа — поправи Болд.

Тя примижа срещу него като човек, гледащ слънцето.

— Защо създавате толкова проблеми?

— Тези хора не са помогнали на жените, когато са се разболели. И без закони е ясно, че това е престъпление! Ако някое от тези деца се разболее от грип, ще го оставите ли просто да умре?

— Но не сте сигурни за тези фабрики — пробва да бълфира тя.

— О, напротив, сигурни сме. — Той се наклони към нея и едва доловимо прошепна: — Жената от гробищата, погребана без ковчег, без опело, просто хвърлена в калта, е била жестоко изнасилена — и с нежелание добави: — по всички възможни начини.

Тази новина явно я порази. Червена гореща злоба проблесна в черните ѝ очи.

— Уморена от глад, изнасилена и изхвърлена — повтори Болд, като се наклони още повече към нея. — Замразили са тялото ѝ, не сме сигурни за колко време и защо, но знаем, че е работила в нелегална фабрика. Пръстите ѝ...

Мама Лу, облегната на бастунчето си, стоеше онемяла, а радостните детски викове се носеха около тях.

— Една нелегална фабрика не би могла да работи в този град без ваше знание — смело каза Болд. — Не искам от вас да участвате в разкриването, а само да знаете. — Той добави: — Нима наистина може да прикривате такива неща? Помогнете ми да ги спра, госпожо. Ще станете герой, голяма приятелка на този град.

— Хора пристигат иззад океана — също толкова тихо каза тя. — Няма място, където да намерят работа. Правителство не им разрешава да работят. Много голяма нужда имат от тази работа, господин Бот. Какво да правят? Да станат проститутки? Това ли да работят? Да умрат от болести ли? Това не е честно. Много не е честно.

— Те са я уморили от глад и са я изнасили. — Болд бе изумен от строгостта на разговора им, особено в контраст с безгрижния ентузиазъм, който ги обкръжаваше. — Това честно ли е?

— Ужасно — въздъхна госпожата. — Ваше посещение добре дошло.

— Не, не, не! — прекъсна я Болд. — Ние вярваме, че тази нелегална фабрика се намира в някакъв консервен цех, може би в стара консервена фабрика. Имаме доказателство за това.

— Едно време имало много консервени фабрики. Голям град, голяма територия.

— Точно така — съгласи се той. — Помогнете ми, госпожо. Щом намерим тази нелегална фабрика, ще спрем да търсим — предложи той и това спечели вниманието ѝ. Той кимна настоятелно. — Ако не намерим нелегалната фабрика, която ни трябва, ще трябва да проведем много повече акции. И между другото хората, които са замесени в това, ще си понесат наказанието.

— Ами тези деца? — попита тя. — Майките им някога са произвеждали дрехите, за които говорите, ето така оцелели.

— Има четири мъртви жени. Съдебният лекар казва, че три от тях са раждали. Техните деца нямат майки. Това ли искате?

— Вие има две деца — каза тя, учудвайки Болд с информираността си. — Едно момче, Майлс. Дъщеря Са-ра — каза тя, бъркайки произношението. — Обичате дъщеря си, нали, господин Бот?

Той не отговори. Само я гледаше, сърцето му щеше да изскочи, изведнъж му се прииска никога да не я бе срещал. В гърлото му заседна буза, когато се сети как Сара бе отвлечена. Той знаеше какъв

ад е това. Преживяваше го отново и отново всяка нощ, това бе една от причините за неговото безсъние.

— Виждате ли дете? — Тя посочи едно малко момиченце, не повече от двегодишно. — Нейната майка я родила, нали. В Китай може само едно дете. Ако момче, пораства и гледа семейната къща, грижи се за родителите. Момиче тръгва със съпруга си. Момиче дете не е хубаво. Много дъщери родени, но оставени на улицата. Никога повече не намерени. Разбирате ли?

Болд можеше да мисли само за Сара и Майлс. Защо ги спомена? Откъде може да знае?

— Много дъщери изпратени на братовчеди в Америка. Тук в Сиатъл. Разбирате ли? Майката плаща много пари за това. Майката идва по-късно. На дъното на кораб. В контейнер. Разбирате ли? Американско правителство казва, тя не политически бежанец, няма право да живее в Америка. А вие, господин Бот? И вие ли ѝ отказвате шанса да бъде със собствената си дъщеря? Тя работи упорито много години. Никакви документи. Печели много пари. Намери зелена карта. Сега гражданка — тя добави с едва доловима усмивка, — това е Америка. Всичко се продава.

Болд си прехапа езика, все още мислейки си за Сара и за изоставените след раждането дъщери. Потрепери. Стомахът му се сви.

— Не знаем името ѝ — накрая каза той. — На жената, която открихме в гроба. Изнасилена и уморена от глад. Без име. Тя не е успяла да купи свободата си. Тя не е успяла да купи нищо. — Още веднъж се опита да се върне на въпроса. — Някои хора казват, че няма начин в този град да работи нелегална фабрика без ваше знание.

— Вярвате ли на такива неща? — заплашително се приближи тя към него.

— Една жена липсва. Трябва да я намеря. Трябва да спра тези хора, които се отнасят към жените по такъв начин. Това нещо ще бъде спряно, госпожо, с или без вас. Ще ви бъда много благодарен за каквите и да е насоки, които можете да mi дадете за това, къде да търся тази нелегална фабрика. Повярвайте mi, няма на кого да разкрия източника си за информация.

— Оставете, господин Бот — каза тя. — Това опасно за всеки замесен. За вас също. Вие много ми помогнахте, че дойдохте тук и mi казахте тези неща.

— Дойдох тук не за да ви помагам. Дойдох тук, за да ви помоля за помощ.

Тя посочи вратата.

— Разбира се, че ще ви помогна, няма проблем. Но трябва да слушате. Разбирате ли? Тази жена, която прави новините по телевизията, тя ядосва лошите хора. Вашето име също споменава се. Вие трябва я накара да слуша, да не прави толкова проблеми. Loшо за всички — злокобно предупреди тя. — Внимавайте за сенки, господин Бот, сенки, хвърлени не от вас. Loши хора ще полудеят.

Болд почувства как гърлото му пресъхва.

— Събираме все повече улики. Ще открием виновниците. Ще им развалим бизнеса. — Усети се как реже изреченията си, без да иска влизайки в тон с нейния начин на говорене, въпреки че това рядко му се случваше по отношение на други хора. — Те и всички свързани с тях ще идат в затвора.

— Приберете се вкъщи при ваши деца, ваша жена, господин Бот — посъветва тя.

— Не става така — възрази Болд. — Госпожа Темида може да е сляпа, госпожо, но полицията не е. Ние сме закона и никой друг. Нито вие, нито някой друг.

— И двамата сме идеалисти, нали? — Когато тя се усмихна, се видя ченето ѝ, перфектно, като ограда за игра на пикет. Тези зъби не принадлежаха на това лице. Те ограбваха нейната индивидуалност. — Многолошо и за двама ни.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Болд изчака десет минути пред кабинета на вицепрезидента по човешки ресурси на Боинг. Беше сам с изтърканото си куфарче, десетгодишния си стар костюм и стомах, сгърчен от нерви. Винаги е бил в ролята на този, който задава въпросите, а не този, когото питат. Мисълта, че някой администратор с титла, толкова дълга, че не се побира на визитката му, ще го разпитва за живота му, за семейството му, за мечтите му, изведнъж силно го обезпокои. Как ще му обясни, че не иска тази работа, а само има нужда от допълнителен доход? Как ще му обясни, че ако Шийла Хил и без това го прикове към бюрото, тогава по-добре да ходи, ако трябва, и на другия край на града, но поне да получава двойно по-голямо заплащане? Как ще обясни, че да седи на бюро, докато останалите са в играта, за него е жестока форма на мъчение? Как ще обясни на друго човешко същество по не много болезнен начин, че той живее заради акциите, заради труповете и че това, че те поддържат жив мозъка и активно въображението му, е достатъчен довод за него?

Масичката за кафе от дебело стъкло бе затрупана със списания за авиация и голф. От отсрешната страна на чистата, почти антисептична приемна седеше зад бюрото важна секретарка, заета с телефона и компютъра, въпреки че не изглеждаше претрупана с работа. Той почисти раменете си, провери още веднъж възела на вратовръзката си. Ръката му бързо се спусна към чатала, за да се увери, че ципа му е вдигнат. Секретарката забеляза това движение, прие го на своя сметка, повдигна леко глава, погледна го над половинките си очила и каза:

— Няма да отнеме много време.

Мелиса Чоу бе изчезнала от десет дни. Само това се въртеше в главата му.

— Не, няма — съгласи се Болд, с което смрази и без това безизразното й лице.

Погледна часовника си. Вместо да види стрелките за часове и минути, той забеляза датата. Десет дни. Според правилника тя вече е

мъртва. Но Болд, който беше видял касетата, смяташе другояче. Сега, при положение че трябваше само да намери къде е експлоататорската фабрика, имаше достатъчно улики, които да следва. Хвърли поглед на списанията за авиация, виеше му се свят.

В този момент Ла Моя, въпреки рисковете, продължаваше да държи Макнайл под наблюдение, Гейнис бе пратена да разследва вноса и обработката на вата, а други да търсят по магазини за преоценени стоки, пазари и улични сергии в целия Кинг Каунти и да предоставят на Лофгрийн и лабораторията му парчета синя вата, използвана за производството на дрехи. Освен това за следствието бе необходим списък с всички празни сгради в областта — от консервени фабрики и бивши училища до самолетни хангари. Трябваше да намерят тази нелegalна фабрика. Болд разбра колко безкрайна е работата. Изведнъж идеята да стане забавачка на корпорацията „Форчън 500“ и да шпионира работниците ѝ изгуби целия си бляськ. Дори самото чакане на вицепрезидентата по човешки ресурси да се освободи от разговора си по телефона му се стори безсмислено.

Той погледна черно-бялата снимка на стената и видя три могили, които по-късно разбра, че в същност са сивите изкривени покриви на самолетни хангари, а не прясно изкопани гробове. Но това видение му напомни за дигиталния запис, в който Мелиса споменаваше за „гробището“. Дали има и други жени, погребани в гробището Хилтоп? Дали са пропуснали това?

Той грабна телефона и набра номера на собствения си пейджър. Десет секунди след като затвори телефона пейджърът силно иззвъня. Той го погледна, стана и хвана старото си окайно куфарче.

— Нещо става — осведоми той секретарката. — Трябва да се връщам в кабинета си.

— Той ще приключи с разговора си след минутка — примоли се тя.

Болд усети, че нейната работа е да го задържи, а това бе неин проблем.

— Спешно е.

Жената кимна, явно облекчена. Официалните му полицейски задължения сваляха отговорността от нея.

— Да ви презапиша ли час?

— Аз ще се обадя.

— Можем да го направим още сега. Ето дневникът му е тук, при мен — и тя прелисти няколко страници.

— Да, но моят си е в кабинета — каза той.

— Той ще бъде ужасно разочарован, че ви е изпуснал. — Тя погледна към телефона, явно надявайки се да види, че линията се е освободила. Опита се да го забави. Никой не би си тръгнал по средата на разговора. — Много се говори за вас.

— Говори се? — учуди се той. — Е, радвам се — каза той и се намръщи. Не искаше да бъде предмет на разговори.

Показалецът ѝ с дълъг пластмасов нокът започна да търси из графика на шефа ѝ.

— Как сте с голфа?

Болд я погледна объркано и хвърли поглед на списанията, разхвърлени на масичката за кафе. Бе опитал тази игра в един друг живот, когато Лиз бе здрава, а децата бяха само една идея, обсъждана след правене на любов.

— Ще им трябва четвърти в петък — каза тя умишлено тихо. — Всички големи сделки се правят там. Предполагам, че знаете доста за голфа.

— Малко съм поръждал — каза той. Миниголфът на Майлс бе единственото, което бе играл през последните години.

— Мога да ви впиша.

— Не, благодаря. Наистина първо да си прегледам графика. — Той плю на етикета и тръгна към вратата.

— Ще се обадите ли? — някак притеснено изстреля тя.

Той трепна. Нямаше да се обади. Поне известно време. Първо щеше да разкаже всичко на Лиз, за да я включи и нея във взимането на това решение. Тя планираше да се върне на работа с пълен работен ден около Деня на благодарността. Щеше да възприеме смяната му на работа като упорит отказ да разбере, че се е излекувала, като начин финансово да подсигури бъдещето си.

Неговото време на самостоятелно управление на семейството свърши. То бе свършило от няколко месеца, но той бе прекалено претоварен, за да го приеме. По някакъв странен начин той стана зависим от нейната болест, бе нагодил живота си към нея, съсредоточил всичките си мисли върху последните шестнайсет месеца, добре научил ролята на самотен баща, осиротял съпруг и глава на

домакинство, бе станал зависим от нейната зависимост от него. Трудно му бе да приеме нейното завръщане в семейството. Неговите решения отново щяха да се поставят под въпрос, установената от него монархия отново щеше да стане демокрация.

При асансьорите видя отражението си в едно стенно огледало. Предложението на Мама Лу за по-добър костюм направо го разсмя. Този наистина му стоеше повече от зле, пък и кройката беше съвсем неподходяща. Ла Моя беше прав. Той носеше костюми само по погребения и вечери за връчване на награди.

Ако се върнеше някога на това интервю за работа, щеше да облече сиво-кафявите си панталони и пуловер. Но нямаше да се върне. Не и в скоро време. Знаеше какъв ще бъде гласът на Лиз преди още да го чуе. Чудеше се дали някога ще може пак да свикне с това нейно участие и ако не, то какво да прави.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Болд пристигна сам на гробището Хилтоп и се порази от необратимостта на смъртта. Мелиса бе споменала гробището в дигиталния си запис. Време бе да провери тази следа. На това се дължеше посещението му.

Като ченге от отдел „Убийства“ той бе заобиколен от смърт, но не точно такава. Гранитните и мраморните плочи, издигащи се в сочната трева, с изтрити от десетилетията и соления въздух имена не бяха нищо повече от анонимни свидетели на самата смърт. Той се поддаде на самотата. Очакваше или Ла Моя, или Дафни да се присъединят към него, след като и на двамата им беше оставил съобщение по телефонния секретар, и се надяваше това да стане по-скоро рано, отколкото късно. Посещението на гробищата му напомни за дома. Не можеше да изхвърли от главата си болестта на Лиз, неочекано страхът и скръбта го надвиха. Пристъпи напред и се облегна на плочата на някоя си Лилиан Грейс Роджърс, която живеела в тази мека пръст от седемдесет и три години.

— Вярваш ли в Бог? — Дафни стоеше невероятно близко точно зад него.

Болд не се обърна заради сълзите. Дафни винаги четеше мислите му.

— Да, разбира се — отвърна той.

— А имаш ли вяра в Бог? — попита тя.

— Може би не — призна той. — Не и след двайсет години на тази служба.

Спусна се мъгла и започна леко да ръми. Болд се отблъсна от Лилиан Грейс Роджърс и се изправи.

— Лиз има вяра в Бог — каза Дафни, — дълбока, пронизваща вяра. Разчита на него. Не искам да давам оценка на това. За мен също е чуждо. Но докато не разбереш разликата между твоето вярване и нейната вяра, докато не построиш мост над тази пропаст, не можеш да се надяваш да я разбереш.

— Но аз трябва да я разбера — каза той.

— Да, трябва.

— И какво се очаква от мен да направя? — Тя не отговори. —

Как мислиш?

— Мисля, че за теб е най-трудно, Лу.

Над тях прелетя самолет с пуснати светлини и скърцащи турбини. Въздухът потрепери. Болд се надяваше, че наистина е потреперил въздуха, а не самият той.

— Какъв е този костюм? — попита Дафни.

— Имах интервю в Боинг — обясни той. За него това бе като признание. Дафни би трябвало да научи за това преди всички. — Всъщност, нямах. Но бях записан.

— Разбирам — каза тя и добави, — и чия бе идеята?

— Лиз не знае.

— Окей.

— Мислиш си, че бягам от работа или от Лиз?

— Нищо не съм казала.

— Не я разбирам духовно. Ето, казах го. Видя ли?

— Но поне се опита — каза тя, но по такъв начин, че по-скоро приличаше на въпрос.

Той се обърна. Тя се бе оказала достатъчно умна, че да си сложи гротесково яке. То беше зелено и подчертаваше очите ѝ.

— И как се стига дотам? Как може човек да пресече този мост?

— Няма нужда да пресичаш моста. Просто трябва да признаеш наличието на другата страна. Позволи на другата страна да съществува наравно с твоята.

— Но те не са равни!

— Е, значи ще трябва да поработиш над твоята.

— Какво се очаква от мен? Да започна да чета Библията или какво? — саркастично попита той.

— Може би просто се опитай да поговориш с нея за това — предложи Дафни. — Това е най-добрият мост. — Тя дръпна качулката си и една водна струйка потече към рамото ѝ. — Както и да е, защо сме тук?

— Точно това се чудя — призна Болд. — Мислех, че съм дошъл тук да намеря още повече гробове, още повече трупове — и добави, — може би е било само за да намеря погребаното.

— Още трупове?

— Щом са погребали един, защо не и повече? Седя си аз в приемната на Боинг и виждам някакви гробове на снимка, които били самолетни хангари. И аз си мисля, че Джейн Доу не е била единствената, погребана тук.

— Трудничко ще ги изровим.

— Изключително трудно, особено като се има предвид, че не знаем къде да търсим. Но ако има и други жени, погребани тук, те може да носят информацията, която ни трябва. Изчезналата репортерка споменава „гробището“ във видеозаписа. Мисля, че това е връзката, която ни липсва.

— Тя е проследила някой насам? — предположи Дафни. — Или е последвала някого оттук?

— Може би гробокопача? Може би някого, който им казва, когато се очаква нов гроб. Дотогава държат жените замразени.

— Мелиса е направила връзката.

— Може би. Но ако гробокопачът е поддържал връзка с...

— Тогава би трябвало веднага да се свърже с тях — каза тя, завършвайки неговата мисъл.

— Моята работа е да намеря Мелиса, преди да свърши там.

Дъждът спря. Дафни си махна качулката. Тя бухна косата си и разтърси глава настрани. После каза:

— Замислил ли си се колко е сложна тази операция? Корабите, контейнерите, товарът, срещите, превозът, фалшивите документи, грбищата, бордите, нелегалните фабрики.

— При положение, че взимат трийсет хиляди долара от всеки пътник, обхватът не е чак толкова голям.

— Но кой би се отказал от такова нещо? И като се има предвид, че имиграционните служби са с тях, колко време могат да оцеляват?

— Големи играчи са — каза той. — Трябва да са. От една страна е Китайската триада, която най-малкото знае за нея, а по-вероятно — направо контролира операцията. От друга страна са хора като Мама Лу. Затова толкова се интересувам от нея. Ти си права, тя е доста сложна. Това не ти е да си играеш на шикалки.

— Но да се върнем на въпроса... — каза тя, връщайки се към първоначалната си мисъл. — Моята работа във всичко това е да направя психопрофил, личностен портрет на нашия заподозрян. Аз

изградих модел. Най-близкият, както мисля, е пчлен кошер. Много пчели работнички, изпълняващи заповеди. Те работят ден за ден.

— Бандите.

— Точно така. После идват търтейте. Те дават заповеди, но също така и изпълняват заповеди. Като се замисля как се пробива път към властта, това, към което винаги се връщам, и което направо ми е фикс идея, ако позволиш, е, че в по-висшестоящите кръгове, тези, под самия връх, се налага, дори се изисква да има някой в позицията на силния. Не власт, не физическа мощ, нямам предвид това. Но надмощие: връзки, знания, вътрешен поглед на нещата — и тя добави, — без значение какъв модел използваш, той никога няма да тръгне без някого в тази позиция. Без това няма късмет. Единственият начин да спечелиш в толкова голяма игра е изобщо да не разчиташ на късмет.

— Всички трябва да са нашрек — каза Болд.

— Да, всички трябва да са нашрек.

— Подкупили са някого — каза Болд. — Нали това искаш да ми кажеш.

— Така е, колкото и да е неприятно.

Пак почна да вали. Дафни дръпна качулката на главата си. Болд остана в дъжда.

— Имиджинг-системи.

— Какво?

— Гледах го по канал Дискавъри. Археолозите, използвайки технологии, развити от петролните компании, са открили скелети на динозаври, без да копаят.

— На динозаври?

— Защо не и на хора тогава? — каза той и погледна нагоре, оглеждайки надгробните плочи.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Петък, 28 август

11 дни от изчезването

Полицията отказваше да ѝ покаже записа, Брайън Кугли не се обаждаше, беше петък и се задаваше още един дълъг и мъчителен уикенд. Стиви реши да се обърне към зрителите за помощ, въпреки че знаеше какъв голям риск поема. Беше единайсетият ден от изчезването на Мелиса и затова Стиви просто нямаше друг избор. Никога преди не бе възприемала прожекторите в студиото по този начин. Сега те ѝ приличаха на прожектори за разпiti от старите черно-бели филми, заслепяващи и заплашителни, измъкващи истината.

Текстът, написан от нея, бе на бюрото ѝ и в същото време се дублираше по телескриптера. Тъй като самата тя си беше написала текста, радиомикрофоните и пронизващият поглед на камерата ѝ се видяха особено страшни.

Джими Коруин наблюдаваше иззад дебелото стъкло на апаратната. Развълнуваното му изражение представляваше смесица от неподправено учудване, мъчително любопитство и дълбока загриженост. Не се случваше всяка петъчна сутрин Стиви Макнийл да се появи в 5 и 30 в телевизията и да поиска двуминутно включване в новините на „Добро утро“ и после минута в „Сиатъл днес“. Наистина се бе съгласил да има подобни включвания още когато поръча на Стиви случая с контейнера, но не очакваше от нея да се възползва.

В студиото цареше мрачна тишина и сутрешният екип беше на нокти, защото им беше непознато да работят със звезда от следобедните предавания. Или поне така предполагаше Стиви. На всичко отгоре тя имаше уморен вид и не носеше никакъв грим. Беше си сложила само малко червило. Отпрати фризьорката и гримьора. Носеше тъмно памучно поло, което не подчертаваше формите ѝ. Всъщност, всичко това, както и опънатата ѝ назад коса означаваше, че не иска да бъде предизвикателна по никакъв начин. Толкова тежко приемаше изчезването на Мелиса.

Сега, когато пръстите на студийната директорка започнаха да отброяват — пет... четири... три... — Стиви се обърна към себе си, търсейки онова чувство на успокоение, което винаги ѝ се притичаше на помощ, когато имаше нужда от него. Камерите са насочени към нея, напомни си тя, прожекторите са насочени към нея; стотици хиляди зрители следят всяка нейна фраза, всяка сричка, всяка интонация. Нищо не може да се сравни с предаването на живо.

Тя не мислеше за поредицата предавания за контейнера, не смяташе да впечатли Ню Йорк или Атланта, просто се опитваше да спаси приятелката си, сестра си. Малката си сестричка.

Ми Чоу я наричаха тогава, защото името Мелиса Макнийл още не ѝ бе дадено. Стиви не си спомняше точно колко големи бяха по онова време, но си спомняше, че са били достатъчно малки, за да ѝ се налага да се изправя на крака, когато искаше да погледне през прозореца на карания от шофьор крайслер.

Стиви си представи Мелиса, седнала по средата на задната седалка между баща ѝ и хубавата англичанка, която Стиви често виждаше на празненствата, организирани от баща ѝ. Стиви все още ясно виждаше шапката и черната воалетка на тази жена, яркото ѝ червило и тъмносинята рокля.

Спомни си колелата и праха, чу гласа на пилетата и усети миризмата на ресторантчетата. Това пътуване дълбоко я развълнува, защото бе заобиколено с много шушукане, много тайни, които Стиви усещаше само подсъзнателно.

Леля й Су-Су тихо плачеше на седалката до шофьора, протегнала едната си ръка към Ми Чоу, но без да я докосва. Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

„Недей да плачеш, Су-Су“ — опита да я успокои Стиви, но тя се разплака още повече. Стиви погледна отново баща си, чийто огромен ръст, бяла кожа, златиста коса и широки кафяви мустаци някога толкова плашеха Ми Чоу, че тя чак се криеше.

Пазарът кипеше от дейност, пълен с бамбукови щайги и лъскави зелени зеленчуци. Късметлиите носеха сандали, останалите бяха боси. Всички бяха с еднакви синьо-зелени туники. Всички и навсякъде. Само на гигантските плакати на „Великия любим вожд“ и в градовете хората се обличаха по-различно. Татко ѝ беше облечен с костюм, бяла риза със златни копчета за ръкавели и широка червена вратовръзка на

златни корони. Имаше очила с метални рамки и пушеще цигара. Гласът му беше нисък и заповеднически, когато предупреди Стиви да се държи здраво.

В прозорците на бързодвижещата се кола всичко се размазваше в една пъстроцветна лента. Стиви се опита да се съсредоточи върху нещо конкретно — колиби, сергии, велосипедисти, които кръжаха като водни струи около колата. Тихият плач на Су-Су заемаше мислите й, нещо лошо трябва да е станало. Татко заговори високо и Су-Су веднага мълкна, надвеси се от седалката си и здраво сграбчи ръцете на Ми Чоу. Започна да шепне на китайски, Стиви чу как й казваше да не се страхува; че Су-Су, Стеф и чичо Патрик много я обичат и че Ми трябва да слуша и да се подчинява на тази англичанка, която ще я придружава.

Колата рязко зави и за малко да бълсне един човек с колело. Спирачките изsvириха и колата се обви в облак кафяв прах. Англичанката взе Ми в скута си, а татко отвори вратата и слезе от колата. И тримата тръгнаха нанякъде, Ми здраво стискаше татко. Изчезнаха в праха, вдигнат от друга кола, която спря зад тях. Чуваха се викове.

Су-Су викна на племенничката си: „Бъди смела, детето ми. Стефи и чичо Патрик ще те вземат довечера“.

Вратата на някаква кола с трясък се затръшна и облак прах се завихри около татко, който изведнъж остана сам сред любопитните селяни.

„Ще видя ли малката си сестричка довечера?“ попита Стиви на китайски.

„Ти ще тръгнеш надалеч“ отвърна Су-Су. „На дълго, дълго пътуване през океана.“

„А ти?“ попита Стиви.

Жената, и без това облята в сълзи, сега избухна в плач отново и скри лицето си. „Детето ми...“ плачеше тя, „детето ми“.

Стиви смяташе, че телевизионните камери са най- мощните оръжия на света, защото засягат много повече хора от една бомба. Трябваха й тридесет години, за да разбере напълно и да се научи да се възползва от тази сила. Тя дълбоко вярваше, че само с две минути подходящо ефирно време може да се промени света.

За нея вече нямаше да има досадни интервюта с директори на имиграционните служби, изпълнителни директори на компании и политици. Материалите от наблюденията на Мелиса бяха силни и обвиняващи. Кугли я бе окуражил да използва оръжията си както си знае и беше прав за това. Кайн се беше покрила. Уликите се изпълзваха. Ако подразни полицията с това, че се обръща за помощ към обществеността, може би ще ги накара да преговарят с нея. Трябаше ѝ тази дигитална касета. Трябаше да върне Мелиса вкъщи.

Студийната директорка ѝ направи знак. Светна червената лампичка на камерата. Беше в ефир.

„Добро утро. Преди единайсет дни изчезна в неизвестност една репортерка на тази телевизия. Ето част от неин материал, излъчен преди два месеца, който някои от вас може да си спомнят.“

На екрана се появи Мелиса, застанала на един отвес, под нея зелените води на залива, гарвановочерната ѝ коса развяна на вятъра. В кадър се появи бял пътнически ферибот, когато тя каза пред камерата: „Държавната пътническа фериботна система никога не е превозвала толкова много пътници и на толкова големи разстояния както през последните дванайсет месеца. Но какво да кажем за отложените графики за поддръжка и наемане, слуховете за злоупотреби и пияни капитани...?“.

Телевизионните екрани из цялата страна отново показваха Стиви в студиото.

„Това е Мелиса Чоу. Тя е на двайсет и пет години. Говори английски без никакъв акцент. Тя е висока около метър и петдесет и тежи около петдесет килограма. Смята се, че е разследвала случая с нелегалните имигранти, когато е изчезнала и има опасения, че е в опасност. Ще видите кадри от нейни записи преди изчезването. Първият запис е на служителка от Отдела за моторни превозни средства, Гуен Кайн, която в момента се издирва от

полицията за показания. Следващият е на непознат човек, който явно е предизвикал интереса на Мелиса преди тя да изчезне. Ужасните условия при нейното изчезване говорят сами за себе си. Полицията почти няма улики. Всеки, който има някаква информация, която би могла да спомогне за разследването, ще бъде възнаграден със сумата от десет хиляди долара в брой от нашата телевизия...“

Джими Коруин скочи от стола си зад шумонепропускливото стъкло и започна да размахва ръце във въздуха. После започна да скубе малкото останала коса. Крещеше някакви заповеди на екипа си. Стиви се надяваше да не я резнат и да пуснат реклами.

„Всяка подобна информация ще се използва от полицията съвсем конфиденциално. Вашето участие никога няма да бъде разкрито, дори и ако сте само невинен свидетел, който неволно е видял нещо, или пък някой от хората, замесени в изчезването на Мелиса. Искаме Мелиса да се върне.

Вие, хората от щат Вашингтон, сте най-добрите от всички. Кей Ес Ти Ви загуби една от нас. Апелираме към вас, нашата общественост за информация, каквато и да било информация, която би ни помогнала да си върнем Мелиса. Телефонният номер, изписан на екраните ви, е безплатен и ви свързва директно с полицията. Можете да го изберете отвсякъде, от всякакъв телефон, двайсет и четири часа в денонощието.

Моля ви, помогнете ни да намерим нашата приятелка.

Благодаря ви предварително.“

— Чисто! — викна студийната директорка.

Тишината, която последва съобщението на Стиви, бе нарушена от рева на Коруин по микрофона, гласът му бутеше в цялото студио.

— Кой, по дяволите, ти позволи да пускаш това? Това не беше в сценария! Макнийл, в кабинета ми, на секундата!

Тъй като микрофонът бе все още закачен за полото й, Стиви хладнокръвно му отвърна:

— Ако са ти проблем парите, Джими, не се притеснявай. Аз съм готова да платя сама тази награда. А ако искаш да говориш с мен, може да стане в моя кабинет, но ще трябва да се наредиш на опашка. Имам предчувствие, че телефонът ми след малко ще започне да звъни.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Болд тъкмо излизаше от под душа, когато чу дразнещото писукане на пейджъра си. Едновременно с това иззвъня и телефонът до леглото му и той веднага разбра, че или има още един труп, или става нещо необичайно. Чувстваше се вързан за тези устройства, с които вече никога не можеше да остане наистина насаме със себе си, с които идеята да служи на обществото бе доведена до абсурдност, след като го намираха дори под душа.

Лиз стана от леглото гола и Болд бе пронизан от съзнанието, че тялото, което някога възбуждаше у него такова желание, сега бе само жалки остатъци на жена му от борбата ѝ с рака. Ребрата ѝ прозираха. Тя не се покри, преди да вдигне слушалката.

— Ало? Да, аз съм, капитан. Той е под душа. — Тя внимателно изслуша какво ѝ казват, преди да въздъхне: — Да, разбира се, че ще му кажа.

— Пускам ти телевизора — съобщи тя. — Беше Шийла Хил. Знаеш ли, наистина ми е неприятно да се обръщам към нея по звание. Не знам защо, но ми е много неприятно съпругът ми да козирива на жена с опит на половината на неговия, с мозък наполовина на неговия, но затова пък с повече от двойно заплащане на неговото? Иска веднага да гледаш Канал четири. Било нещо интересно за теб.

Болд влезе в стаята, със струйки вода, стичащи се по тялото му, и кърпа, омотана около кръста му. Десет минути по-късно той вече си пробиваше път през уличното движение, говорейки по телефона.

— Ще ни побъркат от телефонни обаждания. — Болд предупреди Ла Моя. — Ние я прецакахме и сега тя си го върна. Направо ни уби — и нас, и разследването.

— Има ли някакъв изход? — уморено попита Ла Моя.

— Трябва да се движим преди приливната вълна, иначе ще ни залее и удави. Обади се на Кугли в имиграционните служби. Искаме списък на всички възможни и невъзможни изоставени сгради в района на града.

— Само това ли да му кажа?

— Кажи му, че смятаме да влизаме с шутове през някои врати и че искаме, не, че имаме нужда от това, неговият крак да води. Това трябва да го накара да се размърда.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Изоставените сгради са бич за всеки град, защото винаги се рушат, стават места за сбирки на бандите и огнища на пожари. Точно поради тези им особености бяха под специалното наблюдение на сиатълската пожарна. Пожарната регистрираше всяка сграда, която е била изоставена за повече от една календарна година. Болд знаеше за това, защото преди две години разследваше случай на палеж.

Десет минути след като го поиска, Болд разполагаше на бюрото си с десет страници списък на всички изоставени сгради в Кинг Каунти. Той го прати по факса на доктор Вирджиния Амънд, която му съставяше списък на старите фабрики за консерви. Като сравни този списък със своя, доктор Амънд посочи двете най-вероятни сгради, и двете изоставени, и двете бивши фабрики за консерви.

Когато Брайън Кугли се обади и предложи помощта на федералното разследване, за да се ускори процесът, Болд прие. Без да го споменават официално, те сформираха специален отряд и въпреки че техните началници може би щяха да се опълчат, Болд и Кугли се хванаха на работа.

* * *

Видяха вътрешността на сградата за секунда, когато огромната порта на гаража се отвори, за да пусне един микробус форд, толкова нов, че разрешителното за продан бе все още лепнато на страничното стъкло. Член на екипа на Болд записа номера на микробуса, наблюдавайки го с бинокъл, той веднага беше съобщен за проверка в Отдела за моторни превозни средства. Болд седеше до шофьорското място в бутика на Кугли, който беше доста по-висок от неговия шевролет.

— Момчета, този запис, дето го взехте, мислите ли да го споделите? — попита Кугли.

— Сигурно може да се уреди нещо. Началството може да каже нещо по въпроса.

— Аз не питам началството — каза Кугли.

— А трябва — отвърна Болд.

Той не се доверяваше напълно на Кугли по същата причина, която спомена Дафни. Кугли бе единственият извън екипа му, на когото бе казал за капитана на кораба. Само няколко часа по-късно капитанът бе мъртъв. Неразбирателствата му с Иммиграционните служби и подозренията му към Кугли и Талмъдж по-конкретно, започнаха точно тогава. Независимо колко далечно може да е изглеждало тогава, но все пак бяха заложени милиони долари и нямаше как да се преброят. Ако Кугли не бе издействал ордера за обиск и конфискация, сега нямаше да е част от операцията. Служителите на закона не търпят странни другарчета.

Когато разрешителното за продан се оказа откраднато, Болд попита Кугли:

— Можеш ли да ми кажеш поне една причина на нелегална фабрика да й трябва микробус?

— Да си транспортира работниците — без да се замисли отвърна служителят на Иммиграционните служби. — Не си спомням през последните три години да сме разследвали нещо и да не е имало крадена кола или нещо такова. Знаеш ли с какво се занимаваме? — реторично попита той. — Никой от тези хора не съществува. Представяш ли си? Те не съществуват. За тях няма никакви документи: няма свидетелство за раждане, банкови кредити, данъци, нищо. Ето против това сме ние, против фантомите. Сплашим ги, те се разпръснат из улиците, а ние няма как да ги проследим... защото те са нищо. Те не съществуват. Регистрирано крадено превозно средство? Като се имат предвид другите възможности, това много улеснява нещата.

— Съгласен съм — каза Болд.

— Скоро да са стреляли по теб?

— Само капитанът ми — пошегува се Болд, което разсмя Кугли.

— Аз съм от школата Джордж Патън — каза Кугли и посегна на задната седалка да си вземе предпазната жилетка. — Не обичам да пращам моите момчета по престрелки и аз не се бутам там.

— Нямаш деца — отбеляза Болд.

— Нито деца, нито семейство, никого — сухо отвърна Кугли.

Той извади портативния микрофон и си сложи слушалка. Устройството позволяващо комуникация между членовете на екипа, като ръцете им оставаха свободни. Заигра се с малката черна кутийка, която прикрепи на кръста си.

— Момчета, с мен ли сте? — заговори той на екипа си, за да го ободри. — У-ха, влизаме.

* * *

Предпазната жилетка не беше тежка, но самото ѝ присъствие тежеше. Тя означаваше битка, означаваше риск. За Болд предпазната жилетка означаваше младост. Поне една година не си бе слагал такова нещо. Колкото и да е странно, докато приближаваше северната страна на хангара в лек тръст след собствените си тежковъръжени подчинени, се хвана, че се тревожи за ръцете, а не за живота си. Не му се искаше да размаже ръцете си на пианист в някаква престрелка. Едно от малкото му egoистични удоволствия в този живот бе пианото. Обичаше да се упражнява вечерно време или пък от време на време да участва в представления от типа „да се посмеем на себе си“. Да си счупи пръст или китка би означавало за него повече от това да съсипе някоя кост или сухожилие, защото това би го лишило от възможност за самоизява.

За разлика от нормалните полицейски акции сега Болд нямаше възможност да следи връзката. Неговите полицаи бяха снабдени с тези радиостанции, но за Болд и Ла Моя не достигнаха комплекти и сега те трябваше да разчитат на знаци с ръце. Колкото и да е абсурдно, но в името на държавната тайна федералните използваха собствени защитени честоти. Това означаваше, че колкото и да искаха двата екипа, на полицията и Иммиграционните служби, не можеха да прослушват сигналите едни на други. Двата екипа, всеки от които имаше собствена дигитална връзка, трябваше да комуникират помежду си чрез сигнали с ръце. Осъзнавайки, че са се събрали твърде бързо, може би прибръзано, и че се налага да разчита на хора, които никога не е срещал, Болд вървеше в крачка с екипа си пред него, внимавайки за сигнали с ръце. Сега и движенията, и мислите му се подчиняваха на тези сигнали. Когато ръката пред него се протегна с отворени пръсти и

после се сви на юмрук, Болд спря и клекна. Когато му показа два пъти по четири пръста, Болд изчака още един оперативен полицай и пристъпи към лявата врата.

Осемте човека приклекнаха. Вратата бе избита и те се втурнаха в сградата, разделяйки се на две групи. Болд тръгна след жълтите букви „ПОЛИЦИЯ“, изписани на черния шушляков елек пред него.

* * *

Беше работилница за крадени коли, а не нелегална фабрика. Огромното помещение бе отрупано с автомобилни части и моторни превозни средства в различен стадий на демонтиране. Въздухът смърдеше на оксижен и горена боя. Екипът на Болд се скри зад скелета на един опустошен камион. Екипът на Кугли се подреди зад купчина автомобилни врати.

Първият изстрел дойде от далечния край на залата. Хората се пръснаха във всички посоки. Веднъж провокирани, служителите на закона отвърнаха с такъв огън, че би могъл да оглуши и Болд, и останалите, ако не бяха с предпазители за уши. Някои от мишените се хвърлиха на пода с разперени ръце. Останалите хвърчаха като плъхове.

Няколко сигнала с ръце и оръжията мъкнаха.

Двама от заварените в хангара бяха на земята, но още се гърчеха. Бяха живи, но ранени. Общо девет човека бяха закопчани и им бяха прочетени правата. Останалите избягаха.

След един час нещата започнаха да се изясняват, заподозрените бяха откарани в града и записани. Бе конфискуван един компютър. Започна подробна инвентаризация.

Хората на Бърни Лофгрийн се заловиха за работа — снимане, каталогизиране, сваляне на отпечатъци, преброяване на ранените, подсигуряване на доказателства. Всичко бе претърсено, веществените доказателства — опаковани и прибрани.

Като улучи първия подходящ момент, Болд се обади на Лиз.

— Здравей, миличък, какво има? — учудено попита тя, защото той рядко се обаждаше през работно време.

— Човек продължава да се учи по най-гадния начин.

— Какво има, мили?

— Просто исках да ти чуя гласа, това е всичко.
— Добре ли си?
— Чудесно — отвърна той.
— На какво се учи? — попита тя.
— Можем да говорим по-късно — предложи той.
— Можем, но дали ще го направим?
— Просто исках да ти чуя гласа.
— Обичам те.
— Ще говорим — повтори той и затвори.

* * *

— Ако не беше една от първите букви в азбуката, щяхме да си търсим поне две седмици — обясняваше на Болд Чък Бандели, детективът по обирите, седнал от отсрещната страна на бюрото му. Бандели имаше див поглед на кон, оставен навън в дъжда. — Но така се случи, че на мен и още двама бе поръчано да намерим гепените коли на хората и ние си разделихме списъка на три, разбирайте ли? От А до В, от Г до Ж и така нататък, за да става по-бързо. И така на мен се падна Ш. И като видях името на това момиче в списъка, реших, че най-добре е да ви се обадя.

„Шоу. M./VIN>3678-90-8754C65E7/6L3L AVE..
#2CSO./SEA“

Болд се втренчи в този ред от компютърната разпечатка. Свят на изненади. Нейната кола, микробус, е била открадната и демонтирана за износ. На Болд не му се искаше да вярва, че и тя се е сблъскала със същата съдба, но ченгето в него бе научено да вярва на доказателствата. Смяташе за сега да остави нещата както са си.

— Слушайте, Бандели — започна Болд. — Много ще се радвам, ако това не се разправя наляво и надясно. Ако подушат за това медиите, тежко ни.

— Разбира се, лейтенант.

Болд знаеше, че и тази информация ще изтече. Въпросът беше кога.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Гробокопачът съвсем не се оказа какъвто Болд очакваше да бъде. Първият път го бяха разпитвали други, затова сега като видя леката му структура, старото му измършавяло лице и празните леденосини очи, доста се учуди. Болд си представяше плещест набит човек, с кал под ноктите и студена дистанцираност в погледа. Okаза се, че основното изискване за тази работа бе да можеш да си служиш с мотиката.

Болд стоеше от другата страна на стъклото за наблюдение, надявайки се, че този човек може да ги насочи към гробаря на Джейн Доу. Споменаването на Мелиса за гробището и последвалото посещение на Хилтоп го наведе на една мисъл: че са били умишлено заблудени. Разпитът се водеше от Ла Моя. Петък следобед. Всички искаха да се прибират по домовете.

Детективът качи краката си, обути в обувки от две хиляди долара, на тапицираната маса и облегна главата си назад.

— Знаеш ли защо си тук?

— Още въпроси. — Гласът му бе тънък, като него самия.

— Прав си. — Ла Моя изчака един момент. — И за какво мислиш, че искаме да те питаме?

— За онова момиче?

— Кое?

— Онова, дето го намерих. Китайката.

— Ето това искаме да уточним — информира го Ла Моя. — Добро начало.

— Кое?

— Мислим, че не си я намерил ти.

— Разбира се, че бях аз. Нали аз се обадих на полицията. Трябва да сте го записали...

— Да, ти се обади на полицията. Добре го изигра. Но някой друг е открил трупа. Не е ли така, господин Колдуел? Някой, който е посетил Хилтоп рано сутринта. Може би някоя възрастна дама? Или някой възрастен господин? Този човек ти е съобщил за него и си

решил, че нападението е най-добрят начин за самоотбрана и затова си решил да се обадиш. Разбира се, така и стана.

Колдуел бързо запримигва, ченето му увисна и той каза:

— Това не е истина.

— Кое не е истина? — попита Ла Моя. — Струва ми се, че трябва да внимаваш. Това е невероятно важен момент за теб, господин Колдуел. Ако решиш да ми сътрудничиш, виждам една възможност да си излезеш оттук като свободен човек. Но ако решиш да ми духаш под опашката, ще носиш държавни дочени дрешки следващите няколко годинки. Ясно ли е? Така че, ако бях на твое място, щях да се позамисля какво ще отговарям. Няма да ти подсказвам нищо, още повече, че не знаеш какво знам аз, което те поставя в доста неизгодна позиция.

Човекът сключи вежди и запримигва още повече.

— Хайде да опитаме пак — каза Ла Моя. — Знаеш ли, че тялото е там?

— Знаех, че там има нещо — леко поклати глава гробокопачът.

Ла Моя хвърли поглед през рамо към стъклото, от другата страна на което беше Болд. Беше жест, който означаваше комплимент относно подозренията на Болд.

— Ти ли погреба тази жена?

— Не! — остро изляя гробокопачът.

— Но знаеше, че там има нещо, защото си го правил и преди. Малък страничен доход, който да ти помогне за наема. В брой, предполагам. — Ла Моя изчака един момент. — Сега не му е времето да си измисляш истината.

— Един мексиканец. Голям. Предложи ми петстотин долара, ако изкопавам гробовете през нощта, вместо сутринта, както обикновено.

На записа на Мелиса имаше едър мъж в автобуса. Мексиканец, може би. Ла Моя мислено си отбеляза това.

— Обади ли му се? По пейджър ли го намери? Какво?

— Не, нищо такова. Видях го само веднъж. Първия път. След това започнах да копая през нощта. Това е. Един-два пъти намерих плик в сандъка с инструменти на сутринта. Това е всичко.

— Колко пъти?

— Един-два.

— Колко?

— Два. Това е всичко.

— Значи всичко хиляда долара.

— Точно така — каза гробокопачът.

— Можеш ли да го опишеш този мексиканец?

Човекът отново поклати малката си глава.

— Валеше. Не го огледах добре. Носеше, това... — мъжът се плесна по гърдите, — престилка, нещо такова. Гумена. От черна гума.

— Като на рибарите ли?

— Не познавам никакви рибари. Голям қучи син. Само това си спомням за него. Изглеждаше злобен, разбирате ли? Такъв.

— Кой откри тялото? — попита Ла Моя.

— Една стара дама. Опърпана стара птица. Каза, че някой откраднал ковчега и оставил тялото. Не е разбрала нищо. Казах ѝ, че аз ще се оправя. — Той погледна Ла Моя. — Обадих ви се, щото не знаех какво ще направи тя — и добави, — пък и може би ми беше малко кофти за цялата работа.

— Не ми се прави на примерен гражданин — предупреди го Ла Моя.

— Казвам ви, беше ми кофти за това.

— Искам да погледнеш някои снимки.

— Компютърен образ?

— Нещо такова, да. Ще го направиши ли?

— Трябва ли ми адвокат?

Ла Моя отново хвърли поглед през рамо към стъклото. Поколеба се за момент и каза:

— Не, днес ще те пуснем. Но искам да се навърташ наоколо. И повече никакви нощни гробове.

— Къде може да се изпикая?

— Надолу по коридора. Ще пригответя снимките.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В петък, в 11 часа вечерта, осветена от мощни халогенни прожектори, една изследователка от факултета по археология към университета започна първия кръг проучвания. Замервателят, заровен на три метра под земята не издаваше почти никакъв звук, червени и черни проводници го свързваха с алуминиевата кутия на компютъра.

Ла Моя смушка Болд и му зашушна:

— Ние сме губещите, светът се завладява от техничарите. Разбиращ ли? Помисли си само. Техничарчетата управляват компютрите, а компютрите управляват всичко — от безжичните телефони до оръжията и балистичните ракети. Казвам ти: вече няма никаква сигурност на този свят, щом тези хора управляват от клавиатурите си.

— Не можем да изравяме, без да имаме доказателства за нерегистрирано тяло. Така е по закон.

— Разбирам — оплака се Ла Моя, — само казвам, че... всеки, който знае как действа тая дяволия... особено пък жена! Искам да кажа, че всеки, който може да осмисли как работи това чудо... Кой им държи сметка?

— Гледаш твърде много телевизия.

— Да, през свободното си време — хапливо отвърна Ла Моя.

— Тя се казва Мак, Хайди Мак. Препоръчана ни е от Некросърч в Денвър.

— Сладка е.

— Гледай си твоята работа, сержант — сгълча го Болд.

Ла Моя беше прав, колкото и да беше трудно на Болд да го признае. Ла Моя забелязваше хубавите жени. Хайди Мак имаше черни очи и топъл поглед, волево лице и изключително женствена фигура. Болд откри, че очите и устните ѝ са пленителни, но вместо тях предпочете да наблюдава апаратурата. На монитора на компютъра се показва нещо като сонограма.

— Ония неща от Джурасик Парк — каза тя с мек и чувствен глас, — говоря за филма, не за книгата... не може да се направят. Поне не и засега. Може би в скоро време. Засега обаче това е най-доброто, с което разполагаме. — Тя заработи с компютърната мишка, за да направи образа по-ясен. — Наричаме това томография, освен ако не търсим тяло, защото тогава го наричаме съдебна татономия. Почвоизследователският радар ПИР, с малко геофизика първоначално се е използвал само за петролната индустрия. С него можем да определим дълбочината, на която е нарушена целостта на земята. Но определянето на самото съдържание в нея е много по-сложно. Имаме късмет, че сме горе на хълма, защото иначе наситената със соли почва нанася големи поражения на ПИР. Тази програма, която използваме, все още е в бета фаза. Всичко се свежда до софтуера, разбирате ли? Вярно, че още е експериментален, но това е границата.

— Какво ти казах? — Ла Моя пак смушка Болд.

— Това ли е? — Болд посочи екрана.

— Наблюдателен сте, детектив. Да.

— На жена ми ѝ правеха сонограми, и за двете деца.

— А вие омъжена ли сте? — попита Ла Моя.

Хайди Мак и Болд го погледнаха едновременно.

— Имам момиченце на три годинки — отвърна Хайди Мак.

— Защо не извикате полицайите, сержант? — заповяда Болд. —

Ще копаем ли? — направо попита той Хайди Мак.

Ла Моя не се и помръдна от мястото си. Хайди Мак посочи екрана, на който различни на цвят заврънкулки и примки се групираха на три отделни места. Те напомниха на Болд за рисунките с цветни моливи на Сара, които беше закачил на стената в кабинета си.

— Имаме добра видимост и на трите гроба, които посочихте. — Пръстът ѝ ги насочи към мръсножълтото в долната част на тройката. — Тук земният слой е разрушен най-дълбоко и най-много, особено в сравнение с другите две места. Най-вероятно това може да се обясни с копаене на ръка, по-скоро с лопата, отколкото с мотика. Виждате ли как другите два не са толкова претрупани? Мотиката не нарушава толкова стените, колкото копаенето на ръка с лопата.

— Някакви кости? — попита Болд.

— Некросърч от години погребва прасета.

— Прасета! — изстреля Ла Моя.

— Прасета — отвърна тя. — Работят по това системата да започне да идентифицира костна маса. Все още са далеч от съвършенството. Най-многото, което можем да си позволим, е да правим някои научни предположения, базирани на тези експерименти.

— Тя очакваше нов възглас от страна на Ла Моя, но той си спести коментарите. — Обикновено телата се заравят на около метър под земята и това е дълбочината на експериментите. Тук случаят е много по-сложен, защото са на три до четири метра дълбочина. Но тези сенки тук, и тези петна тук — обясни тя, сочейки с пръст на екрана — са най-добрите предположения. Ковчегът е тук, при тези резки прави линии, а тези необясними петна са съвсем очевидно под линията. Това не са скали. Може да са някакви пръчки, може да са кости.

— Да поискам ли запазване? — попита Болд.

— Не ти трябва запазено място, за да се настаниш тук — изстреля Ла Моя. Шегата се оказа плоска.

Хайди Мак отговори на Болд.

— Да, предполагам. Определено трябва да се поиска запазване. Това е моят проблем. Виждала съм десетки, може би стотици ПИР замервания на всякакви видове експериментални погребвания. Така се учи човек да различава аномалиите. — Тя отново посочи екрана. — Да ви кажа ли какъв е проблемът тук? Да ви кажа ли какъв е проблемът във вашия случай? Тук има прекалено много петна и всичките са на различни нива. Виждате ли това? Едно... две... може би три различни етажа.

— Три? — прошепна Болд.

— Какво става, по дяволите? — не се сдържа Ла Моя.

Болд се обърна към него, но каза:

— Госпожо Мак?

— Ако съм права — обясни Хайди Мак на Ла Моя, — тук има не едно, а три допълнителни тела.

* * *

— Имаме доказателство, че тъканта е била замразена! — възклика доктор Диксън от дъното на отворения гроб.

2:00 часа, събота сутринта. Ден дванадесети. Още един блок халогенни прожектори. Хайди Мак прие предложението на Болд да остане — всяка допълнителна информация би допринесла за изследванията на Некросърч в Денвър.

— Средна степен разложение. Кога е бил изкопан този гроб?

— Преди пет седмици — отвърна Ла Моя.

— Пасва.

— Нещо по стъпалата им? — попита Болд.

— Какви стъпала? То почти нищо не е останало от тях — отвърна доктор Диксън. — От съдебната медицина ще трябва да пресеят почвата за остатъци. Надяваш се да откриеш рибени люспи ли?

— Би било хубаво, ако се намерят — призна Болд.

— Рибени люспи? — попита Хайди Мак.

— Нищо не сте чули — предупреди я Болд.

Той и преди това ѝ беше казал, че някои от нещата, които открият, за известно време ще трябва да останат в тайна. Тя кимна в знак на съгласие.

— Може ли някой да покопае в този край? — помоли Хайди Мак и посочи на екрана едно място встрани от надгробната плоча. — Ето в онази стена от кал.

— Какво има? — попита Болд.

— Още една аномалия, която искам да проверя заради софтуера.

Може да е какво ли не.

— Дикси! Имаш ли нещо против да дойдеш насам с лопатата?

— Не ми влиза в работните задължения! — възрази съдебният лекар от дъното на ямата.

Болд му подаде една лопата.

— Къде? — попита Диксън.

Мак се върна към апаратурата си, после отиде до ямата и показа едно място точно в ъгъла ѝ.

— Трябва да е само няколко сантиметра по-надолу от мястото, където стоите, най-много до половин метър.

Диксън заби лопатата в калта и започна да копае. Още от второто копване се натъкна на нещо.

— Бива си ви! — възклика той към Хайди Мак. Облечената му в ръкавица ръка се протегна и извади съкровището.

— Въже е! — съобщи той. — Я да проверим — каза той, вглеждайки се по- внимателно. — Това е верига! — Той я отърси от калта и я вдигна високо, за да видят всички.

Но на Болд не му трябваше да я вижда. Вече я бе виждал на дигиталния видеозапис, верига за връзване на глезена към шевната машина.

— Може да е била закачена към най-долната жертва — предположи доктор Диксън, опитвайки се да надвика генератора. — Знаеш ли какво мисля?

— Какво? — викна надолу Болд, вълнението от находката пулсираше в главата му. Трите тела явно бяха свързани както с Джейн Доу, така и с вноса на нелегални имигранти. Кугли трябваше да бъде известен. Полицията вече беше на път.

— Мисля, че досега сме грешали.

— Грешали? — извика Болд.

Диксън погледна нагоре, все още с веригата в ръка.

— Мисля, че имаме нов кандидат за първата жертва.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Събота, 29 август

12 дни от изчезването

— Госпожа Макнийл? — попита треперещ женски глас.

Стиви веднага разпозна гласа.

— Госпожо Клейн?

— Гледах ви по телевизията, за наградата и така нататък.

Клейн звучеше притеснена. Стиви реши, че това е в нейна полза.

— Нямам нищо общо с изчезналата жена. Искам да знаете това.

Но, се чудех... за... за наградата. Ако ви помогна, къде ще ме отведе това в смисъл на наградата?

— Ако...

— Ще ме убияте, разбирате ли? Тези хора ще ме убият, без да им мигне окото. — Тя добави: — Ще трябва да го измислим някак си с вас.

— Бях го измислила, но...

— Знам, знам. Мъжът ми казва, че ще донеса нещастие на семейството ни, а семейството ми е всичко за мен, абсолютно всичко. При положение, че давате десет хиляди долара, по-добре да говоря с вас, след като и без това вече съм се забъркала с тези хора и това, което правят, е да ме плашат до смърт.

Стиви имаше чувството, че е гълтнала бучка лед, или че се е задавила със сладолед. Заговори прекалено бързо за такава професионалистка като нея.

— Моите източници са защитени от Първата поправка, така че по-добре да говорите с мен, отколкото с полицията. Можем да измислим нещо. Смятам, че трябва да си поговорим, госпожо Клейн. Защо не започнете отначало и не ми кажете всичко, което знаете?

— Говоря от външен телефон на един паркинг. Ако искате да говорим, трябва да дойдете при мен, защото не искам да ме виждат с колата ми.

— От кого се страхувате? Дайте ми поне едно име, госпожо... Гуен. Имам нужда от нещо, каквото и да е, за да знам дали ми казвате истината. Разбирате ли? — Защото може и да ми правиш капан, помисли си тя.

— Забравете, нищо няма да ви кажа по телефона.

— Тогава къде? — попита Стиви. — Кажете ми къде сте?

Кайн обясни къде се намира — някакъв паркинг на юг от Арондейл. Щяла да я чака там.

Точно преди да сложи слушалката, Стиви чу прещракване по линията. Помисли си, че това не е нищо повече от слагането на слушалката на Кайн.

* * *

Играеше един от спортните отбори. Движението беше задръстено, кола до кола, почти напълно спряло. Стиви тръгна по подвижния мост към Белвю, който се минаваше за петнадесет минути, но ѝ отне четиридесет и пет. Тръгна на север към Редмънд, жилищния комплекс на Майкрософт, но пак попадна в задръстване. Мина час откакто Кайн се обади. Навсякъде бяха изникнали жилищни квартали. Бяха построени кооперации, блокове, еднофамилни къщи — всичко това представляваха квартали със задълбени улички, където хората се скучаваха за вечерните си беседи. Тя тръгна през оцелялата гора на Арондейл Роуд, отлясно проблясваха светлините на Бър Крийк. Смайването ѝ нарастваше, ставаше все по-подозителна за постоянния поток от фарове след себе си. Час и половина. Всяка от тези коли можеше да я следи. Тя се пребори с параноята си и започна да мисли за предстоящата работа. Главната свидетелка по делото току-що се бе съгласила да говори. Час и четиридесет и пет минути.

Оставаше ѝ по-малко от миля, когато Стиви зави надясно и най-накрая се отърва от всички фарове след себе си. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ от превъзбуда, тя облиза устни и проговори няколко думи, за да си прочисти гърлото. Провери отново бележката си, за да се увери, че търси номер седем, където светеше. Слезе от колата.

Асфалтът, цистерните с пропан и плесенясалите канавки на обществените перални плачеха за конфликтни телевизионни програми.

Някъде по улицата иззвън телефон и женски глас се провикна: „Аз ще вдигна“.

Алуминиевата входна врата на номер седем висеше накриво. Беше разядена и почерняла. Тя потропа на касата и извика „Хей, има ли някой“. Дървените стъпала на фургона бяха хълзгави и опасни. Във въздуха се носеше миризма на глина, влага и гнилоч. Това място не познаваше слънчевата светлина. Стори ѝ се, че миризмата на пропан идва от самия фургон. Подуши по- внимателно и се убеди в това. Щорите бяха пуснати, но миризмата се процеждаше и през залостените прозорци. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

Все още стъпвайки на пръсти, тя се наклони надясно и залепи око на процепа между щорите. Два крака. Вероятно седнала жена. Стиви отново почука и пак погледна: краката не се бяха помръднали. Адреналинът изби пот по цялото ѝ тяло. Сега тя изпадна в истинска паника.

Натисна вратата. Заключена. Бясно захлопа по нея.

Изтича надолу по стълбите и бързо обиколи фургона, опитвайки се да надникне вътре. От задната страна на фургона намери друга, по- малка врата. Също заключена. Отново насили вратата и направи процеп между вратата и евтината каса. Използва кредитна карта, за да отключи. Вратата се отвори навътре, пускайки навън задушливата миризма на пропан. Стомахът на Стиви се сгърчи, тя се обърна настрани и си пое дълбоко въздух.

— Бързо! — подкани сама себе си тя.

Стиви провери всичко вътре, давайки си сметка, че и най- малката искра би възпламенила газа. Стайте бяха малки и претъпкани. Очите ѝ лютяха, дробовете я боляха. Клейн седеше на един стол с отпусната глава, затворени очи, подут черно-виолетов език. Стиви повърна жълчна течност, закашля се и се олюя. Причерня ѝ. Хвана тялото на жената и със сила го издърпа от стола. То тупна на пода. Сякаш тежеше няколко тона. Стиви избута жената към вратата, опита се пак да я вдигне, но се изтърси заедно с нея надолу по стълбите, затисната с мъртвата тежест. Тя изпъшка, събра сили и отблъсна трупа, чийто издут език се бе протегнал към бузата ѝ, сякаш за целувка.

Стиви пак повърна и в паника започна да се чисти от калта, студа, тинята. Едва се добра до клетъчния си телефон и набра 911.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Ла Моя, както беше висок, му беше трудно да се побере на предната седалка на нейната 325-ка. Толкова много пари за такова малко нещо! Тя отпиваше от чаша димящо кафе, което ѝ бе подал единият от полицайте. Колата беше запалена, парното — пуснато, стъклата се бяха запотили. Ла Моя отвори малко прозореца си.

— Значи си се навъртате наоколо — констатира той. — Много хубаво.

— Аз... никога не съм докосвала досега... Разбирайте ли? С всичките ми репортажи, само гледам. Никога не ги докосвам.

— Казахте, че имала да ви каже нещо.

— Тя каза, че имала да ми каже нещо — поправи го Стиви.

— Награда ли искаше?

— Опита се. Да.

— И сте ѝ казали, че ще я защитите като свой източник — предположи той.

— Разбира се.

— На кого другого казахте за това?

— На никого!

— На редактора? На оператора?

— На никого!

— Съвпадение, а? На Болд няма да му хареса.

— Не, няма — каза Болд.

Той си носеше горещ чай, подаде на всеки от тях по едно кафе, извинявайки се, ако е изстинало, но то не беше. След няколкото необходими гълтъки, Ла Моя отстъпи мястото си на лейтенанта. Болд вдигна прозореца, а Ла Моя се върна на местопрестъплението.

— Изпаднала е в паника и се е самоубила — каза Болд.

— Вярвате ли си?

— Не.

— Тя си знаеше, че ще я пипнат, каза го от самото начало. Ако не бях влязла в това задръстване... Ако бях дошла тук бързо, вместо да...

— На кого друг казахте?

— На никого. — Тя мълкна и после изстреля: — Не ми ли вярвате?

Устните й потърсиха ръба на стиропорената чаша.

— Няма значение.

— За мен има.

— Няма отношение към случая...

— За мен има.

— Давате информация на агент Кугли — отвърна той на въпросителното й изражение. — Дочуваме някои неща.

— Това не съм му го казала!

— Сигурна ли сте?

— Кугли ли подозирате? — направо попита тя.

— Не съм го казал.

— Не е необходимо.

— Когато са заложени толкова много пари, подозираме всекиго.

— Дори Иммиграционните служби? Господи...

— Бреговата охрана, собствените си хора, боя се, че списъкът е дълъг.

— Грешите за Кугли — предупреди тя.

— Нищо не съм казал за Кугли. Просто тези адвокати на федералните днес се опитаха да ни гепят записа. И понеже чух, че сте се виждали с него... Помислих си, че може би...

— Е, това, което сте си помислили, не е истина!

— Какво да правя, като не знам какво става? — попита Болд.

— Вие ми откраднахте този запис.

— Взел съм погрешно решение — призна Болд. — Да кажем, че съм готов да го преразгледам, а?

— А в замяна?

— Да погледна записите, които взехте от нейния апартамент. — И предупреди: — Не ми казвайте, че не сте. Това, че сте репортер, не ви дава право да лъжете ченге. Поне не това ченге — добави той.

— Студено ми е — оплака се тя, знаейки къде да прекъсне разговора.

— Ще ви закараме у дома — предложи той. — Нашите офицери ще ви изпратят до вас.

— Тогава, ако не е било съвпадение, някой е знаел, че ще дойда — каза тя.

— Толкова ли е невъзможно? Случайно да използвате мобилен телефон?

— Не и в службата. Тя ми се обади в службата.

— На клетъчния телефон ли?

— Не, на служебния ми телефон.

— И не е имало никого в стаята? Никакви други обаждания? Да сте отложили вечеря или нещо такова?

— Нищо!

— Тогава може би е било съвпадение — каза Болд и добави, — но не е било самоубийство. Дори не е много добър опит да се представи като такова — информира я той. — Има прекъснати кръвоносни съдове на очите, което значи, че е била удушена с ръце. Смятаме, че може да я е изнасилил. Ако е така, било е посмъртно.

Тя седеше като парализирана зад кормилото.

— Искате да ме сплашите, за да ви сътрудничача.

— Съвсем не. Само ви докладвам. Не е ли смешно? Аз ви докладвам, а вие сте дошла тук на разследване.

— Изобщо не е смешно.

— Можем да защитаваме свидетели — каза той.

— Те няма да ме потърсят, лейтенант. Пристигнах тук твърде късно.

— Но тя ви се е обадила — припомни той. — Те може да знаят за това. — Колко често ви проверяват телефона в телевизията?

— Това е смешно.

— Съгласен съм да си трампим лентите, госпожо Макнийл — повтори Болд, хванал дръжката на вратата. — Предложението остава. Остава и предложението за защита.

— Би било добре някой да ме закара у дома — каза тя. — Ще съм ви благодарна за това.

— Е, това е добро начало — каза той. — Помислете си за останалото.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Стиви се прибра в апартамента си изморена и уплашена. Мелиса бе изчезнала, Клейн бе намерена мъртва, връзката между тях бе ясна, и, което е по-лошо, въпреки предупрежденията Стиви продължаваше разследването. Тя заключи вратата на апартамента и пусна алармената инсталация. Отпи гълтка арманяк от чашата си, като държеше бутилката под мишница, но преди това се заключи и провери спалнята, банята. Най-накрая пусна водата в банята и се съблече. Питието не й помогна да изтрие от съзнанието си образа на Клейн, отпусната на стола. Все още усещаше тази жена върху себе си в калта, топла и неподвижна. Помнеше чувството си за безпомощност, заклещена под това нещо, което повече не беше човек. Познаваше тази жена, бе говорила с нея. В съзнанието й вече нямаше образ, бе останало само някакво топло вътрешно усещане.

Лежа във ваната много, много дълго време. Остави топлата вода да тече непрекъснато и да прелива през преливника. Търкаше се и пак се киснеше, но все не можеше да се почувства чиста. Алкохолът я топлеше отвътре, както водата отвън. С хълзгави пръсти напълни отново чашата си, с надеждата да изпъди призраките, но всеки път, като затвореше очи, усещаше Клейн върху себе си. Хвана се, че й се иска да живее с някого, че й се иска да има съквартирант или любовник, или съпруг, някой приятел, който да я успокои и поглези в моменти като този. Самотата я надви и й причини болка, която нищо не можеше да излекува, нищо не можеше да заглуши.

Най-накрая се измъкна от ваната и се покри с луксозен хавлиен халат. Искаше й се да не е толкова уплашена и уязвима. Излезе от убежището си и отиде там, където можеше да наблюдава звуците и вида на нощния град. Стори й се, че е краят на седмицата, толкова много лодки имаше на брега. Искаше й се чувството на умора да я надвие, но това не беше нощ на събъднати желания. Мислеше си за целия трафик пристигащи и заминаващи кораби. За хилядите контейнери, пътуващи от едно до друго място, за чувалите с трупове,

изкарани от намерения контейнер, за семействата на жертвите, за цялата верига от случки, която започна след откриването на контейнера. Искаше ѝ се нищо да не се бе случвало, пет пари не даваше за историята в медиите. Искаше ѝ се Мелиса — жива и невредима — да споделя с нея гледката в момента. Копнееше за завръщането ѝ. Плака за това, плака силно, допивайки съдържанието на чашата и оглеждайки се за бутилката, която бе оставила до ваната. Чу гласове и се зачуди дали ѝ се причуваха или наистина идваха от улицата.

Стана ѝ студено, затова тръгна да провери дали не е оставила някой прозорец отворен. Обикаляше апартамента шокирана и отчаяна. Нощният въздух, идващ от залива, бе едно от предимствата на апартамента, но тази нощ търсеше топлина. Не намери нищо отворено, само халатът ѝ бе разпасан. Завърза колана си, провери бравата на балкона, нещо, което никога не си правеше труда да направи, тъй като живееше в мансарда, и се запъти към леглото.

Видя сянка и потръпна, но тя се оказа на едно от тропическите ѝ растения, разлюлени от бриза.

Пътят към спалнята ѝ се видя много дълъг, тъй като спря пред входната врата да се убеди още веднъж, че всичко е наред. Искаше ѝ се да имаше нещо по-сигурно от обикновена брава, може би верига или нещо подобно, но вътрешният ред на сградата забраняваше такава екстравагантност. (Старите жители на блока твърдяха, че тази наредба е въведена по искане на семейството на някакъв човек, умрял от инфаркт. Той се обадил на 911, но забравил веригата на вратата и по този начин забавил помощта на линейката.) Коридорът към спалнята ѝ се видя непоносимо дълъг, защото трябваше да мине първо покрай дрешника, килера за спално бельо, стаята за гости и тоалетната. Никога досега не ѝ се е струвала толкова далеч. Заключи вратата на спалнята си, съблече халата и облече памучна пижама. Обикновено спеше без дрехи. Напълни пак чашата си и я взе със себе си в леглото, знаеще, че трябва да се напие, или поне почти да се напие, за да не усеща нищо. Това също беше показателно, защото арманякът обикновено веднага я размекваше. Страхувайки се да остане в тъмната стая, тя гледаше телевизия, прескачаща от канал на канал, но всичките приличаха на безкраен парад от реклами. В черните паузи при смяна на каналите виждаше само безкръвното лице на Клейн и издущия ѝ

език. Виждаше смъртта. Времето някак едновременно се влачеше и препускаше. Усети, че сърцето ѝ прескача, и си помисли, че може би алкохолът е подействал в крайна сметка.

Телефонът стана неин враг, защото непрекъснато я изкушаваше, измъчваše я. На когото и да се обадеше, щеше да се отзове, сигурна беше в това, всички, от приятели и съседи, до половината сиатълска полиция. Но тя не искаше да се обажда, не искаше да признае страха си пред себе си, още повече пред други. Представяше си как щяха да се смеят зад гърба ѝ, как щяха да пускат шеги по неин адрес в бранша. Никога не би се изложила на такова нещо. Болд ѝ беше дал визитката си, би могла да измисли нещо, уж се сетила за подробности относно Клайн, можеше да го повика на безнадеждно дълго посещение, докато присъствието му я убедеше в безопасността ѝ или докато ѝ подейства алкохолът.

Но се случи така, че тя просто заспа. Дистанционното от телевизора все още беше в ръката ѝ, един от независимите канали излъчваše цветен филм. Беше заспала полуседнала. Вратът ѝ беше подпрян в неудобна позиция, главата ѝ — надвесена, като че ще падне. Чашата ѝ беше полупразна, а съзнанието ѝ — полунащrek. Нощната лампа беше светната, звукът на телевизора — изключен, а памучното одеяло — метнато на кръста ѝ. Часовникът до леглото ѝ отброяваше минаващите минути. Спеше, а съзнанието ѝ оставаше наполовина будно, ужасна комбинация от привидения на Клайн и алкохолен делириум. Сънищата ѝ бяха ясни и опасни, и я държаха в прегръдките на безкрайния кошмар.

* * *

Приспана от виното, тя се събуди от тихото, но ясно тракане на асансьора. В началото си помисли, че е сирена на някой кораб. Защо ли я е събудил този звук? Слабата светлина на часовника показваше 3:20 сутринта. Леко разтърси глава. Мансардата беше на отделен етаж и асансьорът можеше да стигне до него само ако е задействан със специален електронен ключ. Само тя и портиерът или нощният пазач имаха достъп до него. Дори хората от поддръжката го нямаха. Но защо

му е на Едуардо да идва без предупреждение в този час? Видя ѝ се странно. Необяснимо.

Цифрите на часовника се смениха на 3:21 и на Стиви се стори, че някой ѝ намига. Постепенно съзнанието ѝ се избистри, сетивата се изостриха. Нещо не беше наред: в неподходящ час, на неподходящ етаж, всичко бе неподходящо. Ушите ѝ се наостриха, изведнъж чувствителни за всеки звук: вентилацията, бученето на града, собственото ѝ дишане, сърцето, туптящо в гърдите ѝ. Тя стана от леглото и започна да стъпва като призрак по пода, като отражение на ефирна пижама и леки крайници, заобиколени от слабата светлина, процеждаща се през щорите от улицата.

Пръстите ѝ напипаха и отключиха вратата на спалнята. Забрави, че тази врата ѝ предоставя допълнителна сигурност. Ако коридорът ѝ се стори дълъг преди, сега ѝ се стори два пъти по-дълъг, точещ се към предната част на апартамента като тунел. Босите ѝ крака се препънаха в отлепения край на мокета. Спомни си как се бори с декоратора заради този килим — от телевизията не искаха да се бръкнат за още девет долара на квадрат, но в края на краищата работата на декоратора бе да гледа тя да е доволна. С усмивка си помисли как винаги се налага, как се бори да има контрол над всичко. Но какво значение имаше всичко това сега, включително и качеството на мокета, сега, когато се промъкваше на пръсти по коридора, когато безопасността ѝ бе застрашена?

Други мисли нахлуха в главата ѝ. Сети се за телефона, който вече беше на еднакво разстояние от нея в двете посоки, за пистолета, който си стоеше в чекмеджето на нощното ѝ шкафче, за баща си, за Мелиса, за подутия език на Гуен Клейн. Цял парад от мисли и образи влезе от главната улица при нея, стъпка я, смачка я, отклони я от единственото ѝ намерение да провери какво, по дяволите, става в антрето.

Почувства се като вързано на ластик топче от детска играчка, подскачаща нагоре-надолу, не знаеше дали да се крие обратно в стаята или да остане да се предаде, още повече, че чу ключ да насиљва ключалката. Този звук я парализира, тя замръзна, първо, защото бе толкова невъзможно някой да се опитва да влезе в апартамента ѝ, и второ, защото само след секунди ѝ просветна, че точно това се случва. Съвсем объркана от тази ситуация, с картини на подутия език пред очите си, тя без съмнение вече знаеше каква е съдбата ѝ: изнасилване,

удушване, оставена на пуснат газов котлон. Не трябваше да упорства в тази история, която поглъщаше всеки и всичко забъркано в нея. Искаше ѝ се да извика: „Добре де, отказвам се!“, сякаш можеше да спре мига, който ѝ бе донесъл този посетител пред вратата, но знаеше, че той не взима решенията, а е само изпълнител.

Така и не разбра какво я накара да доближи вратата, само знаеше, че е от другата страна на усилията му, отделена от него само с двусантиметровата дървена врата. Тя довлачи един прав черен стол и подпря с него бравата, както беше виждала да правят по филмите. Подпрян от едната страна, той изглеждаше патетично крехък.

Погледът ѝ се натъкна на малкия охранителен монитор, петинчов телевизионен еcran, който сменяше кадри от фоайето на сградата, асансьора и площадката пред вратата ѝ.

Във фоайето нямаше никого. В три часа през нощта Едуардо би трябвало да си седи на бюрото. Единственото възможно обяснение бе да е излязъл за една цигара или до тоалетна. Дали пък не беше той пред вратата? Но смееше ли да попита? Да не би да е станала някаква грешка? Дали Едуардо знаеше, че е в беда? Дали щеше да дойде да ѝ помогне? Да не би да е натиснала някой друг бутона по погрешка, когато е нагласяла алармата? Освен нея само Едуардо имаше ключ за асансьора. Това би могло да е обяснение, но само дотолкова, доколкото всяко разумно обяснение успокоява паниката. За секунда почувства облекчение, явно е станала някаква грешка. Напрежението, което почти я бе парализирало, се отдръпна. Отново можеше да се движи.

Следващият кадър, който се появи на охранителния монитор, бе празният асансьор. И това беше логично. Едуардо бе докарал асансьора до етажа ѝ.

Стържещият звук от другата страна на вратата продължи и теорията ѝ отиде по дяволите. Едуардо знаеше кой ключ да използва.

Следващият кадър показва гърба на човек застанал пред вратата ѝ. Мъжът беше голям. Носеше пуловер с качулка. Не беше Едуардо.

Ключалката се отвори, алармата се задейства, столът падна.

Стиви хукна по коридора. Простираше се далеч пред нея и ставаше по-дълъг с всяка крачка.

В телевизията бяха разпространили брошура за домашните аларми. Стиви знаеше много повече, отколкото ѝ се искаше за тази аларма. Средното време за реагиране на полицията беше двайсет до

трийсет минути. Първо алармата сигнализираше на охранителната компания, към която е свързан човек, после от охранителната компания телефонираха на живущите в апартамента, за да се уверят, че не е фалшива тревога, после компанията пращаше свои хора на местопроизшествието, и чак тогава, ако има нужда викаха полицията. В нейния случай, заради опасността, на която бе подложена, всеки сигнал би трябвало да се тълкува като сигнал за взлом — полицията трябваше да бъде извикана незабавно. Това означаваше, че времето за реагиране е намалено поне с десетина минути. Но това едва ли щеше да й помогне. Алармата беше само са отвлечане на вниманието, тя би уплашила и изгонила само някой дребен крадец. Но тя не можеше да сплаши изнасилвач и професионален убиец.

Коридорът все не свършваше.

Столът изпрука и изскърца, сякаш болтовете му изпуснаха. Този звук за нея бе като ножове, забиващи се в гърба ѝ. Краката ѝ не можеха да я пренесат толкова бързо. Вратата в края на коридора не ставаше поголяма, не се приближаваше — неприятна илюзия породена от паниката.

Когато столът се разцепи, звукът беше като пистолетен изстрел. Тя не се огледа назад, не изгуби и стотна от секундата, докато не влезе през вратата и не се врътна да я затръщне и заключи. Той беше огромен кучи син, с качулка, закриваща лицето му. Тичаше като бик, с нападателно наведена глава. Тя бълсна вратата и дръпна резето.

Той със засилка бълсна вратата и цялата каса, заедно с поддържащата колона, изскочи от стената, пластмасовият панел само изпрука и веднага поддаде. Стиви се хвърли към телефона до леглото си, опитвайки се в същото време да извади пистолета от чекмеджето. Телефонът беше блокирал. Тя натисна спусъка, но уцели тавана над вратата. Опита пак. Застреля телевизора, който беше на два метра от вратата, където мислеше, че цели.

Чу се още един изстрел. Този прозвуча зад вратата. Тя инстинктивно хвърли пистолета си, като че не беше неин. После го погледна, зачуди се какво по дяволите прави, хвърли се на земята и го сграбчи.

Зад вратата се чу шум от сбиване.

* * *

Стиви се бе сгущила зад вратата, с едната ръка на оръжието си, с другата готова да отключи вратата, подтиквана от любопитство и от шесто чувство, че може би е нужна помощта ѝ. Когато чу един от пластмасовите прозорци да се чупи, натисна бравата. Някой там я защитаваше. Чуваха се звуци на трошащи се мебели и глухи удари на плът, които ставаха все по-силни и ясно различими.

Алармата оглушително пищеше, тя се затича по коридора с протегнат пистолет.

Големият мъж с качулката пълзеше по килима, опитвайки се да стигне отворената врата на апартамента. От носа му течеше кръв и бележеше пътя му по мокета.

Друг мъж, висок и слаб, го последва пълзешком и стовари на гърба на първия лампата ѝ „Хондел“ за шест хилядарки. Жертвата подскочи, обърна се и ритна другия мъж в лицето, отметна го назад и завладя лампата. Но потърпевшият се претърколи, изрига го с все сила и го хвани за рамото.

Тя видя синьо проблясване на стомана — пистолет на пода в кухнята — това я вдъхнови да вдигне пистолета над главата си и да дръпне спусъка. Куршумът проби дупка в тавана, изсипа се мазилка, което за кратко отвлече вниманието и на двамата. В тази милисекунда мъжът с качулката се хвърли към другия, сграбчи го за якето и го постави между Стиви и себе си. После извъртя мъжа, метна го към другия край на стаята и избяга от апартамента още преди Стиви да разбере какво става.

Другият мъж с падането счупи още един пластмасов прозорец, който се пръсна на хиляди парченца, и се изсипа като водопад. Той се повлече навътре и излезе на балкона. Нашественикът се изстреля от апартамента толкова бързо, че от него се видя само размазана форма и цветове.

Стиви стоеше, сграбчила пистолета с двете ръце и трепереше, изстинала от ужас. Направи две крачки надясно, прицели се към сирената на алармата на тавана, като застана точно под нея, и я застреля. Стаята потъна в тишина. Стиви вече не знаеше коя е.

В тишината, която последва всичко това, се чу затваряне на вратата на пожарния изход, чу се тежкото дишане на непознатия, който бе изхвърчал през прозореца. Паниката накара кръвта да пулсира в слепоочията ѝ. Никъде не се чуваха сирени.

— Кой си ти? — попита тя, като държеше пистолета пред себе си за самозащита, отстъпи назад, но се спря малко преди счупеното стъкло. — Ще стрелям — предупреди тя.

— Няма да улучите... — изпъшка той.

Мъжът вдигна глава. Беше Джон ла Моя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На премигващия екран две голи жени без белези от бански по тена си демонстрираха изключителна сръчност с езиците си.

Брайън Кугли ги гледа как се оправят почти цяла минута. Това не беше правене на любов, не беше дори иекс, а последователност от груби и примитивни действия, която трябваше да компенсира цената от десет долара за билет. Пригади му се. Устата му беше пресъхнала и нямаше никакъв вкус. Тези момичета очевидно нямаха и двайсет години. Бяха корейки и явно не се хранеха добре. Животът им бе приключил. Щяха да влязат в статистиките след година или две.

Родригес допря картонената чашка със сода и лед до окото си.

— Беше ченге.

— Не може да си сигурен. Появил се е там прекалено бързо. Не е бил ченге. Може би някой неин приятел. — Кугли вече мразеше дори и тези кратки срещи с Родригес. След като го бе задържал за незаконно влизане в страната и по-късно разбрал, че човекът се търси от мексиканските власти за множество престъпления, включително физическо насилие и убийство, бяха сключили доста неудобно съглашение. С времето ставаше все по-лошо. Този човек явно беше на никакви силни наркотики и Кугли го наблюдаваше как деградира. Беше въпрос на време, така или иначе щеше да се наложи нещо да се направи с него. Но къде и кой щеше да го извърши, Кугли не знаеше.

Дълго време Кугли беше по изпълнителната част — заплашващ с депортиране или арестуване за всяко престъпление. Но сега, ако не друго, то поне ролите се бяха сменили. Родригес имаше голям пръст в цялата работа, той знаеше твърде много.

— Този пич носи на бой, казвам ти — оплака се той.

— Ще оживееш.

— Трябва да се справим с нея.

— Не.

— Тази госпожичка е голям проблем.

— Казах, не. Трябваше само да я сплашиш и да прибереш касетите. И като се вземе предвид колко лошо се справи, се радвам, че изпълни поне първото.

— Той беше ченге, казвам ти. — Родригес посочи екрана. — Виж това. Видя ли? Можеш ли да повярваш, че го показват? Олеле!

— Забрави за нея. Разбра ли? Стига ѝ толкоз.

— Мислиш ли?

— Тя видя Клейн. Разчитай на това.

— Тя има здрави нерви. Жалко, че не се стигна до...

— Стига! — Не искаше да има нищо общо с Родригес. Ако живееше в перфектен свят, повече никога не би се срещнал с него, но светът не е перфектен. Междувременно, когато и да се срещнеше с него, Кугли чувстваше нужда да си вземе душ след това. Дразнеше го, че разговорите им постепенно се превръщаха в едносрочни глухи звуци. Кугли си каза, че трябва да спазва дистанция. Сделките с дявола винаги си имат цена, въпросът е кога ли ще дойде сметката.

— Забрави за нея — пак каза той на Родригес.

— Разбира се, че ще я забравя. Само казваш и всички ще забравят за нея.

— Нищо да не предприемаш — припомни му Кугли и усети, че започва да се изпотява под яката от яд и от това, което виждаше на екрана. — Повече никакви такива прояви. Това беше глупаво! На път сме да получим нова доставка. Никакви издънки, или аз ще съм следващият, когото ще сполети нещастен случай. Разбра ли? След тази последната, ще направим почивка. Мога да оползотворя времето да се измъкнем от цялата каша. Ще се справя. Повече нищо да не правиш, ако не ти кажа аз.

Кугли прибягна до един аргумент, който знаеше, че винаги работи, поне временно: той му подхвърли двеста долара за атаката в апартамента. Знаеше, че Родригес ще ги използва да се самолекува. Ако Кугли имаше късмет, щяха да му стигнат за целия уикенд.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Не си спомням чак толкова много. Всичко стана ужасно бързо.
— Стиви Макнийл беше сложила тениска за бягане. Екипът на полицията беше в апартамента ѝ от два часа. Слънчевите лъчи на неделната сутрин се опитваха да откраднат нощта от небето. Апартаментът все още миришеше на мъжка пот.

Детектив Боби Гейнис, която изглеждаше не по-малко уморена от останалите, съчувствено кимна.

Ла Моя притискаше синьо пликче с лед до лицето си и направляваше потока влизачи към хола, където полицайт правеха снимки и вземаха отпечатъци от пръсти.

Стиви си помисли, че полицайт са още по-зле и от медиите, и те също могат да обърнат всяко място на зоопарк.

Лу Болд седеше на един стол пред бюрото ѝ. Изглеждаше по-стар от обикновено.

— Когато се облечете — информира я Болд, — ще ви заведем в хотел. Детектив Гейнис ще остане с вас в стаята ви, ако нямаете нищо против. Ще сложим един униформен полицай в коридора пред вратата на съседната стая, която ще е празна.

— Ами Едуардо? — безизразно попита тя. — Нощният пазач.

— Той е в спешно отделение. Има сътресение на мозъка — отвърна Болд, — него ще разпитаме сутринта.

— Нямах предвид това — каза Стиви.

— Знаели са какво правят — обясни Гейнис. — Халосали са го с бухалка, взели са му ключовете, изтърбушили са телефонната система, махнали са видеото от охранителната система. Трябва да ни кажете нещо повече.

— Казах ви всичко, което можах.

— Сигурен съм, че е така — търпеливо каза Болд, въпреки че явно бе разочарован.

— Значи е било... професионално? — нерешително попита Стиви и двамата.

Гейнис погледна Болд и после пак Макнийл.

— Те ли...? Той... е знаел какво върши. Познавал е сградата. Апартаментът ви. Как се стига с асансьора. Предполагаме, че не е бил сляп късмет това, което го е довело тук, нито пък е дошъл тук наслуки.

— Не — повтори Стиви, имаше нужда да го чуе отново.

— Проучили са сградата предварително — заяви Болд, — така ни се струва.

Стиви знаеше, че трябва да каже нещо, но не се сещаше какво. В момента изобщо не можеше да мисли.

— Значи са искали да...

— Не знаем какво са искали — поправи я Болд, като умишлено я прекъсна, за да не ѝ позволи да изрече думите, които ѝ бяха на езика. Може би беше суеверен.

— Клейн...

— Не знаем дали е така — повтори като ехо Гейнис след лейтенанта.

Болд се върна към предишната тема.

— Ще ви изведем оттук веднага, щом сте готова, госпожо Макнийл.

— Ще ми показвате ли компютърни рисунки? — попита тя, — може би ще го разпозная.

— Може да опитаме по-късно днес или в понеделник сутринта, ако искате — каза Болд, но явно не вярваше, че Стиви ще го разпознае.

— Хотел — отчаяно прошепна Стиви.

— Когато сте готова.

— Мразя това.

— Да — съгласи се Болд, — бихме искали да работим с вас — припомни ѝ той предложението, което ѝ направи по-рано.

— А за сержанта — каза тя и кимна в посока на отворената врата на спалнята. — Как, по дяволите, стигна дотук толкова бързо?

— Този път имахме късмет — отвърна Болд.

— Това не отговаря на въпроса ми — каза Стиви, но Болд остана безмълвен. Не смяташе да отговаря на този въпрос. — Той следеше ли ме? — настойчиво попита тя. — Под наблюдение ли ме държите?

Болд забеляза трите сиви кутийки до телевизора ѝ и не можа да не се приближи до тях.

— Това ли са касетите? — попита той.

— Тези са частна собственост.

— Кой знае за тези записи? Ние, да. Но кой друг? Някой продуцент, някой редактор?

— Никой!

Размишляйки на глас, Болд отбеляза:

— Приехме за даденост, че който и да е бил този, който е влязъл, той е търсил вас. Ами ако грешим? А може би е трябвало да бъде: с един куршум два заека. Да изглежда като обир, който се е провалил. Едно видео, малко бижута, тези касетки, а вие убита или ранена в хода на действието.

Стиви пребледня и доста се поколеба, после погледна Болд право в очите и накрая каза:

— Споменах за тези касети на Брайън Кугли. Както за тези VHS, така и за дигиталните. Помолих го да ми помогне да взема дигиталната касета. Трябваше да ми дадете да видя тази касета!

— Кога стана това?

— В сряда вечерта. Срещата, за която знаете. Вечерята. Кугли знаеше, че тук имам VHS касети. Това са първите, които е снимала. Така му и казах. — Тя изчака някаква реакция от него. — Да не би да мислите...?

— Чух ви — сряза я той.

Монотонното бучене на уличното движение изпълни стаята, едва доловимо, съревноваващо се с лекото шушукане на вентилационната система. В далечината се чу корабна сирена, последвана от полицейска, звучаща като плач на ранена котка. Тези звуци бяха също толкова неотменима част от този град, както и специфичният климат.

— Но това не означава, че Кугли... — възрази тя.

— Не, не означава — прекъсна я Болд. Той се огледа, затвори вратата на спалнята и каза: — Добре, хайде сега да тръгваме.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Понеделник, 31 август

14 дни от изчезването

Всеки ден тя се представяше по един и същи начин: „Аз съм Стиви Макнийл за Уилям Кътлър и целия екип на новините «Четири в пет». Приятна вечер. Благодаря, че бяхте с нас. И късмет“. В края на всяко предаване първоначалният хлад на студио А се сменяше с жегата, излъчвана от десетината прожектори и усилената работа на засуканата електроника. Времето на фалшивия небосклон зад бюрото никога не се променяше, нито се променяше часът от денонощието, подсигурявайки на зрителите рядката гледка на сиатълския залез, разтегнат на трийсет мили в дълбочина. Неизменни елементи на новините бяха три неща: смърт, болести, бедствия. В този ден основната история се отнасяше за смъртта на Клейн, нейното „предполагаемо самоубийство“, разказана от Стиви Макнийл, която даваше информация от първа ръка. Били-Боб Кътлър с острая си орлов поглед разказа за скандала в конвенционалния център по въпроса за преразходите за кетъринг.

Изминаха две седмици, откакто Стиви Макнийл за последно видя Мелиса жива. Носеше в себе си този факт като болест: той я глождаше отвътре.

— Чисто! — извика студийната директорка. — Черен еcran, след пет, четири, три... извън ефир сме. Благодаря на всички!

Две седмици. От една страна на Стиви ѝ се струваше като да е било вчера; от друга страна, като да са минали години.

Били-Боб скочи от стола си като ръгби защитник. Той махна слушалката си и се запъти към изхода за по една бира с публиката си, за потупванията по гърба, докато излиза.

Стиви можеше и сама да си махне микрофона, но понеже не бързаше за никъде, изчака аудиотехника.

Две седмици. Къде? Защо? Цял ден не бе напускала студиото отчасти от съображения за сигурност, отчасти заради безкрайните

срещи. Шефовете искаха да ѝ назначат двама бодигарда. Стиви спореше, че нападнието просто е съвпаднало и не е имало връзка със смъртта на Клайн и случките около нейното разследване. Но сякаш говореше на стените. Накрая постигнаха компромис. След като се премести в „Четири сезона“ под фалшиво име, щяха да ѝ подсигурят охрана. Полицайте вече бяха отзовали охраната от коридора. Телевизията щеше да назначи свой охранител. Стиви беше свободна да пристига и да си тръгва, когато си прецени, предлагаха ѝ да използва служебната кола поне докато има нужда от допълнителна сигурност. Прикачиха малък GPS-предавател към чантата ѝ, за да може по всяко време да се засича местонахождението ѝ. Ако не дай си боже нещо се случеше с нея, те щяха поне да могат да я намерят.

След всичките тези преговори в края на работния ден, тя седна за кратко в кабинета си. Надяваше се да си тръгне бързо, защото наистина се нуждаеше от сън. Тя прегледа имейла си и преслуша телефонните съобщения. Светът се срутваше, тя се огледа и се зачуди колко ли дълго ще продължи всичко това, колко ли дълго ще издържи трийсет и осем годишното ѝ лице, колко време още ще я искат публиката и телевизията. Това беше един жесток бизнес. Кариерите отиваха по дяволите заради рейтинга само за една нощ. Винаги се чакаше някое ново лице. И докато мъжете можеха да работят в новините до петдесет и дори шейсетгодишната възраст, жените рядко оставаха пред камерата след четиридесет.

Когато зърна Брайън Кугли в апаратната, сърцето ѝ подскочи и първият ѝ детски инстинкт бе да се скрие, за да не може да я намери. В следващия момент я обзе ужас. След като Болд я разпита, тя започна да подозира Кугли, че е замесен или във вноса на нелегални имигранти, или дори вероятно в смъртните случаи и изчезването на Мелиса. Досега не се бе замисляла, че той с неговите документи можеше да влезе в телевизията без каквito и да било въпроси. Тя не го искаше тук. Не искаше да има нищо общо с него!

Миг по-късно той влезе в кабинета ѝ.

* * *

Кугли дойде да се срещне с Макнийл без предупреждение, надявайки се или да я сплаши насаме и насила да измъкне от нея информацията, или да я убеди да му покаже VHS-записите, които Мелиса бе направила от микробуса си. Нейното изчезване или убийство би съсредоточило вниманието на националните медии върху този случай, а Кугли не би могъл да издържи такава внимателна проверка. Щяха да го разкрият. Не, трябваше да намери друг начин да накара Стиви да мълкне, да я направи свой съюзник или поне да усили влиянието си над нея и по този начин да получи предимството да знае повече.

Той седна на шареното басмено диванче, както му беше казано, докато Стиви с леки движения сваляше грима си пред ярко осветеното огледало.

— Чух за взлома — каза той.

— Не обичам неканени гости. Нито в апартамента си, нито тук, в телевизията.

— Не съм дошъл тук като гост, а в качеството си на федерален агент — съобщи той. — Тук съм, за да ви предупредя с кого си играете.

— Да ме предупредите? Първо Клейн, после апартамента ми, а сега ме и предупреждавате? — скептично попита тя.

— Беше грешка да предлагате награда. Може би сте възнамерявали да накажете полицията, като ги затрупате с телефонни обаждания, защото сте била разстроена заради дигиталната касета. Но вместо това сте поставили себе си в центъра на всичко.

— Ръкавицата е хвърлена.

— Чух, че първият пристигнал на местопроизшествието полицай е бил Ла Моя — каза той, променяйки посоката на атаката си. — Може ли да ви попитам как е възможно един сержант да се окаже първото ченге, появило се на сцената в този час на нощта.

— Какво имате предвид?

— Помислете за това, той трябваше да си е вкъщи, в леглото или в центъра да пише доклад за Клейн. Ако сте наистина толкова добър репортер, би трявало да знаете за това, госпожо Макнийл.

— Какво точно искате да кажете?

— Полицията ви държи под наблюдение. Как иначе би могло да се обясни бързото пристигане на сержанта?

Тя смяя всичко това и почувства, че ѝ се гади, но бързо се съвзе и се подготви за ответна атака. Тя лъжеше добре.

— Но, разбира се. След случая с Клайн поисках двайсет и четири часови защита. Още малко и ще ми кажете, че и вие сте ме следили, че сте подслушвали телефоните и апартамента ми.

Той се опита да запази спокойствие, но без да иска примигващо, което тя възприе като сигнал за обтегнатите му нерви.

— Всичко това е една голяма конспирация, нали? Китайската мафия или която и организация да стои зад всичко това, е подкупила всички пазители на закона и само медиите разнищват нещата. Не е ли така?

— Не бива да се шегувате с това — предупреди той. — Тези хора не си играят.

— Това информация от първа ръка ли е?

— Абсолютно.

— Не вътрешна информация, надявам се.

— Все още ли се шегувате? Наясно ли сте каква огромна скала се опитвате да поместите?

— Бих поместила всяка скала, която ми се струва, че е върху Мелиса. Много лошо е, че не работите за тези хора, защото ако беше така, щях да ви помоля да им предадете просто да върнат Мелиса. Върнете ми я. Само да я видя жива на вратата ми и няма да повярвате колко бързо ще потъне цялата история! — Струваше ѝ се напълно възможно, че от този пазарльк ще излезе нещо, че той може да ѝ се върже.

— Казаха ли ви за акцията срещу склада за крадени коли? — попита той.

Тя хълъцна.

— Разбира се — изльга тя, прекалено дълго занимавайки се с лицето си. Гласът ѝ трепна, когато тя попита: — Това означава ли каквото си мисля?

— На пръв поглед това означава, че нейният микробус е бил откраднат и намерен. Това е всичко. В този град такива неща не са кой знае какво събитие! Но като се има предвид всичко останало, което знаем по случая, това би могло да означава какво ли не. Ние, федералните, направихме арестите. Всички до последния човек се оказаха членове на китайски банди. Дали са свързани с нелегалните

имигранти? Никога няма да разберем. Но защо точно микробусът на вашата приятелка трябваше да се озове в склада за крадени коли? Някакви предположения?

Тя не можеше да си поеме дъх. Опитваше се да изчетка лака от косата си, за да прикрие този момент на смайване. Две седмици...

— Няма да изкопчим нищо от тях. Гаранция. В техния свят, ако проговориш, си мъртъв. Вътре или отвън — няма значение, правилата са си правила.

Тя се завъртя на стола си и го погледна.

— И какво предлагате вие?

— Трябва да се съюзим — отвърна той. — От полицията не могат да ви помогнат в разследването на нелегални имигранти. Не сте ли го разбрали още? Ами случаят със склада за крадени коли? Той е наш! Те не биха могли да си изкарат ордер толкова бързо. Това е по моята част. Ние можем да реагираме много по-бързо от тях. Ние можем и си позволяваме много неща, които те не могат. Искате да подслушвате уличен телефон? Обърнете се към нас. На тях би им отнело две седмици да си изкарат разрешение за това. Искате да претърсите някоя фабрика? Докъде си мислите, че биха стигнали те? Дотук — каза той. — Ние имаме всички възможности, които те нямат. И денем и нощем, нали ви казвам. Знаете ли какво мисля аз? — попита той и, без да й позволи да отговори, продължи: — Мисля, че вие и аз трябва да работим заедно. Започваме с тези видеозаписи и разследваме в обратен ред. Зная, вие си мислите, че вече сте го направила. Но за нас това е професия! Нали искате приятелката ви да се върне? Започваме оттук. Да, точно оттук ще започнем.

Стиви вече беше без обичайнния си грим и чувстваше, че изглежда много по-стара. Мрачното изражение, комбинирано с изтощението и тъгата, рисуваха картина на болка и нетърпение. Тя махна хартиената салфетка, която прикриваше дрехата и, смачка я на топка и я стисна толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

— Мисля, че трябва да ми дадете тези VHS-касети и да си вземете отпуска. Аз пък ще направя всичко възможно да се добера и до дигиталния запис. Трябва да напуснете града за известно време. Достатъчно дълго, за да можем да направим така, че за вас да е безопасно тук.

Това, реши тя, е умишлено натъртане. Той я заплашваше. Той също ѝ беше хвърлил ръкавицата.

— Ами ако остана?

— След всичко, през което преминахте? — удиви се той. — Кой би могъл да защитава някого толкова добре? Не познавате тези хора, както аз ги познавам. Тези бандити са срам за човечеството. Попитайте Болд... Ла Моя... и те ще ви кажат същото. Една грешка и... куршум в тила ви. Бу-у-м! — И той силно плесна с ръце, с което ѝ скъса нервите.

— Това е. Без обяснение. Без разкаяние. И искате да предизвиквате такива хора?

— Така излиза. Вие ги предизвиквате всекидневно, нали? И все пак ми се виждате твърде здрав. — Тя улови погледа му и не го пускаше. — Как става това?

— Те убиват федерален агент, без да им мигне окото. Ами репортер? Вашата приятелка Мелиса знае отношението им към репортерите.

— Тогава защо не ме използвате за стръв? — предложи тя.

— Това не се прави. Вие сте цивилна. Ние не подлагаме на рисковци. Никога.

— Мислите ли, че е мъртва? — направо попита тя. — Например, ако вие управлявахте всичко... Щяхте ли да сте я убили досега? Какво бихте направили с нея?

— Аз? — задави се той.

— Хипотетично казано — непоколебимо потвърди тя.

Той я зяпна, опитвайки се да отгатне по лицето ѝ какво знае.

Тя каза:

— Ако има нещо, което да я пази жива, то е, че още не са намерили втората дигитална касета. Ще са глупаци да я убият, преди да пипнат касетата. Само Мелиса знае къде е тя.

— Ако искат да разберат нещо от нея, просто ще я измъчват и ще го научат — глухо каза той. — Тези хора не разбират от честна игра.

— Но те не я познават, нали? — не откъсваше поглед от него Стиви.

— Така ли?

— Родителите ѝ бяха големи герои в Китай. Те оцеляха след седем месеца мъчения от режима на Мао. Седем месеца! Те са легенда! Заложена е семейната чест на Мелиса. Разбирате ли? За

китайците семейната чест е всичко. Тя няма да проговори. И тогава ще им се наложи да вземат трудно решение. Дали да я убият и да рискуват никога да не намерят касетата, или да изчакат. Как мислите?

— Знам всичко за китайците и техните семейства — каза той, като че ли се оправдаваше.

— И така, ако не проговори? — попита Стиви.

— Трябва да си вземете отпуска и да напуснете града. Единственото нещо, което биха искали от вас, е мълчание. Бих се замислил над това, ако бях на ваше място.

Кугли се премести напред, към ръба на диванчето.

— Ако останете, ще направите голяма грешка — предупреди той.

— Ако я пуснат, ще сложим край на всичко това — повтори тя.

— Трябва да го кажете на тях, а не на мен — каза той.

— Вие имате източници — натърти тя, — връзки, нали така казахте? Вие ми казахте за това.

Той стана, но се задържа на вратата.

— Няма да стане така — каза ѝ той.

Тя се облегна назад, за да хване отражението му в огледалото.

— Помогнете ми — примоли се тя. — И ще си удържа на думата.

— Явно снощният взлом не ви е научил на нищо, а трябваше да ви подскаже, че е късно за преговори. Питайте Клейн.

Задържа се още малко на вратата.

— Пазете се — посъветва я той. Обърна ѝ гръб и излезе.

* * *

Когато почти веднага след това се обадиха от рецепцията, Стиви бе убедена, че Кугли е решил да опита пак. Съобщението, че във фоайето я чака Болд, я учуди. Тя помоли да го въведат в студиото, защото искаше за разнообразие да се срещне с него на своя територия. Минута по-късно, когато на Стиви все още се виеше свят, той влезе в огромното студио, разглеждайки като ученик всяка подробност.

— Засякохте ли се с него? — попита Стиви.

— С кого? — попита Болд.

— С Брайън Кугли. Дойде да ми каже, че трябва да напусна града.

— Така ли? — изненада се Болд. — Съветът не е лош. Едва ли можем да го арестуваме за това.

— Предложих му мълчанието си срещу това Мелиса да се върне жива и здрава. — Тя не предложи на Болд да седне, защото не искаше да остава дълго. Говореха, застанали между двете големи автоматични камери.

— Когато една жертва преживее всичко, през което сте преминала вие, я наричаме веществено доказателство — каза той.

— Мелиса мъртва ли е, лейтенант? — бе единственият въпрос, който имаше значение, единственият, който я преследваше.

— Трябва да работим заедно. Трябва да си вярваме. Необходимо е заради безопасността ви. Необходимо е, за да намерим Мелиса. Имам причини да вярвам, че те все още не са я намерили.

— Но нали сте открили микробуса ѝ? — каза тя студено, учудвайки го с това, че знае. — Защо, по дяволите, не съм чула за това?

— Кугли? — попита той, чудейки се за източника ѝ.

Тя се ядоса.

— Трябваше да ми кажете.

— Не и преди да сме установили твърди правила на играта — поклати глава Болд. — Той ни настройва един срещу друг. Не забелязвате ли? Трябва да зная всичко, което сте си казали вие двамата. Можем да минем много преди него.

Стиви го погледна изпитателно.

— И аз мога да мина преди него. — И добави: — И така, какво искате от мен, лейтенант? На какво дължа визитата ви?

— Полицейският натиск невинаги е най-ефективното средство. Медиите имат сила, която ние нямаме — улови погледа ѝ той.

— Виждате ли? Мразите ни, докато не ви потрябваме.

— Наистина ли сте толкова различна? — попита той.

— Ако разпитате за Лу Болд — каза тя, — ще научите, че това момче е по-голямо от самия живот. Като репортер не мога да вярвам на такива митове. Такива момчета не съществуват повече. Те са живели в друга ера.

— Ако разпитате коя е Стиви Макнийл — каза той, — ще ви кажат, че тя е много повече от едно хубавичко лице, че тя е една от

малкото журналисти в този град, способни да разкажат история, а не само да я прочетат пред камерата.

— Какво трябва да направя? — попита тя.

— Трябва да използвате това журналистическо бюро, за да повлияете на някого.

Тя дълбоко се замисли. Погледна го с любопитство, наклони глава, сякаш за да го разгледа по-добре.

— Ще го направя, каквото и да ми коства.

Болд бръкна в джоба си и извади оттам дигиталната касета, конфискувана по време на ужилването.

— Да се залавяме за работа — каза той.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Този запис не е последователен — посочи екрана Болд. Бяха изгледали всички касетки заедно и сега гледаха за втори път дигиталната.

Изражението на Макнил беше сериозно, реакциите й бяха забавени, като на човек, който изчаква превод. Лицето й се бе състарило с повече от десет години. Беше съвсем различна жена от тази, която заставаше зад журналистическото бюро всеки ден и Болд се чудеше коя от двете е истинската. Дали изчезването на Мелиса бе сторило това с нея, или пък просто козметиката я скриваше за един час всеки ден? Дъщерята на Болд Сара веднъж беше отвлечена и той знаеше какъв ужас е това. Не му беше чуждо празното кънтене на хорските гласове, отказът на стрелките на часовника да се движат побързо, безсънието, което поставяше под въпрос здравомислието му. Така и тази жена се беше затворила в собствения си свят, потресена от изчезването на приятелката си и измъчвана от съзнанието за собствената си роля в цялата тази история.

— Моля? — най-накрая му отговори Стиви.

— Виждате ли това? Има почти двайсет и четири часова разлика между VHS-записите и този. Мисля, че липсва една касета.

Тя се загледа в индикаторите за време на двета екрана: единият, показващ задната част на автобус, влизаш в тунел; другият представляващ първия кадър на дигиталната касета и показваща Мелиса да се качва на друг автобус. Тъй като и двета записи се отнасяха за автобуси, човек лесно би могъл да помисли, че са хронологични, но те явно не бяха.

— Казах на Брайън Кугли, че една касета липсва, но тогава само си измислях, опитвайки се да спечеля малко време за Мелиса — каза тя. — Просто бях приела, че другата касета, която й дадох, е празна, но имате право за датите.

— И така, вие също смятате, че може да е заснела и още една лента?

— Възможно е. — Гласът ѝ не трепереше, но някак си замръя в гърлото ѝ, като на човек, опитващ се да се провикне в снежна буря. — Може би просто не е имала какво да снима през този ден. Случва се. Нали знаете как е с тези наблюдения.

— Да предположим, че конфискуваната камера е съдържала втората дигитална касета, а не първата — размишляваше на глас Болд. — Да кажем, че първата е била вече изснимана и скрита, и този, който е намерил камерата, е намерил само втората касета.

— Така че може да има още една касета — пресипнало каза Стиви.

— Трябва да обясним появата на камерата. Ако беше я намерил този, който стои зад всичко това, щеше ли да я заложи? Едва ли! Да я унищожи — да, но да я заложи? А пък ние имаме заявлението на Рили, човекът, с когото се срещнахте при фонтана, че камерата е била донесена от малко бандитче. Така че може би това момче просто е намерило камерата или я откраднало, а може би тя я е скрила. Той не казва на никого за нея, просто отива и я залага, за да си докара малко пари. Но от друга страна, може би тя я е използвала, за да си купи мълчанието на момчето, или за да го подкупи да ѝ помогне да избяга...

— Но ако това е било всичко, което може да продаде, какво ще стане следващия път, когато тръгнат на проверка?

— А може би някой от фабриката, някой от ръководителите, я е намерил и е оползотворил находката си, като я продал. Това не значи, че са намерили Мелиса — припомни той.

— Но аз излъчих снимката ѝ — прошепна Стиви. — Трябва да са я разпознали вече.

— Не можем да сме сигурни в това.

— И вестниците я препечатаха... Излъчиха я и другите телевизии. Човек трябва да живее във вакуум, за да не види тази снимка. — И пак толкова тихо добави: — Аз прецаках всичко. И всичко това, защото вие, копелета такива, не искахте да се размърдате.

Той очакваше това. Винаги след откровенията идват обвиненията.

Болд изчака малко атмосферата да се изчисти, за да стъпи на здрава почва.

— Ще извадим снимка на автомивката и ще я раздадем на всички патрулни радиоколи. Все някой ще я разпознае. А вие ще имате две

задачи: едната е да прегледате пак тази дигитална касета и да преведете. Нямам предвид разговорите, това, което жените казват вече го имаме преведено. Тя ги разпитва за историите им, за условията на кораба...

— Аз зная мандарински — припомни му тя, — пък и изгледахме два пъти касетата.

— Това, което ни трябва, е да влезем в главата на Мелиса. Трябват ни нейните мисли, чувства. Защо отделя толкова много внимание на условията в кораба, след като се предполага, че жертвите не са видели нищо извън контейнера. Но тя споменава кораба отново и отново. Трябва ни този подтекст.

— А второто?

— Искам да ми измайсторите един убийствен материал. Искам да направите някого да изглежда наистина много лош.

— Не знам как ще се справя, ако трябва да изльча нещо, което е чиста фантазия.

Той се поколеба, но тъй като тя му трябваше, каза:

— Без клевета. Но направете този човек да изглежда толкова лош, че да се гърчи като се гледа. — И той попита: — Колко време ще ви отнеме едно такова нещо?

Тя се замисли, лицето ѝ изразяваше смесица от любопитство и загриженост. Стиви колебливо отвърна:

— Някъде между два часа и два дена. Зависи кой е обектът и какъв материал имаме за него.

— Няма нужда да е дълъг. Само трябва да е силен.

— Звучите по-скоро като продуцент, отколкото като ченге — опита се да се усмихне тя, но лицето ѝ само се изкриви в гримаса.

— Познавате ли една жена на име Мама Лу? — попита Болд.

Стиви направи котешки гръб, опули очи и саркастично попита:

— Господарката на престъпниците? Ама вие наистина искате да ме убият!

— Бившата господарка на престъпниците — поправи я той. — В днешно време повече се занимава с политика. Тя е това, което ни трябва. Тя знае всички отговори.

— Тя ли стои зад изчезването? — попита Стиви. — Нея ли защитава Кугли?

— Не знаем нищо със сигурност. Моето шесто чувство ми подсказва, че Мама Лу знае отговорите. Може би само някои от отговорите. А може би всички. Не знам. Но никога няма да стигна до никой от тях, без да я пречупя по някакъв начин. Тя оstarява. Иска да я приемат в обществото. Това ѝ е слабото място!

— Чакайте да проверя какви файлове имаме — каза Стиви и с това се нае да му помогне. — За кога ви трябва?

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, 1 септември

15 дни от изчезването

Империята на Мама Лу включваща най-голямата верига за разнасяне на азиатска храна в Кинг Каунти и частично участие в азиатските ресторани в града. Болд я намери в един от тези безименни ресторани. Тя беше заета с купа кафяв бульон със скариди, зелен лук и джинджифил, миризмата на които го подтикна да приеме предложението ѝ за една такава купа. Той настоя да плати за нея от джоба си и тя се отнесе с уважение към искането му.

Обградната от памучен син водопад, плътта ѝ бе толкова издута, а кожата ѝ толкова опъната, че Болд имаше чувството, че ако се протегне да я пипне, тя ще се пръсне. Когато се усмихна, очите ѝ попаднаха в сянка и се разтегнаха на тънки черни тресчици, приличащи на малки парченца въглища. Като на снежен човек. Устните ѝ също станаха дълги и тънки, разтегнати като гумени върху фалшивите ѝ зъби.

Супата беше много вкусна.

— Как е здравето на жена ви, господин Бот?

Болд изведнъж се сети за безбройните случаи, когато са му задавали този въпрос през последните осемнайсет месеца и за стотиците вариации и форми, които той приемаше — от съчувствие до чисто любопитство. Въпреки подобрението ѝ още нищо не се знаеше. Подобрението се възприемаше не като нейно състояние, а като период на изчакване, сякаш ракът само се криеше. Въпреки впечатлението за временност на състоянието от него се очакваше той да се владее и да говори за това, което през последните осемнайсет месеца бе основна грижа в живота му. Не му бе приятно, че Мама Лу постоянно пита за семейството му.

— На китайски има ли някаква поговорка за съвпадението? — попита Болд.

— Аз не съм Конфуций, господин Бот. Само скромна бизнесдама. Не иска говори за ваша жена? Ами за ваши деца?

— Боя се, че това не е светска визита — отвърна той и се изчерви. Не искаше да излага семейството си на риск. Вече беше минал през това, беше научил за всичко това по най-трудния начин. Но той пак се сети за забавачницата и за собствените си деца като нещо общо между тях. — Децата ми са светлината на живота ми. Има толкова много чудеса в очите им, толкова много нови неща. Научавам по нещо от тях всеки ден.

— Децата са прозорци към миналото и към бъдещото. Много може да се научи.

— Ами вашите деца? — попита той. — Тези, които видях преди.

— Да — каза тя и гротескно сръбна от китайската лъжица, разливайки се в усмивка.

Ядяха в пълно мълчание, защото Болд не можа да измисли повече нищо общо между тях; ядяха като любовници, говорейки само с очи. Към края на този кратък обяд Болд се почувства странно самоуверен.

Тя отмести купата, попи голямата си уста с хартиена салфетка и тихо каза:

— Вкусно, чак да си поискаш допълнително.

Болд също приключи и отмести купата си.

— И така, на какво дължа посещението ви?

Той събра мислите си и наклони глава.

— Ние, имам предвид полицията, разследваме случая с този капитан на кораб, и той се удави. Разпитваме за управителя на фирмата за даване на оборудване под наем и хаспелът му експлодира. Чуваме нещо за държавна служителка, продаваща фалшиви шофьорски книжки, и тя се нагълтва с газ от фурната — все удобни съвпадения за този, който печели от превоза на нелегални имигранти.

Тя каза само:

— Бедата идва на тройки.

— Не е нужно човек да мисли много, за да заподозре, че някой, разполагащ с вътрешна информация, върви една стъпка преди нас.

— Промяната започва от собствената ни къща — каза тя и сложи ръка на огромните си гърди. — Вътре в нас.

— Ние, имам предвид полицията, сме споделяли всяка стъпка от нашето разследвате със Службите за имиграция и натурализация.

Очите ѝ станаха по-тъмни, ако това е възможно.

— Само с тях — продължи той.

— Споделяли сте много и с мен, също така — подаде тя, проверявайки докъде се разпростират подозренията му.

— Държавата не плаща добре на служителите си — каза той. — Човек лесно може да си представи, че в системата има недоволни, което отваря път на корупцията. — Той внимателно продължи: — Вие, госпожо, трябва да сте чували за такъв служител. Доколкото аз разбирам, тъй като се отнасям с уважение към вашето нежелание да споменавате имена, помислих, че може би ако аз произнасям имената, вие ще можете да ми подскажете с някакъв знак, което ще ми спести време.

— Надценявате ме, господин Бот. Аз скромна бизнесдама. Само няколко инвестиции тук и там.

След като не стана с моркова, той реши да опита с тоягата.

— Един телевизионен канал възнамерява да пусне поредица за силата и влиянието в международния квартал, както и за азиатската общност и нейното отношение към потока нелегални имигранти в града. — Болд извади от джоба си видеокасетата и я сложи на масата. — Може би ще ви е интересно да погледнете част от материала, който смятат да използват. Това са арести, които не е било необходимо да се случват. Съдебни процеси, завършили със саморазправа. — Той срещна погледа й и каза: — Толкова е нечестно, че медиите могат да излагат на показ кирливите ни ризи, процесите, които отдавна са забравени от повечето хора.

— Но вие имате влияние в този канал — спокойно рече тя.

— Влияние е много силна дума. С полицията те се държат също толкова твърдо, колкото и със скромните бизнесдами. В търсенето си на виновника те не се спират пред нищо. Техните правила са толкова различни от правилата на полицията.

Мама Лу мълчеше, замислена над това, което Болд й каза. Когато заговори, в гласа й нямаше никакво беспокойство, сякаш не се притесняваше от нищо.

— Имате ли някакви познания в областта на астрологията, господин Бот?

— Невеж съм като бебе — призна Болд.

— Обръщате ли никакво внимание на календара, било то професионално или лично?

— Само когато става дума за заплата. — Той се усмихна на тази планина, чиито черти започнаха да се топят като воськ, поставен близко до огъня.

— Разбирате ли, китайците обръщат особено внимание на календара. Вземете например фазите на луната. Те са важни за посевите, за цикъла на жената, за моретата. Изключително важни са и за войните. Нали така? Тъмнината на новолунието е мечтан съюзник на всеки генерал.

Той усети намека ѝ. Потърси погледа ѝ.

— Слушам ви.

Тя се нацупи, защото не искаше да бъде толкова директна.

— Тези хора, които доставят нови граждани, смятат, че са във война с държавата, нали? Не забравяйте, господин Бот, че бурята, която те наричат Мери, причини много отклонения в морето. Вие сам го казахте. Останали са без вода и храна.

Изведнъж на Болд му просветна. Пристигането на „Визаж“ е трябвало да съвпадне с новолунието и тъмнината щеше да прикрие трансфера между крана и шлепа. Беше много просто и убедително.

— Имат си график — оптимистично предположи ченгето.

— Най-сетне схващате — съгласи се тя, отваряйки огромната си длан, сякаш предлагайки невидимото ѝ съдържание.

— Новата луна.

— Вярвам, че ще научите за това колкото може по-скоро. — Тя потърси в чантата, сложена в краката ѝ, и извади сложно колело с китайски букви, цифри и прозорчета. Тя нагласи различните елементи на колелото, както си знаеше, и каза: — Четвъртък, след два дни.

Той погледна часовника си, всяка изминалата минута би могла да стане фатална.

— Наистина ли? — попита той, учуден от сътрудничеството ѝ. А дали не го заблуждаваше умишлено?

Отгатвайки подозренията му, тя каза:

— Не искам предаване по телевизията. Наистина. Но има и друго нещо, господин Бот. Тялото на жената е дар от бога. То е вълшебство. Прави деца, дава мляко, създава живот. Да се насиљва това... Да навлизаш нежелан в тялото на жената е най-непростимият грях за всички божи създания. По-скоро бих умряла, отколкото да се откажа от тази вяра. При последното си посещение ми разказахте за

изнасилването на жената, която сте намерили погребана. Аз открих, че това, което ми казахте, е вярно. Липсата на храна, вода, дори и болестите са тъжни, но разбираеми условия за всяка една война. Но другото, насилието е непростимо. То трябва да бъде спряно.

— Два дни не е много — каза той.

— Корабът напуска Хонконг навреме, за да достигне Сиатъл по новолуние. Колко може да са тези кораби? — Тя се втренчи в него като недоволна учителка. — Полицията създава много проблеми за наемането на кран — отбеляза тя, интригувайки го още повече. — Ако бяхте вие, господин Бот, и не можете да наемете кран, какво бихте направили?

Болд се замисли над казаното.

— Контейнерът ще трябва да бъде свален на брега.

— Вие сте добър слушател.

Болд извади пет долара и ги оставил за супата. Тя направи жест с ръка, че няма нужда, но той все пак ги оставил.

— Ще направя изключение и ще гледам новините тази вечер. — И тя му бутна обратно видеокасетата. — Миналото няма място в настоящето. Оставете миналото там, където му е мястото.

— Ще видя какво мога да направя — каза Болд и се хвани, че лекичко ѝ се покланя.

— Що се отнася до другия въпрос, който повдигнахте, господин Бот — викна тя след него и с това го накара да спре, — имате добри инстинкти. Китайците никога не вярват на някого от правителството.

Той се забърза, притискан от времето. Предстоеше нова доставка на нелегални имигранти. Какво означаваше това за Мелиса, никой не знаеше.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ако Болд не беше помолил Стиви да изгледа отново дигиталната касета на Мелиса, тя вероятно нямаше да го направи — толкова беше разстроена от тези тъмни кадри на нелегалната фабрика и от ужасните условия, описани в интервютата в близък план. Но предположението, че Мелиса вероятно не само е жива, но и остава неразкрита, я зареди с нова сила, нова надежда припламна в нея.

Тя се опита да се справи с настроението си, с пресъхналото си гърло и паренето в очите. Не си спомняше кога за последен път бе яла. Струваше ѝ се невъзможно да спи, стаята в хотела не ѝ се виждаше сигурна, въпреки че имаше хотелска охрана. Не можеше да разбере защо ѝ е толкова трудно да се концентрира. Непрекъснато се хващаше, че се рови в някакви спомени за Мелиса, че погледът ѝ е замъглен от тях, че сетивата ѝ са притъпени. Бяха отнели нещо от собственото ѝ съществуване. Имаше нужда да се измъкне от това състояние, вече не толкова заради Мелиса, колкото заради самата себе си. Ако се провали, ще се провали напълно, ще се срине, няма да бъде способна да работи, няма да бъде способна дори да живее — беше абсолютно сигурна в това.

По време на едно от тези лутания, когато непосредствената ѝ задача бе засенчена от завесата на съжаление и яд, погледът ѝ попадна на един неподвижен кадър с градски автобус на видеото. Не я заинтригува самият автобус, а номерът на маршрута му, електронно изписан отстрани. Номерът на маршрута бе хванат набързо от камерата, когато Мелиса се е качвала на автобуса в старанието си да последва огромния мъж в пулOVER с качулка. Мексиканец? Китаец? Не можеше да бъде сигурна. Но пък номерът на автобуса! Целта на този мъж бе някъде по линията на този маршрут. Един бърз преглед на другия запис потвърди, че той сменя автобусите поне веднъж. Мелиса го е последвала в автобуса при втория си опит. Дали е ходил до едно и също място и двата пъти? Ами ако е ходил с автобуса до самата нелегална фабрика? Какво би станало, ако сравни маршрута на този

автобус със списъка изоставени сгради, по който, както каза Болд, полицията води разследване? Може би могат да проследят мишката до дупката ѝ?

Тя затрепери от вълнение, изведнъж се почувства бодра и вдъхновена. Виждаше ѝ се толкова очевидно. Как може да не са забелязали по-рано? Какво толкова, ако отиде и провери сама? И да предостави на Болд направо адреса на нелегална фабрика? Тя изключи мониторите, извади касетите, бързо ги заключи в кабинета си, въпреки че бяха само копия, а оригиналите бяха при Болд на сигурно място.

Трябаше да се качи на автобуса.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Есента е време на умиране — годишен ритуал на преход от лятното сочно богатство към зимната скучна бедност. Паркът на доброволците беше разположен в квартала с триетажните къщи в колониален стил. Тук се бяха приютили Музеят на азиатското изкуство и каменната кула на помпената станция. Нощно време паркът ставаше дом на затънали наркомани. Всички обичат хубавата гледка.

Болд се срещна с жена си при паркинга на музея, точно където хълмът се простираше надолу, чак до възвишенията и сиво-зелените вълни на залива. В късния августовски следобед пред музея имаше много деца с ролкови кънки и майки с колички. Болд усещаше аромата на есен във въздуха. Това му донесе чувство на беспокойство. Точно в момента не чувстваше нужда от никаква промяна. Поканата на Лиз да се срещнат далеч от центъра на града го разтревожи. Тя знаеше, че така е по-трудно за него, особено по средата на работния ден.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Тя правеше усилия да върне теглото си, изгубено от химиотерапията, но след всичките тези месеци изглеждаше все по същия начин — изсушен плод, от който са изстискани соковете на живота. Той я обичаше, възхищаваше ѝ се и все пак не можеше да я възприема като напълно здрава, отчасти заради външния ѝ вид, отчасти защото не можеше да се примери с мисълта да си дели управлението на дома с нея.

— Къде си? — укори го тя.

— Тук съм.

— Беше някъде другаде.

— Тук съм, Лиз.

— Пак се връщаш към това, разбиращ ли? Към дванайсетчасовия работен ден. Пак излизаш, преди да са станали децата и се прибиращ, след като са заспали.

Нима го бе извикала в Парка на доброволците, за да му чете лекция колко е трудно да се отървеш от старите навици?

— Работя по нещо — призна той. — Опитвам се да разбера как е станало всичко.

— Трудно ти е да живееш с мисълта, че съм здрава.

— Опитвам се да разбера нещо — повтори той.

Тя хвани ръката му. Нейните ръце бяха ледени. Никога не е имало никаква топлина в крайниците й, винаги бяха студени, като че току-що излиза от студено езеро.

— Обадиха се от кабинета на доктор Уудс — каза тя.

На Болд му примиля. Земята сякаш спря да се върти, всички звуци се смениха с постоянен вой в ушите му, образът му се замъгли. Успя да изстиска от себе си само едно гърлено:

— Защо?

— Заради тестовете. Годишните ми тестове. Очевидно са излезли по-нови, по-чувствителни тестове. Искат да си запиша час. Ти си част от това решение.

— Оценявам това — каза той.

Тя гледаше втренчено във водата.

— Не че не уважавам вярата ти, просто не я разбирам.

— Искам да направя това, което е най-правилно за семейството ни.

— Но ако дам своя глас в полза на тестовете, ще кажеш, че съм невярващ.

— Не е така.

— Не знам достатъчно за молитвите, за да разчитам на тях — каза той.

— Казват, че искат да отида, за да ми направят противогрипна ваксина — обясни тя. — Непрекъснато се притесняват да не хвани грип. Но аз познавам Катрин. Става дума за тестовете.

— Какво те притеснява? Противогрипната ваксина или тестовете?

— Те споменаха и двете. Поводът да ме вкарат в болницата е противогрипната ваксина.

— Как се чувствуаш? — попита той.

— Много съм енергична — без колебание отвърна тя. — Спя добре. Никакви вълнения, никаква болка. Знам, че теглото ми е проблем, но не се притеснявам за това. То или ще дойде или не.

— Решението е твое, Лиз. Ако искаш да се откажеш от тестовете, аз съм с теб.

— Трябва да си изцяло зад това — каза тя. — Имам нужда...

— От врата ми?

Тя се усмихна.

— Не очаквам чудеса.

— Искам да кажа, че ако почувствуваш някаква промяна, трябва да се подложиш на тестовете. Но знам, че това е един вид злоупотреба от моя страна, затова си взимам думите назад.

— Страхуваш се — каза тя. — Борбата е срещу страха.

— Толкова ми е трудно.

— Ще стане по-лесно. — Тя стисна ръката му.

Болд не беше сигурен, но му се стори, че нейните ръце бяха по-топли.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Болд хвана Диксън по средата на аутопсията. Осемдесет и пет годишна вдовица паднала от стълбата, докато сменяла крушката и си счупила врата. Законът изискваше Диксън да я разреже и да вземе проби, въпреки че обикновен асистент би се справил с такъв случай. Краят на лятната ваканция прехвърли тази работа на шефа, а той подхожди към нея с ентузиазма на касиер на паркинг.

В помещението смърдеше, независимо от вентилационната система. Болд мразеше вкуса, който винаги оставаше в устата му след такова посещение.

— Противогрипна ваксина? — попита Диксън. — Съгласен съм с Лиз, най-вероятно искат да поговорят с нея, да ѝ предложат някакви други варианти.

— Това ме накара да се замисля — каза Болд. — Представи си, че нелегалните имигранти не са единствените болни. Тези жени от Хилтоп са били изнасилени, а това е близък контакт. Представи си обрива по кожата на Джейн Доу да е от някакъв индустриски детергент, например от тези, които се използват по автомивките.

— Не си далеч от истината — явно впечатлен каза Диксън.

— Близък физически контакт — повтори Болд. — Ти самият каза, че е изключително заразен. Ами ако се е разпространил? Ами ако някои момчета са наистина болни, какво би станало, ако по вечерните новини се съобщи, че е излязла нова противогрипна ваксина или антибиотик? Например да кажат, че и двете са специфични за така наречения „контейнерски“ грип?

— Един антибиотик не може да бъде специфичен за даден грип — прекъсна го Диксън.

— Тогава защо пускат подобрени версии? Но въпросът е, че можем да използваме това за стръв. Нали видяхме на касетите пазачи? Значи имат пазачи. Това е затвор с няколко шевни машини. Тези хора се навъртат около жените там. Близък контакт. Някои са ги погребвали. Пипали са ги с ръце.

— Това е много лош грип, но е лечим.

— И все пак, ако по новините кажат, че в клиниките има средство, с което да го лекуват и ако нашите хора са в тази клиника и карат пациентите да попълват формуляри, където да вписват датата...

— Това е абсолютно ненужно!

— Но те не знаят това! Средният човек не знае това! Аз не знаех. Джил Доу беше в земята седмици преди Джейн Доу. Джейн Доу е умряла, преди да пристигне контейнера. Цялата работа е, че ако можем да накараме някого да спомене дата на заразяването, преди пристигането на контейнера, тогава този човек ще трябва да обясни как се е заразил.

— Никой не би се хванал на такава история. Това е медицински несериозно. Те проверяват фактите, разбиращ ли? Единствената ти надежда са таблоидите, повярвай ми.

— Единствената ми надежда е този кабинет да пусне съобщение за такива ваксини — каза направо Болд.

Ръцете на Диксън замръзнаха, все още потънали в трупа.

— Е, тогава току-що изгуби последната си надежда — твърдо каза той. — Разбирам какво целиш, Лу. Донякъде в това дори има смисъл. Идеята не е лоша. Но аз не мога да поставя този отдел в позицията, в която искаш да го поставя. Ако изгубим доверието на хората, ако народът реши, че сме съгласни да манипулираме истината в интерес на полицията... Просто няма да стане. Ние сме екип професионалисти медици. Повярвай ми, и без това имаме достатъчно проблеми с имиджа: „второстепенни доктори“, „лекари, чиито единствени пациенти са мъртвъци“. Не мога да го направя, Лу.

— Но то може да предизвика ефект — опита се да го окуражи Болд.

— Бих казал квалифицирано „да“, висококвалифицирано „да“ — повтори той, — но няма значение. Никога няма да намериш някой да ти пусне такъв материал.

— На твоето място не бих бил толкова сигурен — каза Болд.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стиви се усети, че освен в служебната кола и собствената ѝ 325-ка никога не се е возила на нещо друго, още повече на сиатълски градски автобус. Беше удивена от разнообразието на хората и неочекваната близост на пътниците. Дотогава бе смятала, че системата на градски транспорт е предназначена за бедни хора, за бездомници и отчаяни. Смяташе ги за „невидимото малцинство“, както бяха наречени в един материал на новините „Четири в пет“.

Но този вторник следобед тя откри там тийнейджъри, ученици, майки с деца, дори един-двама бизнесмени. Те четяха вестници, книги, плетяха, слушаха уокмени, говореха си или просто гледаха през прозорците. Стиви постоянно беше нащрек, в очакване, че ще се появи нещо, което да ѝ сигнализира за мястото, където е слязъл от автобуса обектът на Мелиса. В дясната си ръка Стиви държеше разпечатка на съответния кадър от дигиталния запис за сравнение. Спирките идваха и си отиваха. Хората си сменяха местата. Вратите със съскане се затваряха. Шофьорът натискаше звънеца.

Тя си състави туристическа карта по пътя, отбелязвайки времето на пътуването си. Струваше ѝ се, че ако вземе предвид индикатора от видеото, може да изчисли на коя спирка е слязъл този човек.

Автобусът вървеше по маршрута си, а времето за предаването ѝ наближаваше. След още десет минути, когато наблизиха моста Фриймонт, тя разбра, че екскурзията с автобус ще трябва да почака. Имаше назначена среща с Болд, за да решат дали да пускат клипа за Мама Лу. Отчаяна, че трябва да се откаже, тя слезе, пресече улицата и си хвани друг автобус обратно към града. Оказа се, че Болд вече я чака.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Брайън Кугли бе обсебен от мисълта за нея. Той бе наясно, че след оплескания взлом на апартамента ѝ, ще бъде охранявана и въпреки това назначи двама от агентите си в Иммиграционните служби да я наблюдават от разстояние и да му докладват не само всяка нейна стъпка, но и кой друг я следи. Когато неговите хора му съобщиха, че се е качила на градски автобус, Кугли се стресна. Колкото и да се опитваше, не можеше да разбере защо ѝ е трябало да ходи с градски транспорт до моста Фриймонт и после пак да се връща в града. Да не би да е нещо, до което се е докопала, като е гледала онези записи? Или пък някой информатор да ѝ е подхвърлил нещо по горещата линия? Но какво? И най-лошото: как да я спре?

Караше без сън, като компенсираше допълнителното напрежение с произволни дози амфетамини и толкова еспресо, колкото можеше да поеме. Живееше от новини до новини, ужасен от мисълта какво ли ще е следващото, което тя ще измисли. Да гледа предаванията ѝ за него бе като професионална проказа: наблюдаваше бавното гниене на собствената си кариера, малко по малко, троха по троха.

Оставаха още два дни. Беше се съсредоточил върху последната доставка на нелегални имигранти, която се очакваше да пристигне, въпреки че го преследваше мисълта за най-новото откритие на полицията — още три погребани тела в гробището Хилтоп. Страхуваше се какво могат да разкрият тези трупове на експертите. Родригес беше виновен за всичко, неговите действия създаваха само проблеми.

Най-страшно лично за него беше, че когато се допита до полицията какво са намерили в Хилтоп, не получи никакъв отговор. La Mоя дори не отвърна на обаждането му. Какво става?

Не можеше да си вземе шапката и да избяга, дори и да искаше. Не се плашеше от полицията, а от онези китайски „бизнесмени“, които го притежаваха. Човек не може да избяга от такива хора, никога.

Трябаше да се примири с фактите. Трябаше да забърка други в провала си, дори ако е нужно да арестува някого.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-остра ставаше болката между очите му, толкова повече пресъхваше езикът му. Имаше работа за вършене. Ако се справи с предстоящото разтоварване без инциденти, имаше основание да смята, че може да възстанови контрола си върху полицията, да възстанови изгубеното.

От успеха на следващата операция зависеше всичко. Животът му зависеше от него.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Стиви Макнийл седеше върху журналистическия си стол под комплекта прожектори, които изливаха върху нея светлина и горещина.

По молба на Болд тя се бе подготвила да лъже, да използва професията си в своя полза, съзнателно да манипулира доверчивите зрители в усилията си да спаси малката си сестричка. Ако това излезеше наяве, щеше да бъде професионално самоубийство, но тя се чувствуваше задължена да направи всичко за Мелиса.

Щеше да се отклони от предварително подгответния текст на новините и да чете от своите бележки. Щеше да плати скъпо, особено ако мениджърите разберат, че от самото начало е знаела, че информацията е съчинена от полицейското управление. Това бе отчаян опит да се направи пробив в разследването. В следващите няколко секунди тя щеше да заложи на карта цялата си кариера.

Гласът на студийната директорка се чу в слушалката:

— Добре ли си, Стиви?

Тя й направи знак с ръка, въпреки че мислите й бяха далеч от студиото.

За свое учудване тя се сети за баща си, който лежеше сам и необичан от никого в никаква болница за ветерани. Там се намираше в знак на признателност от федералното правителство. Мелиса й бе споменала нещо за това, колко е зле със здравето. Тя обвиняваше баща си за годините си в Ню Йорк, за това, че я пробута на продуцент женкар, чиято идея за обучение на току-що завършили журналистки се състоеше в съблиchanето им. Не бе говорила с баща си откакто напусна Ню Йорк, откакто прекъсването на връзката й се оказа и край на новинарската й кариера там. Но сега, изправена пред необходимостта да направи компромис с кариерата си, тя изведнъж се сети за него, изведнъж си помисли, че го предава, че това накърнява името Макнийл. Тя разбра, че той все още има власт над нея, където и да е тя, срещу каквото и да се бори. Дори и да беше прекъснала общуването си с него, не можеше да скъса това, което ги свързваше.

Пет... четири... три... две...

Тя отвори очи, студийната директорка злокобно я посочи с пръст. Стана ѝ студено въпреки жегата от прожекторите.

— Добър вечер, вие сте с новините „Четири в пет“, излъчвани от студиото на живо. Аз съм Стиви Макнийл.

Тя се откъсна от предварително подгответия текст:

— Само преди няколко минути местната здравна организация съобщи за приличащ на грипен вирус, който вероятно е отговорен за смъртта на няколко нелegalни имигранти, включително и трите жени, намерени мъртви в корабен контейнер миналия месец. Вирусът е много по-опасен, отколкото се смяташе досега.

Коруин скочи от стола си в апаратната и започна бясно да размахва ръце зад звуконепропускливо стъкло. Сочеше розовия лист с текст в ръката си, жълто копие от който имаше и на нейното бюро. Това беше и текстът, който се въртеше на скриптера под обектива на камерата. Тя го мерна с периферното си зрение, но вниманието ѝ бе съсредоточено преди всичко на собствените ѝ записи. Сърдитият глас крещеше в слушалката, но Стиви Макнийл бе професионалистка: никога не объркваше ритъма.

— Екипът на новините „Четири в пет“ научи, че това е заразна болест, която дава симптоми, подобни на високотемпературен грип и стомашни проблеми, които могат да доведат до бронхиална инфекция, стомашни спазми и диария. Тя е причината за смъртта на Джейн Доу и другите три жени, намерени миналата седмица криминално погребани в гробището Хилтоп. Има непотвърдени слухове, че вирусът бързо се разпространява сред задържаните във Форт Нолан от Иммиграционните служби. Здравните органи, отговарящи на нуждите на населението, са открили безплатна медицинска програма в новата здравна клиника срещу Медицинския център „Харбървю“. Съветват се всички, имали директен контакт с вирусоносителите, да потърсят медицинска помощ в новата клиника между 8 и 10 сутринта, и 12 и 13 на обяд, всеки ден до ново съобщение или до изчерпването на наличните медикаменти. Здравните органи подчертават сериозността на проблема и неизбежното заразяване, както и важността на тази превантивна програма. За по-нататъшна информация заинтересованите зрители могат денонощно да се обаждат на този бесплатен телефон.

Тя прочете номера, започващ с 888, който й беше дал Болд. Това беше номерът, който се свързваше директно с 5-я етаж на сградата на Национална сигурност. По него веднага се засичаше телефона на събеседника и откъде е обаждането.

— Останалите новини...

Стиви се върна към първия ред на предварително подготвения текст. Тя започна да чете от листа си, а в това време телескриптера превъртя и се нагласи към нея. На Коруин щеше да му се наложи да редактира предаването още след първото прекъсване и да среже някоя от историите, за да не излезе извън определеното време. Никога не би изпуснал реклама — и телевизията има своите приоритети.

Учудващо чувство на облекчение се разля по цялото й тяло. Всяко усилие да спаси Мелиса си струваше цената. Болд правилно бе заложил капана си. Тя се присъедини към полицията и те към нея, и тя смяташе, че ако не друго, то това е урок и за двете страни. Чудеше се дали ще може да задържи позициите си в журналистиката още една година, още една седмица или ден. Въщност, не я интересуваше, ако Мелиса се върне вкъщи благодарение на тази едноминутна манипулация на истината.

Когато камерата се прехвърли към Били-Боб Кътлър, тя стана от стола си, откачи микрофона и слушалките и излезе от студиото. Когато се насочи не към гримърната и не към тоалетната, а към надписа „ИЗХОД“, студийната директорка хукна да я догони.

— Госпожо Макнийл! — спря я тя, — случило ли се е нещо?

Стройната фигура на Джими Коруин се появи на вратата на апаратната и замръзна. Той се досети за намерението на Стиви по изражението на лицето й. Заговори учудващо спокойно:

— Ако тази история е важна, тогава защо не я включихме в сценария? — Коруин бе човек новинар, той винаги знаеше за какво става дума. — Кой е твоят информатор за това?

Стиви засече погледа му.

— Били-Боб ще трябва да поеме останалите ми материали. Ще се справи.

— Господин Кътлър? Цялата емисия? — изуми се студийната директорка.

— Кажи ми, че всичко това си струва — каза Коруин. — Какво, по дяволите, става тук?

Тя харесваше Коруин. Не искаше да му причинява това нито на него, нито на телевизията. Тя си пое дълбоко въздух и каза:

— Имам да гоня автобус.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Трябваш ми. Пронто! Тя излезе от телевизията по-рано. Имам проблеми тук. — Кугли бе пратил съобщение по пейджъра на Родригес да му се обади. Поемаше голям риск, като използваше собствения си клетъчен телефон, но не виждаше друг начин.

Родригес му се обади почти веднага. Чу се шум от бар и той разбра, че мексиканецът добре си прекарва, докато гледа новините „Четири в пет“.

Той тръгна след BMW-то към търговската част на града, чудейки се какво ли си е наумила Стиви. Първо пуска историята за противогрипна ваксина, после изведенъж изчезва. Той знаеше как ще реагира Родригес. Трябваше да го ангажира с наблюдението на Макнийл, за да не хукне към клиниката. От нейната уста историята звучеше съвсем вероятно, но Кугли по няколко причини се отнасяше към нея подозрително: на Иммиграционните служби щеше да бъде доловено, ако задържаните във Форт Нолан са подложени на някакъв здравен рисков. Имаше нещо гнило в това съобщение, но не можеше да разбере какво. Страхуваше се от капан, от някакъв вид ужилване и знаеше, че трябва да пази Родригес далеч от клиниката. Този мъжага беше доста болен през последните няколко седмици. Той беше погребвал жени, умрели с подобни симптоми и постоянно се оплакваше от здравето си. Кугли се притесняваше, че Родригес ще захапе въдицата. Ако мексиканецът си падаше по нещо, то бе всянакъв вид медикаменти.

— Забрави. Не мога. Зает съм — каза Родригес и смръкна храчката си навътре. Прозвуча отвратително.

— С клиниката ли? Остави. Това е капан.

— Зает съм.

— Това е капан. Ченгетата са я накарали да го каже. Слушай, точно в момента я следя — каза Кугли. — Имам нужда от помощта ти.

— Зает съм.

— Слушай ме...

— Обади ми се по-късно — сряза го Родригес и връзката прекъсна.

— Ало? — викна Кугли в слушалката, изумен, че Родригес му затвори. — Хей! — изкрешя той пак, протегна слушалката на клетъчния телефон и се втренчи в нея, после пак я доближи до ухото си и повтори: — Хей! — Но никой не отговори.

Макнийл паркира BMW-то. Кугли даде заден ход, опасявайки се, че може да му се наложи да я следи пеша. В съзнанието му се въртеше: Родригес затвори телефона! Клиниката! Капан!

Макнийл отиде на една автобусна спирка и зачака. Автобусна спирка? Тя му бе споменала, че на една от видеокасетите на Мелиса е заснет автобус. Родригес редовно използваше автобус. Всичко пак се връща към Родригес. Всичко в него отвращаваше Кугли.

Той отново опита пейджъра. Но този път клетъчният му телефон не звънна в отговор.

На спирката спря един автобус. Хората се качиха на него, а заедно с тях се качи и Стиви Макнийл.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато Стиви седна срещу задната врата на градския автобус, тя мислено си представи кадъра от видеозаписа, на който огромният мъжага слиза от автобуса. Припомняше си всичко в цветове. Тя създаде цяла наука от това пътуване, отбелязвайки точните секунди, в които автобусът излиза от тунела и спира. Тя вярваше, че е попаднала на следа и искаше да изпробва хипотезата си, преди да занимава полицията с нея. За възбудата ѝ, макар и несъзнателно допринасяше мисълта, че се е отървала от опашката си, като е напуснала телевизията през задния изход във времето, когато всички очакваха тя да бъде в ефир. Тя предполагаше, и съвсем правилно, че ако охранителите ѝ си позволяват кратка почивка, за да хапнат или нещо такова, то това е през двета часа, когато обикновено е заета с новините. Въпреки че се радваше на сигурността, която ѝ даваше присъствието им, тя предпочиташе независимостта си, особено в навечерието на това, което тя смяташе за най-голямото си откритие. По този начин тя можеше да запази момента, в който ще донесе новините за откритието си на Болд или Ла Моя, а още по-добре на двамата едновременно. Ако намереше нелегална фабрика или поне в общи линии квартала, където мъжът е слязъл от автобуса, това ще означава, че прави нещо реално, за да помогне на Мелиса.

Погледът ѝ постоянно се спускаше към разпечатката, която държеше в скута си, към образа на големия тъмен мъж, който скриваше вратата на автобуса, към стълбовидните пушещи, които ясно се виждаха през прозорците на автобуса. Поглеждайки отново навън, тя умишлено замъгли погледа си, за да си спомни размития образ на разпечатката. Пак нищо. Нищо отвън дори не намекваше за фона, върху който Мелиса бе снимала. Стиви бе обхваната от притеснение, почувства, че е на ръба да се разплаче от поредната несполучка. Мелиса имаше нужда от нея, а тя не се появяваше.

Автобусът спря на още една спирка. Мостът Фриймонт — същото място, от което ѝ се наложи да се върне миналия път. Тя

погледна разпечатката, а после нагоре. Очите ѝ пареха, главата ѝ бучеше от обида и мъка. Ах, само да знаеше Мелиса колко много държи на нея, колко много я обича! Може би тогава нещата щяха да са по-различни, може би самата Стиви щеше да се чувства по-различно. Тя никога не бе направила нищо, за да бъдат такива отношенията им. Сега дълбоко съжаляваше.

Но преди Стиви да се потопи в отчаянието си, в автобуса се качи Брайън Кугли.

* * *

Той тръгна между седалките решително, самоуверено, втренчил поглед директно в нея. За секунда я опари искра на страх. Откъде, по дяволите, се взе той? И какво искаше?

Седалката до нея бе свободна. В този момент тя би се радвала до нея да седи и най-смрадливият скитник. В очите на Кугли се четеше решителност, показваща, че нищо не би го спряло да седне на това място. Автобусът тръгна, Кугли седна до нея и погледна право пред себе си.

— Разбрах играта ви — каза той, все още загледан в предната част на автобуса. — Имам си портативно телевизорче — обясни той, — съвсем мъничко. Нося го навсякъде, където ходя. Пристрастен съм към новините, може да се каже.

— Какво съвпадение — каза Стиви, — и двамата в един и същ автобус и така нататък.

— Иска ви се да е съвпадение — отвърна той. — Полицайт изпуснаха топката, когато излязохте от телевизията. Но не и моите момчета. Не, госпожо. Точно тук е разликата между местните и федералните, казвам ви. Радвайте се, че съм на ваша страна.

— Значи ме следите — с отвращение каза тя.

— По дяволите, толкова много хора ви гледат гъза, че сте готова да водите парада. А вие сте обикновена мажоретка. — Арогантността му я обезпокои. Кугли беше съвсем различен човек от този, който по-рано търсеше партньорството ѝ.

Автобусът подскочи. Главите на всички пътници подскочиха и потънаха едновременно. Зъбите на Стиви изтракаха, но това нямаше

нищо общо с резките движения на автобуса.

— Кажете ми какви са тези фокуси?

— Фокуси ли? — Краката ѝ затрепериха от страх.

— Идеята ваша ли беше или на Болд? Цялата тази работа с грипа... Толкова е просто. — Той чакаше отговор от нея, но тя дори не можеше да си намери гласа. — Вие казахте, че този грип се разпространява във Форт Нолан. Кой ви го каза? Кой ви е източник за тази информация? Или пък сте си го измислила? Какво, новинарите просто си измислят, така ли? Това, за което говорим в момента, е моя територия. — Червендалестото му лице изглеждаше зелениково пурпурно на луминесцентното осветление. — Знаете ли какво ми се пише заради това? Знаете ли? Здравни инспектори и така нататък. Вие направо ни закопахте с този материал. — Той нацупи устни и се придърпа към ръба на седалката. — Тази история е измислица.

— Дадоха го по информационната мрежа...

— Глупости, ние щяхме да го видим преди когото и да било. Не разбираете ли? Става дума за нашия затвор. Ние щяхме да сме първите уведомени. Ние щяхме да сме първите имунизирани. Използваха ли ви? — попита той. — Или сте част от това?

Погледите им се засякоха. Очите му бяха червени, слепи от яд. Тя искаше да слезе от този автобус. Той мъркна, но тя въобще не вдигна поглед.

— Бих направила всичко, за да я спася — каза тя.

— Идеята е била на Болд — каза Кугли.

— Нали ви казвам, по информационната мрежа излезе здравен бюлетин.

— А пък аз ви казвам, че това не е възможно. Използвали са ви — Кугли се огледа, — и за какво е всичко това? Мисля, че няма да ме опровергаете, ако ви кажа, че вие нямate нищо общо с градския транспорт. Във видеозаписите ли е имало нещо?

— Полицията намери автобусен билет — изльга тя. — Струваше си да се провери.

— Ако бяха намерили автобусен билет, щяха те да се возят на автобус, а не вие. Но какво ви става? Защо ме лъжете?

— А вие защо ме следите? Пазите ли ме? И от какво? Или от кого? Или пък, може би искате да свърша работата вместо вас? Федерална агенция държи репортер под наблюдение...

— Свидетел.

— Не, Брайън. Не на мен тези. Искате да се справим с всичко това или смятате да викнете вашите хора?

— Правите грешка, голяма грешка.

— Имам право — каза тя.

— Да, така е — отвърна той. Усмивката му направо преобръна стомаха ѝ. — Така че действайте, както си знаете. Но помнете, някои грешки струват скъпо.

Автобусът спря на следващата спирка. Кугли стана от мястото и слезе от автобуса. Не се огледа.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Полицайката от Отдела за борба с порока, на име Лора Стоул, бе облечена в бяла престилка, за да изиграе ролята на медицинска сестра на информацията в болницата. Ла Моя обясняваше как му действат прилепналите бели престилки на медицинските сестри и как поради рядката възможност да зърне красивото мургаво лице на Стоул и „добре оформлената ѝ личност“, облечена в този интересен костюм, той чувстввал нужда да я покани на среща.

Болд му каза да си го задържи в гащите.

В клиниката бързо се съгласиха на тази замяна, защото за информацията не се искаше никаква специална подготовка и докато не се изисква намесата на лекар или друг медицински работник, няма законно основание да им откажат.

— Единственият проблем на Стоул в тази задача, серж, е, че дори и с вързана коса е прекалено сладка, прекалено много прилича на звезда от сапунена опера, а не на момиче от информацията с различен етнически произход и минимална заплата.

— Някой ден тази твоя голяма уста ще ти докара такива проблеми, че дори и с нейна помощ няма да можеш да се измъкнеш — предупреди го Болд.

— Тази моя уста трябва да се регистрира като оръжие, като се има предвид какво прави с жените.

— Точки ли трупащ, Джон? Влез вътре и си вземи стол. Искаш да зяпаш Стоул, така ли? Може. Поне няма да ми се налага да те слушам.

Ла Моя седна на един стол в ъгъла, където в продължение на два часа щеше да се чуди защо винаги в чакалните на болниците има само невероятно стари списания и часовници с размера на пица. Чудеше се как ли издържат младите хора, на които им се налага да ползват бесплатните клиники, и колко ли от тях са забъркани по един или друг начин с наркотици. В резултат на предаването на Макнийл дойдоха само седем души.

Всеки от седемте пъти Стоул сигнализира на четирите преоблечени ченгета в сградата и на Болд в контролния микробус. Микрофонът бе скрит в тъмната ѝ коса, а жицата му бе пусната отзад под дрехата ѝ. Всичките седем души, дошли да се ваксинират с противогрипната ваксина RH-340, бяха здравни работници или докери, които са били на линия при разтоварването на контейнера.

Осмият път, когато Лора Стоул сигнализира на Ла Моя, бе заради висок испанец, облечен с тъмен пуловер с качулка. Ла Моя скри лицето си в шестседмичен брой на „Пийпъл“; портиерът с кофа и парцал в ръка се наведе да отлепи някаква дъвка от плочките на пода; една клощава жена с предизвикателни панталони и обувки с висока подметка извади червилото си и използва огледалцето на пудриерата си да погледне вратата зад себе си; една жена с цивилни дрехи, пишеща на машината зад Стоул, дръпна ръцете си от клавиатурата и посегна към пистолета си под бюрото.

На големия мъжага му казаха да чака. Той седна до Ла Моя, който си позволи дързостта да се обърне към него и да го попита:

— Как сте?

— Направо съм съсиран, човече — каза той гъгниво и с пресипнал глас.

— Личи си — каза Ла Моя и се върна към списанието.

След пет минути на испанеца му донесоха формуляр за попълване. Той го погледна със съмнение. Застанала пред него, Стоул му обясни с отегчен глас, сякаш го е правила толкова много пъти:

— Трябва ни името ви, месторабота, ако има такава и телефонен номер, на който можем да ви се обадим за резултатите. Това е много важно. Ако имате нужда от испански формуляр...

— Да — изгрухтя той.

Тя се върна с друг формуляр и му заговори на испански.

— Може да пропуснете тази част за застраховката, защото лечението, от което може би се нуждаете, е безплатно. Четвърти ред — ден на заразяване, е изключително важен, защото той ще определи нужната ви доза на лечение, от което ще зависи и ефектът му. Повторното излагане на бацилоносителите не е от значение за лекарите. Само първоначалният контакт със заразени е критичен за правилната диагноза и последващото лечение. Ако има нещо, с което да ви помогна...

— Можете да забързате малко нещата тук — намеси се Ла Моя.
— А може после и да идем да пийнем по нещо.

Стоул го изгледа.

Испанецът смръкна, закашля се и надраска името си на формуляра с грозен, но все пак четлив почерк: Гуермо Родригес.

Стоул се върна на мястото си зад плота.

След няколко минути повикаха Ла Моя под името Романело.

— Мой ред е — каза той и остави списанията. — Късмет, приятелю — каза той на другия. — Може да си останял с няколко години, докато те повикат.

Родригес стана едновременно с него и подаде формулярите на момичето, която пък ги подаде на полицайката зад нея. Зареденият пистолет чакаше под бюрото, за да изключи всякакви неприятни изненади.

Ла Моя отиде в дъното на коридора и зае позиция в стаята за прегледи. По този начин блокира задния изход на сградата. Сега вече бяха го притиснали. Ла Моя нетърпеливо чакаше информация от центъра. Когато машинописката въведе данните му в компютъра, тя не ги вика в архива на болницата, а ги прати по модем в криминалния архив на полицията. Името Гуермо Родригес се върна с отрицателни резултати: никакви криминални арести, нито обвинения. Освен това в системата нямаше шофьорска книжка или регистрирана на негово име кола. Гуермо Родригес не съществуваше. Той беше точно човекът, който би се возил на градски транспорт. Най-вероятно Родригес бе посочил фалшив адрес в болничния формуляр, както и фалшив телефонен номер. Най-вероятно и самият Родригес беше нелегален имигрант, условие, което лесно би го пратило в лапите на корумпиран служител на Иммиграционните служби и службите за натурализация. Болд се чудеше какво ли ще отговорят мексиканските власти, когато им изпрати името и отпечатъците на пръстите му.

— Това е нашият човек — съобщи Болд по радиото, гласът му издаваше вълнение. — Пуловерът съвпада с този на видеото. Да започваме.

Няколко минути по-късно на Родригес му инжектираха нещо безвредно, колкото да се успокои, казаха му да пие аспирин и много вода и го пуснаха.

Когато Гуермо Родригес напусна клиниката, след него тръгнаха още петнадесет ченгета в десет коли, чиято задача бе да го следят. Това бе най-голямото наблюдение през последните единадесет месеца.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Полицайтe внимателно следяха всяка стъпка, почти всяко вдишване на Родригес. Първо го последваха в денонощната аптека, където си купи аспирин, сироп за кашлица и отхрачващо средство, а после до „едно място на военния път, по посока към федералните“ — както Ла Моя обясни на Болд, който се върна в кабинета си, за да наблюдава операцията оттам.

— Качи се на камион с голяма кабина, в която може да се спи. Дремна два часа. Имам чувството, че камионът е негов дом за момента. После го запали и тръгна. За какво ти говори това, серж?

— Мама Лу беше права за новолунието — отвърна Болд. — Явно предстои разтоварване. Утре или вдругиден? Скоро! — Камионът бе достатъчно голям да побере контейнер.

— Измина няколко мили, паркира и хапна мързелив обяд, само дето е посред нощ. Не изглежда да бърза.

— Със сигурност ли знаем, че е вътре? — настоя Болд.

— Креншоу му продаде вишневия пай и кафето. Имаме видимост.

— Среща ли чака? — попита Болд.

— Или среща, или обаждане. Трябва да е това. Ако искаш, ще ти го доведа да си побъбрите.

— Не — отсече Болд — Доказателствата, които имаме срещу Родригес, са много условни. А в изборна година като тази, главният прокурор никога не би го подвел под отговорност. Не е лошо да проследим обаждането от кафенето.

— Много е дълго разстоянието.

— Няма да го хванат — съгласи се Болд.

— Да се надяваме, че приятелката на този младеж няма нищо против кабините на камиони. Надявам се да не си губим времето тук.

— Сексът единственото нещо за което мислиш ли е? — попита Болд.

— Няма начин! — отвърна Ла Моя, без да се замисли. — Обичам и парите.

* * *

В сряда, в три часа сутринта камионът с Родригес зад волана накрая напусна паркинга пред кафенето. Събудиха Болд от дрямката му в кабинета, там имаше едно походно легло, където детективите да могат да подвият крак. Наблюдението в такъв час не беше лесно и тъй като на Болд му отказаха разрешително за подслушване, полицайт можеха само да се досещат на кого и за какво се е обадил Родригес след вечеря.

Тридесет минути по-късно с помощта на секачка Родригес влезе през портала в склада на флотата, където се държеше военният запас от 1988 година, който всъщност причини икономическия срив на Кинг Каунти. Родригес подкара камиона към доковете, където два огромни крана подпираха нощното небе. Точно тези кранове привлякоха вниманието на всички. Петнайсет минути по-късно Ла Моя и двама други детективи тръгнаха напред, за да разгледат всичко по-добре. Родригес бе забелязан да пресича двора на флотата пеша. Секунда след това той извади мотор от храсталака и потегли без фарове, с което свари наблюдателния отряд неподгответен. Това стана точно когато Ла Моя прерязваше веригата на един друг портал, водещ към някакво тъмно място, през което директно можеше да се мине към двора на флотата. Полицайт се впусна в преследване с угасени фарове, но Родригес излезе с мотора извън пътя и изчезна.

— Изпарил се? — изрева Болд в слушалката на телефона.

— Прецакахме се, серж.

— Много ясно.

— Не очаквахме да има мотор.

— Не искай съчувствие от мен. Изпусна основният ни заподозрян.

— Остава ни поне камиона — припомни Ла Моя, опитвайки се поне малко да омаловажи вината си, — както и два крана. Гейнис все още следи Кугли. Той се отбил до Кей Ес Ти Ви. Повозил се е малко с градски транспорт. Схваща ли, серж? Градски транспорт! — И

добави внимателно: — Този двор на флотата трябва да е мястото, което търсим. Перфектно е. Крановете, да ги вземат дяволите. Ще издам книга „Как да дебнеш Родригес“. Смятаме да се установим тук. Ако сме прави, серж, по-добре да се готовим за голяма битка. Мисля си да извикаме специалните.

— После трябва да пиша рапорт на Хил, Джон.

— Разбирам.

— Навъртай се там.

— Ясно.

Когато слънцето започна да прозира през сивото небе като фенерче през перде, трима мъже избутаха микробуса си към точката, от която искаха да наблюдават. Ла Моя и двама техници се качиха в задната част на микробуса уморени като кучета, гладни и обидени. Сменяха се да пазят на двайсет минути, но на Ла Моя нищо не му помогаше.

Провалът носи най-голямото изтощение.

* * *

Оголената земя с едър чакъл и изпочупени стъкла бе покrita с остатъци оборудване за индустриски риболов: шамандури, части от мотори, стрели, манивели, лебедки и километри оплетена и изпокъсана рибарска мрежа, навита на огромни кълба. Водата се плискаше върху морски вал от каменни блокове, парчета асфалт и ръждяща корпузи на изхвърлени автомобили и вагони. Тъмнозеленото море бавно се поклаща като съединяващи се живачни капки. Лек, но постоянен бриз оцветяваше небето със солените морски изпарения.

В десет часа сутринта на тази сряда Ла Моя получи съобщение по радиото, че има проблеми на портала. Ла Моя се измъкна от задната част на микробуса, мислейки с досада кога ли ще приключат всички тези проблеми. Само да се завърти нанякъде и веднага се появяват проблеми или нещо се прецаква.

Този път проблемът се яви в лицето на човек, нает за охрана от фирмата „Колиер Секюрити“. Той носеше сиво-синя униформа, със спрей, закачен там, където истинско ченге би сложило пистолет.

Логото на нашивката на Колиер много напомняше това на полицията. На нашивката с името над левия джоб пишеше Стилуил.

— Какъв е проблемът, господин Стилуил? — попита изтощеният и ядосан Ла Моя.

— Тъкмо казвах на офицера, че си върша работата, лейтенант.

— Сержант — поправи го Ла Моя.

— Ченгета или не, нямате право да влизате в тази собственост без знанието на собствениците.

— Ще им пратим известие — увери го Ла Моя, — а дотогава би било много по-добре за всички, ако просто си продължите обиколката. Забравете за нас. Не сме тук. Това би спестило на всички ни разходката до града и влеченето по адвокати.

— Да, но въпреки всичко нямате право да сте тук, разбираете ли? Това е частна собственост. Цялото оборудване също е на територията на частна собственост. Имате ли заповед за обиск?

— Сигурно си имаме причина да сме тук. Това е разследване — сухо рече Ла Моя, търпението му се изчерпваше. — Казах ви какъв избор имате, Стилуил. Вие решавайте кое е правилно и кое не.

Детектив Хайман пресече пътя, бързайки от колата без номера към Ла Моя. Задъхан, той заговори малко по-силно, отколкото позволяващо ситуацията.

— Пристанищните власти имат записани шест кораба, пристигащи в следващите дванадесет часа. Три от тях са оповестили Хонконг като последно място на пребиваване.

— Изчакайте ме една минута, детектив — каза Ла Моя съзвавайки, че охранителят ги слуша.

Стилуил се загледа във водата и очевидно мислено отбеляза присъствието на крановете.

— За онази работа с контейнера ли става дума? — попита той. — С контейнера ли се занимавате?

— Това е операция на наблюдение, господин Стилуил — обясни Ла Моя, избягвайки директния отговор. — Ако искате да говоря за вас хубави неща, се омитайте оттук. В противен случай така ще ви полея с лайна, че ще се удавите.

Стилуил нервно се огледа, числено го превишаваха.

— Това, което трябва да направите — повтори Ла Моя, — е да се разкарвате оттук и да забравите за случката. Чувате ли ме, господин

Стилуил?

— Чувам ви — каза той, но вниманието му продължаваше да е приковано към двора на флотата. — Това място е изоставено от години. Никога не съм виждал да има нещо там. Откъде ли се е взел този камион?

— Помислете си за ситуацията тук.

— Каква ситуация? — попита Стилуил, като умишлено наивно и подмазвачески се усмихна на Ла Моя.

— Така е по-добре — каза Ла Моя, но вътре в себе си продължаваше да няма доверие на този човек.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

*Сряда, 2 септември
16 дни от изчезването*

На следващата сутрин „На живо — 7“, вторият по рейтинг след Канал Четири, пусна сутрешен репортаж, цитиращ „достоверни източници“, че „полицията е предприела широко наблюдение на лица, директно свързани с разследването на нелегалните имигранти“.

Този репортаж вбеси всички. От Шийла Хил, която се ядоса от явното изтичане на информация, до Джими Коруин, подразнен от това, че конкуренцията ги изпревари. Адам Талмъдж се оплакваше по държавните канали, че Иммиграционните служби и службите за натурализация не са били уведомени и следователно не са включени в наблюдението.

Към 8:30 същата сутрин в последващо предаване източникът бе признат в лицето на охранителя Кларънс Стилуил. По „съвет на адвокатите си“ Стилуил се криеше и не можеше да даде коментар.

Радио Кей Pi Ю предаде не само че заподозреният е избягал по време на наблюдението, но и че лабораторията по съдебна медицина на Кинг Каунти е готова с рапорта си за аутопсията на жертвата, намерена в гробището Хилтоп. За „Джил Доу“ се заговори същия ден, говореше се, че е била открита повече информация, касаеща се до разследването.

Политически трусове разтърсваха системата, излизаха опровержения на опроверженията, реплики в отговор на репликите отекваха в медиите и се процеждаха надолу към кафенетата и офисите. Изчезването и вероятното отвличане на Мелиса Чоу се разрасна в голям въпрос, емоционално експлоатиран от бъдещите политици, смятащи да се кандидатират през ноември. Мълвата беше, че полицията арестува заподозрените, радиопредаванията гъмжаха от разни слухове.

Болд и Ла Моя усещаха това напрежение както на професионално, така и на лично ниво. Беше им заповядано да спрат

изтичането на информация и да разкрият случая. Шийла Хил им го каза с две думи:

— Изровете нещо за новините в шест часа, нещо, което да постави в изгодна позиция и кмета и полицията, нещо, което да захрани звяра. Ако не успеете, аз ще ги захраня с новините за понижението ви, така че внимавайте в картилката.

* * *

Пейджърите им иззвъняха, Болд и Ла Моя излязоха от кабинета на Шийла Хил и се насочиха директно към кабинетите в мазето на клиника „Харбървю“. Големият като мечка човек ги заведе в кабинета си и затвори вратата.

— Наистина не зная откъде е изтекла тази информация — извини се той, — но ако го открия, този човек повече никога няма да работи. Никога! Никъде! Голям праз! — Човек, на когото определено не му отива да избухва, Роналд Диксън в момента представляващ рядка гледка.

— Мислех, че наистина имаш какво да ни кажеш, а не че е голям праз — възмути се Болд. Ла Моя трябваше да се върне към наблюдението на двора на флотата, въпреки че там нямаше никакво развитие от изчезването на Родригес. — Както може би се досещаш, Джон и аз сме малко заети тази сутрин, Дикси.

— Не че е голям праз... — поправи го Диксън и ядът му се смени с усмивка, — ами истински праз! Праз за ядене! — каза той.

— Праз? — повтори Ла Моя.

— Именно — каза съдебният лекар.

— Именно какво? — попита Болд.

— Джил Доу — отвърна Диксън. — Винаги зависим от първата жертва — обясни той. — Бързат, правят грешки.

— Какви грешки? — нетърпеливо попита Болд.

— Взимай пример от него. — Диксън посочи Болд на Ла Моя. — Знае кога да те прекъсне и какво да попита. Знае и кога да си държи устата затворена и да остави човек да говори. — Той погледна Болд. — И така, остави ме да говоря.

Той се скри зад щита на сивото си като оръжейна стомана бюро. Остави щората на прозореца отворена с надеждата да отвлече вниманието на Болд.

— Замразили са я, точно както Джейн. Само че за по-дълго. Замразили са я дълбоко... предполагам, че са забравили да свалят веригата на време, и когато най-накрая са се усетили, ако въобще са се усетили, е било вече прекалено късно да я свалят. Погребали са я на около три метра дълбочина в сравнително хладна пръст, една седмица, а може би и две-три седмици преди Джейн Доу. Сещаш ли се накъде бия?

— Тя е останала замразена — опита да отгатне Болд.

— Червена точка. За известно време. Да. И това не я е запазило за по-дълго време, но значително е забавило разлагането ѝ.

— И е останала замразена там, долу? — попита Ла Моя.

— Абе ти слушаш ли ме? Не, не е. Но тя се е намирала в почва около пет градуса над нулата. Първо са се стопили крайниците ѝ, след което — епидермисът като цяло. Топлината се е движела от двата края към центъра, точно както при размразяването на агнешко бутче. Но нали знаеш колко време отнема: слагаш десеткилограмова пуйка или трикилограмово агнешко бутче на плота в кухнята при двайсетина градуса температура и това ти отнема цял ден, понякога и повече. Опитай пък да го сложиш в хладилник, поддържащ температура пет градуса! На следващия ден като го извадиш, едва ли ще е започнало да омеква. А представи си същото нещо за шейсеткилограмово човешко същество...

— Пас съм — каза Ла Моя. — И научихме ли нещо от всички тези впечатляващи подробности?

— С други думи, ти все повече заприличваш на него — тъжно каза Диксън.

— Казвай какво намерихте вътре, Дикси — каза Болд.

— Стомашното съдържание е сравнително непокътнато. Намерихме много органичен материал за изследване.

Болд вече се чудеше дали не си губи времето.

Диксън продължи:

— Хрумна ли на някого от твоите брилянтни следователи, че тези хора държат заключени около сто жени да шият за тях ватени пуловери за десет цента на ден, но все пак трябва да ги хранят с нещо.

— Той широко се усмихна. — Аха! Виждам, че не е! Това явно го бяхте пропуснали, нали? И така, седя си тук, заключен сред мъртвци — мъртви доказателства, мъртви свидетели, и ми хрумва това, което е очевидно: тези жени трябва да се хранят. И тази жена, Джил Доу, се е хранела. И не само че се е хранела, но е яла някакъв корен, ядлива грудка, подобна на нашия праз. Освен това очевидно е консумирала кафяв ориз, но вас ви интересува точно този праз, точно този праз е най-доброто доказателство, което имате по случая. Той е азиатски и не се продава в никой супермаркет, ако се вярва на няколкото телефонни обаждания, които направихме. Дори един не можем да намерим за сравнение.

— Азиатските пазари — измърмори Болд, смаян от информацията.

Ла Моя мислеше за същото.

— Мама Лу е кралицата на азиатските пазари. Искате ли да се обзаложим, че тя осигурява храната за тези хора? Затова знае толкова много за случая и все пак не се чувства директно замесена и не се страхува от нас.

— Скромна бизнесдама — прошепна Болд. — Непрекъснато ми го натъртваше.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Госпожо Макнийл, Рой се обажда.

Гласът в клетъчния телефон ѝ прозвуча познат, но не можа да се сети кой е. Точно в момента Стиви повече се интересуваше от сладоледа, който ѝ бяха донесли в хотелската стая, отколкото от телефонното обаждане.

— Рой?

— От трафика — представи се човека.

Наричаха го Рой Чопъра. Правеше репортажи за движението в пиковите часове. Както за сутрешните новини, така и за новините „Четири в пет“. Когато се сети кой е, вече успя да свърже гласа с образа му.

— Да, Рой.

— От телевизията ми дадоха номера на клетъчния ви телефон. Надявам се нямаете нищо против. Предположих, че ще искате да чуете това.

— Кое?

Тя се облегна на дивана и отмести сладоледа настрани, сърцето ѝ заби усилено. За какво ли се обаждаше момчето от трафика?

— Един мой приятел, Сам Хейбър работи за „Седем“.

Той имаше предвид канал „Седем“. Конкуренцията.

Новината вече не ѝ харесваше.

— Той е техният Чопър. Да. Сам е по поддръжката. Освен това наглася и апаратурата. Обади ми се да отмени плаването, което бяхме заплануvalи, защото от „Седем“ са казали да нагласи в птицата някакви високотехнологични ултрачервени джаджи, което имало нещо общо с дебнене на кораб отвисоко. Говорим за тази вечер. Той подслушал, че единият от хората с апаратурата говори нещо за това как щели да ни изпреварят с нашата история, и че ченгетата са задавали всякакви въпроси на пристанищните власти. Реших, че трябва да знаете.

— Кораб? — повтори тя, нахвърляйки си бележки на бяла ленена салфетка. — Нашата история.

— Да, искат да изпреварят нашата история.

— Знаеш ли нещо за тази апаратура?

— Само, че не е стандартно производство. Свръхчувствителна към инфрачервените лъчи. Сам каза, че някакъв професор от университета я е инсталирал. Наложило им се да боядисат в черно хангара и дори да дръпнат капачката на лещите, за да изпробовал апаратурата — толкова е чувствителна. Дневната светлина би я изпепелила. Този тип се разкрещял на Сам, задето отворил вратата, заради светлината. Изгонил Сам, казвам ви го. Ако не беше, може би Сам нямаше да ми каже. Сам си е такъв, не обича някой да му крещи, нали разбирате?

— Те дебнат кораб с контейнери — предположи тя. — Има ли някакъв начин да им попречим?

— А папата се сре ли в гората? — отвърна пилотът на хеликоптер.

— Подготви птицата.

— Докато си говорехме, трябва да са ѝ сипали гориво.

Стиви смяташе да затвори телефона, но се сети, че трябва да измисли някакъв начин, за да се отърве от различните видове охранители и наблюдатели.

— Рой — каза тя, — в центъра на града има ли някоя сграда, на чийто покрив да кацнеш?

— Можете ли да отидете на Кълъмбия на Първа морска?

— Дай ми номер, на който да ти се обадя — каза тя, — ще ти звънна оттам.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ла Моя се прекланяше само пред вечните закони и заобикаляше юридическите, като работеше с детективи, които са готови на извънредна работа и си държат устата затворена за това, което правят. В това отношение най-много му допадаше Боби Гейнис. Тя беше толкова безрезервно вярна на Болд, че за нея не беше проблем да сложи федерален агент под двайсет и четири часово наблюдение. Всяко подобно следене между отделите изискваше специално разрешение, формирането на специален отряд и уведомяването както на полицията, така и на федералните. За Ла Моя това не беше нищо ново — докато направи кариера, той беше получил прякора Разтегливия заради умението си да се справя със закона. Прякорът му се изричаше с уважение, но от разстояние. Всеки искаше това, което Ла Моя можеше да им намери — подслушватели, банкови сметки, данъчни декларации — но никой не искаше да знае подробностите. На него така му беше добре, защото това спомагаше за продължаване на мита, а митът беше това, което го определяше. Да, митът. Той го контролираше, диктуваше реалните му въпълъщения, но Ла Моя знаеше, че никой мит не е вечен. Той минаваше покрай жените като пияница, но и това отчасти го правеше, за да поддържа имиджа си. Той шофираше бързо и живееше бързо. Но свещта, която гореше от двета края, все повече се смаляваше и Джон ла Моя с всеки ден все повече се идентифицираше с нея.

Ла Моя нямаше никакви реални доказателства срещу Брайън Кугли. Всичко се основаваше само на дълбоко закоренило се подозрение, подсказано от няколко необяснени съвпадения. Без доказателства няма случай. От гледна точка на закона не се приема за незаконно някой да следи или да наблюдава друг човек, докато наблюдаваният човек не се чувства заплашен и не е накърнено правото му на личен живот. Щат Вашингтон имаше много строги закони за следенето, бяха установени определени критерии, които Гейнис и Ла Моя избягваха без проблеми.

Гейнис се обади от уличен телефон, за да не зависи от отворените вълни на клетъчните и от злобното следене на полицейските радиоскенери. Ла Моя и Гейнис бяха изградили отношения на уважение от разстояние. Неговото женкарство бе легендарно и тя сръчно го отбягваше. Нейните следователски способности и позицията й във вътрешния кръг на Болд й осигуряваха висок рейтинг в екипа. Те рядко любезничеха и никога не се правеха на приятели.

— Казвай — обади се Ла Моя, който се бе преместил на предната седалка на микробуса за наблюдение, паркиран така, че да се вижда двора на флотата. Въпреки медийния блиц рано сутринта медиите все още не бяха разбрали конкретния адрес на двора на флотата.

— Мисля, че го изпуснах.

— Изпуснала си го?

— Давам — изстреля тя сърдито, — той паркира и влезе в Сити Хол — информира го тя.

— Сити Хол?

— Нали това ти казвам — повтори тя. — Мина час и половина. Май ме прецака. Сигурно е излязъл през друга врата. Остави си колата тук.

— Ти ли ще кажеш на серж?

— Ти водиш следствието — припомни му тя.

На Ла Моя не му харесваше да води следствието. Струваше му се, че никога няма да му хареса. Не знаеше дали заради Болд или заради собствената му личност. Бе вървял по стъпките на този човек прекалено дълго, за да се откаже от това сега. Само през последната година, когато Болд работи в разузнаването, Ла Моя успя да почувства себе си, но сега двамата се събраха в отдел „Престъпление срещу личността“ и кой знае защо, може би заради ранга, но серж командваше парада, от което никой не се оплакваше и най-малко Ла Моя. Без някога да е бил прекалено настойтелен, Болд имаше инстинкт да води, имаше нюх по коя улица да тръгне. Рейтингът на този човек беше 88 за последните десет години и изглежда можеше да издържи изпитанието на времето. На Ла Моя беше 64 и той се гордееше с него, защото имаше момчета с по-малко от 40. Рейтингът на Гейнис беше 70, но тя не се фукаше, тъй като на целия пети етаж беше единствената жена със златна нашивка. Тя бе достатъчно умна да не се самоизтъква.

Обличаше се така, че да прикрива тялото си, можеше да си поговори с всеки и можеше да пие бира колкото и с когото и да било до нея. Ла Моя я харесваше, но се надяваше да не си личи. Когато станеше дума за разследване, на него невинаги му се искаше да води следствието, но в очите на екипа му той беше сержантът, той беше отговорният и командащият. В това отношение беше непоколебим.

Размишляйки на глас, Ла Моя каза:

— Час и половина в Сити Хол е нищо. Нали ги знаеш онези търтей? Спокойно може да е още вътре.

— Может. А също така е възможно да е възприел новините от тази сутрин като намек, че може да го следим. Гузен негонен бяга, затова взима мерки. Искаш ли да поoglедам?

— Не, не мърдай оттам. Наблюдавай колата му. След малко пристигам. Ще действаме заедно. Аз ще проверя вътре. Къде се намираш?

Тя му каза.

Сержантът се измъкна от микробуса и тръгна обратно към града.

* * *

Ла Моя се хвана първо за статистиките за прираста, разсъждавайки, че смъртният акт е най-прекият път към новата самоличност, и че вероятно Кугли се надява да си създаде такава и да офейка.

Описанието на мъжа нищо не говореше на азиатката зад бюрото и чак когато чу завързания й акцент, му хрумна, че всяка от тези жени, работещи на минимална заплата, можеше да бъде в по-специални отношения с някой агент на Иммиграционните служби.

После реши да пробва в отдела за данъчни декларации, само защото беше зад следващата врата. Вървеше от една врата към друга, а служителите зад всички бюра бяха азиатци, испанци, черни. Почти нямаше бели. Ла Моя можеше без проблем да се заговори с всеки, който работеше в Сити Хол, говореше английски, караше 55-ка и си плащаше данъци точно като него. Той не поддържаше концепцията за социални помощи, мръщеше се, като стане дума за купони за храна, смяташе, че корупцията е прекалено голяма, за да може нещата като тези

да са ефективни. Човек взима лопатата или писалката си и отива да работи като всеки друг. Това беше Америка, заради която той носеше значката си. Една разходка надолу по коридора на държавната сграда го разтърси.

Кугли никъде не се виждаше.

На следващия етаж имаше още пет врати — все същото. Прекалено много бумаги, прекалено много писма за разглеждане, прекалено много ръце под масата, опитващи се да докопат нещо. Това го депресира.

Качи се още един етаж по полирани мраморни стълби. Кой, по дяволите, може да си позволи мрамор?

Разрешителни. Това нищо не му говореше; нищо не му просветна.

Вратата към отдел „Разрешителни“ бе блокирана само от един гумен клин. Важна черна жена, която сама си плетеши пуловерите и предпочиташе да не боядисва побелялата си коса, стоеше зад дългия плот. Имаше жизнерадостното изражение на начална учителка или библиотекарка.

— Полиция — представи се той, показвайки значката си. Той започна описанието на Брайън Кугли, но бе прекъснат.

— А, агентът от Иммиграционните служби, който току-що си тръгна — каза тя.

— Да. — Значи Кугли се е представил на тази жена като агент на Иммиграционните служби. Ла Моя прие това като лош знак, защото гарантираше неговата невинност. Той искаше определеност в отношението си към Кугли, да разбере дали е в или извън списъка от заподозрени, беше му писнало от неясни предположения.

— И какво искаше? — попита Ла Моя.

— Да види разрешителните за строежи — каза тя. — Загуби си около половин час с тях.

— Нови или стари?

— Нови. Каза, че строителните компании често наемали нелегални имигранти, нали разбирате, нелегални имигранти за ръчната работа, за „черната работа“, мисля, че така я нарече. Каза, че разрешителните за строежи са добър източник за информация за Иммиграционните служби.

В това имаше смисъл. Ла Моя посърна още повече. Подозренията му бяха оборени.

— Значи сте го виждала и по-рано? — попита той.

— Аз? А, не. Никога. Нито веднъж.

— Нова ли сте в този отдел?

— А, правите ми комплименти! — каза тя. — От осемнайсет години работя на това бюро.

— Други агенти на Иммиграционните служби идвали ли са?

— Тук? Никога. Поне никога не са се легитимирали.

Ла Моя внимателно помисли върху това и помоли да му се покаже същият материал, който разглеждаше Кугли. Той прекара двайсет минути, вглеждайки се в същите разрешителни за строителство, които е гледал Брайън Кугли, но не можеше да направи никаква връзка със случая. Обмисляше го от всички страни: огледа местоположението на парцелите, всяка възможна връзка с Мама Лу. Нищо не откри. Зададе на жената десетина въпроса, включително дали Кугли се е концентрирал върху някое конкретно разрешително и дали е питал за по-специални характеристики. Жената не можа да му помогне. Чувстваше, че напипва някаква връзка, но не можеше да я види. Реши да остави нещата както са, с надеждата, че ще му се изясни по-късно, както ставаше понякога.

* * *

— От тук накъде? — попита Гейнис.

— Връщам се към наблюдението — обади се Ла Моя от задната седалка на шевролета й. Не виждаше смисъл в коли като тези. Нямат никакъв стил.

Донесе й чаша кафе „Мока“ и тя изглеждаше трогната, че той знае какво кафе обича.

И двамата шумно сърбаха. Кафето пареше.

— Ами аз? — попита тя.

— Потърси го в бърлогата му. Потърси го в кабинета му. Ако трябва, измисли някаква глупост. Опитай да го намериш. Дръж ме в течение. Ако можеш, като се върнеш в полицията, отиди до лабораторията. Съдебният лекар каза, че е дал веществените

доказателства по случая „Джил Доу“ на Лофгрийн. Къде са те тогава?
Как може още да не са пристигнали?

— Ами серж?

— Той отиде при Мама Лу. Може да успее да изкопчи нещо...
Разбира се, ако го видим отново.

— Не се шегувай с това — сгълча го тя. — Такива простотии ме
нервират.

— Че кой се шегува — отвърна Ла Моя, сръбна си шумно за
последен път от пластмасова чашка и излезе от колата.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Работим заедно, нали? — Макнийл попита Болд от отсрешната страна на клетъчния телефон.

— Доколкото зависи от мен. — Той мислеше за Мама Лу и за местоположението на нелегалната фабрика. Ако бизнесдамата не се съгласи на сътрудничество, тогава, ако питат него, единственият им шанс да намерят Мелиса бе да проследят разтоварването на кораба, което ще стане тази нощ. Стиви Макнийл и светът на нейните проблеми в момента му бяха много далечни.

— Заедно. Каквото имам аз, имаш го и ти и обратно...

— Да, да — съгласи се Болд, но вниманието му все още се рееше другаде.

— Това наблюдение, за което се говори — тези нейни думи накараха Болд да се заслуша, — какви са шансовете за успех?

— Преди да се заговори за него, шансовете ни бяха много добри, смятам аз.

— А сега?

— Не толкова добри — отвърна той.

— Нещо става — заяви тя. — Пак ли има доставка на контейнер? Това окончателно го събуди. Откъде знае това?

— Възможно е — призна той. — Не знам точно кога, но знам, че новолунието има стратегическо значение за тях. — Той добави: — смятахме, че размяната ще стане в двора на флотата, така беше до изтичането на информация тази сутрин. Това ни прецака. И сега, честно казано, вече не се знае.

— И какъв е вашият план?

В съзнанието му бързо прещрака: не споделяй това с медиите! Но езикът му беше по-бърз.

— Планът бе абсолютно незабелязано да наблюдаваме размяната и да ги проследим. Смятаме, че ще ни отведат не само до нелегалната фабрика и шефовете, но и съвсем вероятно до самата госпожица Чоу.

— И сега, след като информацията е изтекла? — попита тя.

— Една крачка напред, две назад. Все още търсим местоположението, но предполагам, че изтичането на информацията ще ни създаде доста главоболия.

— И така, смятате да следите всички пристигащи кораби — каза тя. Репортерите и ченгетата мислеха по един и същ начин.

— Кораби, танкери, траулери. — Той се поколеба. — Всеки плавателен съд, който акостира в следващите трийсет и шест часа. От специален интерес за нас са тези, които са минали през Хонконг. Аз ще съм долу при пристанищните власти. Ще следим всеки кораб отблизо — призна той, въпреки че езикът му едвам мърдаше, а гласът му звучеше чужд за самия него. — По-точно три кораба, които ще пристигнат тази вечер и които са били в Коулун. Това съвпада с „Визаж“. Никой друг пристигащ от Хонконг кораб не е сложен в графика за утре или петък, затова разчитаме на тази нощ. Залагаме на сто процента.

— Аз също. Освен това се обзалагам, че пак ще опитат да ви прецакат — предупреди тя. Стиви му разказа какво е научила за летателния снимачен екип на Канал 7.

Болд мълчеше, опитвайки се да подреди мислите си, които внезапно се оплетоха на възел — толкова го беше яд. Медиите вече не отразяваха събитията, те се месеха и пречеха.

— Нямаме много време — предупреди тя пак.

— Слушам. — Гърлото му бе пресъхнало и гласът му бе пресипнал. Настроението му бе потиснато.

— Никой, нито вие, нито кметът можете да спрете един новинарски екип да предава.

— Появярайте ми, знам това — каза той.

— Конкуренцията е хубаво нещо. Инфрачервената технология си има своите ограничения: не харесва светлината. Ако ние, имам предвид моя екип, насочим достатъчно светлина към инфрачервената камера, ще заслепим цялата им апаратура. Със сигурност ще ги прецакаме, но без да нарушаваме никакви закони. Просто един новинарски екип се опитва да изпревари друг. Разбирате ли сега как ще стане?

— Смятате да саботирате предаването на живо?

— Опитвам се да подобря шансовете на Мелиса — каза тя. — Ако покажат този кораб, кой знае какво ще стане. Когато хората са в

паника, правят глупости.

— Съгласен съм.

— От голяма полза е това, че ще бъдете при пристанищните власти, ще трябва да ми предоставите точното местонахождение на трите кораба — каза тя. — Може би ще успеем да заблудим оператора на Канал 7.

Болд се колебаеше.

— Трябва да ми имате доверие — каза тя.

Седмица по-рано може би нямаше да й има такова доверие, но сега те двамата бяха като две парченца от пъзел.

Болд каза:

— Дайте ми номера си пак. Ще ви се обадя от пристанището.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ла Моя спря на червено. Имаше десетки начини да направи връзката между Кугли и ходенето му в Сити Хол. Можеше да приложи някаква детективска хитрост или някаква сложна стратегия, изработена в дългогодишната му практика. И вместо това — червен светофар. Камарото вървеше покрай някакъв висок строеж. Ла Моя, който винаги беше нащрек за някои хубави крака или бюст, сега забеляза строителен кран, издигащ вързоп стоманени греди. Светофарът се смени. Ла Моя отби към банкета, пусна си габаритите и се замисли. Ами ако е вярно, че Кугли е замесен? Ами ако Кугли подозира, че полицейското наблюдение в двора на флотата е заради него? До пристигането на кораба с контейнера, още един контейнер с нелегални имигранти, оставаха броени часове. Всички кранове, които се дават под наем, внимателно се наблюдават от полицията. Кугли със сигурност знае за това. Кое ли място ще избере тогава? Сега вече на Ла Моя отговорът му се струваше очевиден: трябва да се търси строителство близо до водата, което да позволява работа с кран, тоест високо строителство. Той отвори клетъчния си телефон и набра номер. Въпрос на минути бе да се установи наблюдение по всички тези обекти.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лек дъждец тракаше по пластмасовия покрив на хеликоптера. Звукът, приличащ на камъчета, падащи върху тенекия, се чуваше дори въпреки страховития рев на мотора. Стиви Макнийл не можеше да свикне с празното пространство под краката си. Тя летеше високо над бялата пяна на водата и над палаво бързите сиви влакна облаци, които прелитаха под пластмасовото дъно на хеликоптера. Усещането беше хем изнервяющо, хем вълнуващо.

* * *

Болд стоеше пред радара на пристанищните власти, чийто овален черен еcran изцяло се сменяше на всеки седемнайсет секунди. Следеше се всеки кораб с палуба по-висока от три метра над водата или с радарен рефлектор, каквото притежаваха повечето туристически кораби. Радарни инсталации обрамчваха целия пролив Пъджет, чиято брегова линия беше 1100 морски мили.

Цялата информация се концентрираше в едно и също място на две мили южно от центъра на града. Установките бяха четири на брой и покриваха всеки корабен коридор от Стрейт-ъф-Жуан-де-Фукар чак до залива Елиът. Шестимата мъже и жени в затъмнената стая проследяваха пътя на търговските кораби към сиатълското пристанище в режим „Двадесет и четири, седем“, което означаваше двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Когато корабите влязат в обхвата на системата, обясни на Болд човекът с военна подстрижка, те се идентифицират, а ние ги насочваме точно както въздушните диспечери насочват самолетите.

— Единствената разлика е, че корабите са много по-бавни — пошегува се той, но така и не получи очакваната реакция от лейтенанта. — От друга страна, те са движещи се грамади и тъй като тежат десетки хиляди тона, спирачният им път е от една до три мили, и

затова тук трябва да се внимава. Повечето, ако не и всички, имат договори с влекачи, които ги поемат и ги придвижват до пристанището. Ние съставяме схема откъде и кога да минат, за да се избегне и най-малката вероятност за сблъскване. Освен търговските лайнери имаме над две дузини търговски ферибота, движещи се по редовно разписание през тези води, и невероятен брой круизни корабчета, военни плавателни съдове, катери на бреговата охрана и над десет хиляди регистрирани яхти. Доста работа имаме.

— „Ес Ес Хана“, „Зефер“ и „Данске“ — прочете Болд, приближавайки бележника към очите си, за да хване малкото светлина в тази затъмнена стая без прозорци, — те всички са в системата. Причината, поради която съм тук...

Военната подстрижка кимна.

— Да, „Ес Ес Хана“ подаде сигнал за неуредици с апаратурата и поиска да се отклони от коридора и да се движи по-близко до брега.

— Това обичайно ли е?

— Да, разбира се, случва се.

— Но не е в реда на нещата, нали? — настоя Болд.

— Слушайте, момчета, сигурно си мислите, че ако ни дишате във врата, ще приемаме нещата малко по-сериозно, нали? Аз пък ще ви кажа, че всичко, което можете да ни кажете, вече се е случвало тук: пожари, експлозии, сблъсъци, каквото искате. Ако някъде има повреда в апаратурата, която заплашва да забави трафика или да причини задръстване, ние направо се радваме, ако можем да разкараме този кораб извън коридорите.

— „Ес Ес Хана“ е спирал в Хонконг — провери Болд.

— Да, и трите, „Ес Ес Хана“, „Зефер“ и „Данске“, точно както ви уведомихме. — Той посочи малка точица на екрана, под която имаше шестцифрен номер. — „Ес Ес Хана“ е първи, който влиза в системата. Тази година неговият номер е шест хиляди четиристотин и дванайсет. Той прави всичко по правилника, нямаме оплакване от него. Има някои капитани, които са истински задници, повярвайте ми. Раздвоено съзнание ли имат, не знам. Щом „Ес Ес Хана“ иска да излезе от коридора, да го направи, нямаме нищо против.

— Но това е контейнеровоз.

— Точно така.

— И като излезе от коридора, после какво? — попита Болд.

— Честно ли да ви отговоря? Нас ни интересуват само коридорите. Ние трябва да се грижим трафикът да върви. Във всяка друга нощ въобще нямаше да му обръщаме внимание, след като е намалил скорост, бил е поет от влекача и се е махнал от пътя ни.

— Но нали го има на екрана — припомни Болд.

— Разбира се, че го има на екрана. Но след като вече не ни пречи, той не ни интересува. Ясно ли е?

— Ами ако направи непредвидена спирка? Вие можете ли да го засечете?

— Защо му е, по дяволите, да прави непредвидени спирки? — попита човекът.

— Трябва ми точното му местонахождение. Дори ако можете да намерите GPS-а му.

— Бързо се учене — явно впечатлен, каза мъжът. Той взе лист хартия и надраска поредица от цифри. Беше свикнал да работи на тъмно като прилеп. Болд нищо не виждаше.

* * *

Когато слабите, но все пак различими светлинни на „Ес Ес Хана“, скучени на иначе тъмния фон, се появиха пред очите на пилота на хеликоптера, той зави наляво, от което пътниците за секунда се почувстваха в безтегловност.

— Ето ги — каза той уверено.

Хеликоптерът на Канал 7, който от време на време засичаха с радара, сега за пръв път се виждаше като групичка премигващи светлинки. Пилотът смело обърна хеликоптера около опашката му, за да получи по-добра видимост и пусна машината си да лети в дъжда надолу и надясно като хвърчило, отدادено на вятъра.

Стиви изпита неприятното усещане за пропадане.

— Те могат ли да ни видят? — попита тя в слушалките си. — От кораба не бива да ни виждат! Ако ни видят, ще ги сплашим.

Техникът на Кей Ес Ти Ви, който бе заредил задната част на хеликоптера с апаратура, каза:

— Хванах сигнала им. — Той подаде на Стиви малък цветен екран с размера на тефтерче, само с една жица закачена към него.

На миниатюрния монитор Стиви различи формата на кораб като колаж от всички цветове на дъгата. Жълто-оранжевата диря след него бе като запалено книжно ветрило. От притеснение не можа да гледа дълго экрана. Под нея корабът ставаше все по-голям, прерасна в нещо огромно и заплашително.

Дъждът валеше все по-силно, таванът от гъсти облаци се срути, и дъждът се изсипа като водна струя по тръба. Натоварен до крайност, „Ес Ес Хана“ возеше хиляда и двеста контейнера с размера на железопътни вагони. Натрупани по пет един върху друг на палубата, няколкостотин от тях бяха вързани с верига, само едно звено от която беше дебело колкото човешки крак. Контейнерите се извисяваха на двайсет и пет метра над палубата. Корабът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се катурне.

Техникът предупреди:

— Готовят се да излязат в ефир, иначе нямаше да показват гледки.
— Можем ли да минем между тях и кораба, без да ни видят? — попита Стиви пилота.

— Не и с включени светлинни — каза той, щракна ключето и те потънаха в тъмнина. Никакво осветление.

— Това законно ли е? — попита тя.

— Не, да му се не види.

— Могат ли да ви отнемат разрешителното заради това?

— Да, да му се не види.

— Опасно ли е?

Хеликоптерът се гмурна под другия толкова бързо, че Стиви поsegна да се хване някъде.

— Зависи — отвърна пилота, крещейки в микрофона.

— От какво? — нервно попита тя.

— От това, което направят — отвърна той, сочейки съседния хеликоптер.

— Внимание — каза техникът, — мисля, че смятат да излязат в ефир.

— Застани между тях! — изкомандва Стиви. Тя не искаше да позволи на Канал 7 да покажат кораба и да съсипят всички усилия на Болд. — О, божичко! — завайка се тя. — Побързай!

Мониторът в скута ѝ показваше на фона на тъмнозелената вода черния контур на кораба, дирята му като пламтящо оранжево ветрило,

бордовите му светлини, малки и бледожълти.

— Какво е това червено петно на кърмата? — попита тя техника.

— Мисля, че е машинното — отвърна той. — Тези двигатели така се нажежават, че можеш да се изпържиш. Ярките жълти точки вероятно са членовете на екипажа, излезли на палубата. Същото се отнася и за тъмножълтото в предната част на кораба, сигурно е капитанската кабина.

— Ами това? — попита тя, сочейки още една, доста по-голяма купчина в бледожълто, малко по-напред от центъра на кораба.

— Това е нещо в контейнера — призна той.

— Има хора в контейнера, така ли? — попита тя.

— Има топлина — отвърна той. — Трудно е да се каже какъв е източникът. — Той докосна каската си. — Внимавай! Те пускат на живо, слушай!

Той натисна някакво копче и в слушалките на Стиви зазвучаха уводните думи на репортерка. На екрана корабът се показа на фона на тъмната вода. Той представляваше голям четириъгълник с неясен цвят. По екрана се появи снеговалеж.

— Тази намеса е наша — гордо каза техникът.

— Заслепи ги! — заповядала Стиви на пилота.

Хеликоптерът бавно се обърна надясно и се насочи към мигащите светлини точно под пласта облаци. И двата хеликоптера се придържаха към кърмата на „Ес Ес Хана“, където бе по-малка вероятността да бъдат чути или видени от екипажа.

— Без инфрачервените едва ли можеш да забележиш контейнерите, натоварени на този кораб... Но след секунда ще ти покажем това, което не се вижда с просто око! Този репортер е убеден, че топлината вътре в контейнера е от телата на нелегални имигранти. След малко ще видиш инфрачервен образ на същия този кораб, като с жълто и червено ще бъдат представени източниците на топлина. Намеренията на Канал 7 е да следва кораба към пристанището.

Видеоекранът се превключи на инфрачервен цветен образ.

— Сега! — изкрещя Стиви.

Пилотът вдигна носа на хеликоптера. Оттам се изля ярка светлина, която освети другия хеликоптер в бяло. На екрана това се виждаше като ослепителен поток в червено, който прекъсваше образа на кораба.

— Точно попадение! — извика техникът.

— Ти си страхотен! Право в целта! — възкликна Стиви.

Образът на екрана сякаш гореше и се топеше от всички краища, докато не стана абсолютно бял. С разтреперан уплашен глас репортерката се оплакваше като някоя стара дама, чиято градина е била изпотъпкана от съседското куче. Канал 7 вече беше хванал за няколко секунди инфрачертения образ, който отново се появи в предаването им на живо. Репортерката разказваше на глас за нещата, които се случват долу.

Стиви попита пилота дали е възможно по радиото да влязат в контакт с другия хеликоптер. Той я предупреди, че трябва да е за кратко време, и превключи нещо, като й показва кой бутон трябва да натиска, когато иска да говори и да го отпуска, когато иска да слуша.

— Сега може ли? — попита тя.

Той кимна.

— Джулия? — заговори Стиви, обръщайки се към репортерката на Канал 7. — Обажда се Стиви Макнийл. Даваш ли си сметка какво направи току-що? И какво продължаваш да правиш? Не разбиращ ли, че е замесен човешки живот? Това е активно полицейско разследване! Разбиращ ли какви последствия могат да имат тези кадри?

— Вие ли току-що ни осветихте образа? Ах ти, ревнича кучко!

— Не може да говорите повече по радиото — предупреди пилотът, тъй като можеха да ги засекат с радари.

Репортерката крещеше по радиото:

— Няма да ти се размине!

— Ще ме смажат! — измърмори пилотът.

Стиви с нежелание махна пръста от бутона за говорене.

— Виж това! — извика техникът и подаде на Стиви бинокъл за нощно виждане. — Май ни засякоха!

През бинокъла Стиви видя на черно-зеления фон как екипажът тича към натрупаните контейнери.

— Откачат веригите!

Отдолу десетина матроса тичаха като мравки, бързайки да освободят най-горния контейнер.

— Смятат да го хвърлят във водата! — съобщи техникът.

* * *

Лебедката се оплете с четиридесет фути кабел, който се размотаваше, докато екипажът трескаво работеше. Вече нищо не действаше както трябва на „Ес Ес Хана“. Дори беше учудващо как още не е потънал.

Екип от четирима души се залови за работа. Те донесоха на раменете си огромна греда, качиха се с нея върху контейнерите. После мушнаха гредата под най-горния контейнер и се увесиха с всичката си тежест на нея, за да повдигнат и наклонят контейнера на една страна.

При първото помръдане на контейнера корабът се наклони на една страна. Голямото като товарен вагон нещо се извъртя и застана на везна над тъмната вода под него. Една от гредите се изплъзна и хората се изтърсиха от петнайсетметрова височина на стоманената палуба. Корабът се поклати и контейнерът като по чудо се върна на мястото си.

Една самотна фигура се закатери нагоре и тръгна към вратата на контейнера със секач в ръце. Дъждът заваля по-силно.

- Той иска да ги пусне! — възклика техникът.
- Трябва да направим нещо — безпомощно проплака Стиви.
- Стореното — сторено — каза пилотът.

Далеч под тях вратите на контейнера се отвориха и оттам се заизсипваха върху палубата найлонови чували с вата. Оттам изпадаха и тъмни фигури, първите от които падаха от петнайсетметрова височина право върху стоманената палуба. Една от жените скочи във водата.

— След нея! — изкомандва Стиви. — Извикай бреговата охрана! Дявол да ги вземе! Как можаха да сторят това. — Стиви се хвани, че ѝ се иска да накаже медиите, както често пъти самата тя е била наказвана. Не ѝ хареса да се гледа в такова огледало. Още няколко нелегални имигранти се изхлузиха по стените на контейнерите, подивели от чувството за свобода. Уплашени. Ужасени. Те бяха много повече от екипажа и той не смееше да ги спира.

Хеликоптерът на Канал 7 се гмурна към черната вода и обиколи кораба. Стиви и екипът ѝ останаха назад, наблюдавайки жената, която скочи от борда. Радиото проговори със запитвания от Бреговата охрана. „Ес Ес Хана“ никога нямаше да акостира, никога нямаше да

заведе полицията където и да било. Нито до нелегална фабрика, нито до Мелиса. Медиите провалиха всичко.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рапортите на отрядите, които Ла Моя определи да наблюдават двата строежа, показваха, че контейнерът трябва да бъде доставен на Диленси авеню. В последния един час в района са били видени три коли с азиатци, обикалящи като гладни мишеви. Петнайсет минути по-рано двама от тези мъже са прескочили оградата на строежа и, съединявайки жички, са подкарали крана, нарушивайки с това цяла поредица от закони. Болд таеше слаба надежда, че неговият екип все още има някакъв шанс.

Болд се намираше в радарната на пристанищните власти, когато Ла Моя му се обади да му разкаже за новините на живо и как нелегалните имигранти са избягали от контейнера. Не само че бе провалена идеята да се последва „Ес Ес Хана“, но и в двора на морската флота не се забелязваше никакво действие. Въпреки всичките тези явни провали Диленси авеню си оставаше най-вероятното място да намерят вносителите на нелегални имигранти — койотите. Последен шанс за Болд и екипа му.

Болд заповядва на Ла Моя да изостави двора на флотата и да тръгне към града.

— Намери някой от Иммиграционните служби — инструктира го той. — Ако трябва, обади се на Талмъдж у дома. Кажи му, че ще извършваме аести на Диленси авеню, и че бихме искали някой от Иммиграционните служби да присъства на разпитите, за да се избегне всяка конфликт на интереси.

— Къде?

Болд повтори мястото и каза:

— Това не е покана.

— Кугли? — попита Ла Моя.

— Не може да ловиш риба без стръв — каза Болд. — Нали не очакваш Талмъдж да дойде посред нощ в града?

— Човек никога не знае — казва Ла Моя.

— И ако се появи Кугли, стой залепен за него, Джон.

* * *

Докато караше шевролета си към Диленси авеню, Болд продължаваше да поддържа радиоконтакт с детективите Хайман и Браун. Имаше такъв период в службата му, когато беше започнал визуално да си представя радиотрафика — офицерите си говореха по радиостанциите и той направо виждаше цялата операция.

Хайман наблюдаваше крана на строежа. Браун беше по петите на една от трите коли. Когато Браун докладва, че неговият наблюдаван бе извършил обратен завой, Болд интуитивно разбра, че азиатците са гледали репортажа на живо. Колата им беше пет пресечки преди Диленси авеню и Болд заповядва да ги арестуват. Самият той с главоломна скорост бързаше за подкрепа. Двамината, които бяха подкарали крана, бяха първи в списъка му на аести, и той подчертава това на Хайман. Тези двамата бяха прекрачили частна собственост и посегнали на чужд инвентар. Болд с удоволствие обмисляше по какви параграфи може да ги арестува. Полицейска му работа, няма друга като нея!

Заповядда да му доведат тези двамата в стаята за разпити. Въпреки че азиатските гангстери са известни с отказа си да говорят, Болд вярваше, че заплахата да им бъде предявено обвинение за множество убийства, което влече смъртно наказание, ще им развърже езиците.

Радиотрафикът отново грабна вниманието на Болд. Наблюденията от Браун се връщаше към Диленси авеню, а през това време Хайман докладва, че двамата, които се занимаваха с крана, са напуснали техниката и хукнали към оградата. В същото време се включи и радиоколата, която съобщи, че започва лудо преследване и има нужда от помощ. Гангстерите се оказаха достатъчно хитри, за да се пръснат в различни посоки и по такъв начин да отслабят силите на полицията. Една пресечка преди Диленси авеню, точно когато Болд зави зад ъгъла, една тъмна фигура претича пред фаровете му и той инстинктивно скочи на спирачките. С крайчето на окото си той зърна и Хайман, който пък тичаше в обратната посока. Болд чу сирената на другата патрулна кола да загълхва и ясно различи стрелба. Мразеше този звук.

Болд изскочи от шевролета си и хукна след сянката, която тичаше бързо и сви надолу по алеята. Болд я последва. Зад гърба му патрулна кола бе притиснала една от гангстерските коли и започна стрелба. Приливът на адреналин притъпи чувството му за време. Бе извадил пистолета си. Стискаше го с дясната ръка. Тази сянка отпред, току-що свила зад ъгъла, бе всичко, което имаше значение. Сирените виеха в далечината като някакъв допълнителен фон, допринасящ за атмосферата. Болд нямаше крака, нито дробове, а само стръв да преследва целта си. Той извика предупреждение, което отекна в тухлите и асфалта.

Сянката бе на момче, което сви зад ъгъла. Болд чу собствените си подметки да шляпат по мокрия асфалт. Далеч зад гърба му отекваше стрелба. Той сви зад същия ъгъл и внезапно спря. Задънена улица. Тухлени блокове от двете страни. Бетонена стена на сграда отпред. Отляво — метален контейнер за боклук и някакви стари захвърлени мебели. Отдясно — лабиринт от черни чували с боклук. Алеята беше около двайсетина метра. Пожарната стълба от ковано желязо беше празна. Сирените приближаваха.

Болд разбра, че ще трябва да се справи сам със ситуацията. Прониза го мисълта за Майлс и Сара и за това, колко време им дължи и през колко години все още им предстоеше да минат. Помисли си, през колко неща е минал заедно с Лиз и колко далеч са стигнали. Той се шмугна наляво, притисна рамото си в студената тухлена стена, дясната му ръка стискаше пистолета. Замириса му на урина, евтина бира, боклук и нафта. В далечината се чуваше престрелката като от съседския телевизор през стената.

— Полиция! — обяви той строго, добре осъзнавайки, че този възглас прави от него мишена, особено както беше застанал на открито в края на улицата.

Въздухът изведнъж стана невероятно неподвижен. Далечните сирени останаха зад него като звукова завеса. Всичко друго бе тишина и биенето на собственото му сърце. Пот изби по челото му. Устата му пресъхна. Бе прекарал целия си живот в този град и нямаше никакво намерение да умре точно тук. Видя разровените гробове в Хилтоп. Те сякаш го викаха. Цялата хитра политика изведнъж се сведе до това. Ето я истинската полицейска работа. Ето го моментът, в който нищо друго няма значение, само упоритото тиктакане на секундите, всяка от

които струва колкото цял живот. Изпитваше истински, животински страх.

— Имаме две възможности — съобщи Болд, защото не искаше да се забърква в стрелба, — едната е да дойдеш насам с вдигнати ръце. Другата е да дойдеш насам с краката напред. Друго няма. Чуваш ли тези сирени? Мислиш ли, че няколко млади полицайчета с горещи глави, жадуващи да изпробват пушкалата си, много ще ти оправят положението? Чуй ме! Аз съм единственият ти шанс да се измъкнеш оттук жив.

Тишина. Да имаше поне някое грухтене, поне някоя ругатня, можеше да започнат диалог. Той си пое дълбоко въздух. Опитваше се да отгатне какво има зад железния контейнер за боклуци или зад купчината чували отлясно. Бавно тръгна напред, като погледът му скачаше ту към контейнера, ту към купчината, ту пак към контейнера, ту пак към купчината. Всяка по-тъмна сянка придобиваше във въображението му човешка форма. Играта не му харесваше. Искаше да се обърне и да си тръгне. Момчето можеше да е навсякъде и най-вече на някое място, за което Болд да не се е сетил. Искаше му се да го убеди с думи да излезе. Опасяваше се, че няма да стане.

Дланта му, стисната пистолета, се потеше. Кръвта оглушително пулсираше в ушите му. В тази улица беше прекалено тъмно. Стигна до контейнера и се облегна на ъгъла на стената. Целият беше плувнал в пот. Не бе чул момчето да скача в контейнера, но не биваше да изключва тази възможност.

Погледна към началото на улицата, зад него — десетина метра и все незащитени.

— Имаш ли някакви братя — извика той, — сестри, майка? Има ли някой, на когото да държиш?

Същата убийствена тишина.

— Ако не ми се покажеш, ако не те видя, мога да те застрелям. Разбиращ ли? Не искам да го правя, но ще се наложи. Не можеш да се измъкнеш оттук, не можеш да минеш покрай мен.

— Глупости!

Бързи стъпки. Тъмна сянка покрай купчината чували. Тичаше наведен ниско и ужасно бързо.

Болд имаше само един шанс да спре тази сянка. Той сведе рамо, прецени разстоянието и силно писна, за да разсее вниманието на

момчето. Настигна го в края на улицата. И двамата се сблъскаха, извъртяха се и паднаха на около метър един от друг. Момчето се изправи на колене. Болд се протегна към него и го халоса. Момчето падна втори път. Болд се провлече напред и забеляза сивия блясък на стомана. Той стреля за предупреждение, претърколи се от пътя му и ножът се стовари точно там, където току-що бяха гърдите му. Болд го изрила. Момчето падна назад. Светкавица озари тухлената стена отсреща. Наближаваше подкрепление.

Момчето бързо скочи на крака и бръкна с ръка, възнамерявайки да метне ножа. Болд стреля още веднъж и не улучи. Стреля пак. Не улучи. Ножът прелетя във въздуха, издрънча, удряйки се в тухлите някъде в тясното пространство между главата и рамото на Болд. Момчето пробяга няколко крачки, фаровете го осветиха и той се просна на подгизналата от урина улица с разперени ръце и крака.

— Арестуван си! — извика Болд, като по този начин предупреди хората му да не стрелят.

— Нищо не съм направил — проплака момчето.

Болд пипна дясното си ухо, за да се увери, че все още е прикрепено към главата му и чак тогава извади белезниците. Този арест си беше негов, ничий друг.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Който и да е проектирал вентилацията на стаите за разпити, или нищо не е разбирал от инженерство, или е имал да си връща на детективите и заподозрените. Тази стая, малка, но все пак най-голямата от всички други, миришеше слабо на цигарен дим и много силно на острата горчива миризма, която телата отделят при паника и в моменти на решителна борба за свободата си. При всичко това стаичката беше приятна, приютила изгорената от цигари и завинтена за пода маса и три стола от черно фибростъкло, на единия от които седеше хванатият бандит, а на другите два — Дафни Матюс и Болд.

Болд много добре разбираше колко са притиснати от времето. Полицията настъпваше, „Ес Ес Хана“ бе задържан от бреговата охрана и се разследваше от Иммиграционните служби, членовете на бандата бяха арестувани. При това положение нелегалната фабрика щеше да е затворена веднага, щом това станеше физически възможно.

Болд се беше обадил на Мама Лу, Ла Моя бе разпратил детективи да влязат в контакт със складовете с храна, собственост на една от нейните фирми. В крайна сметка всичко пак се сведе до гъльба в ръката, който е за предпочитане от щъркела в небето. Единственият шанс да се стигне бързо до нелегалната фабрика си оставаше този разпит.

Ла Моя се обади в дома на Адам Талмъдж, точно както разпореди Болд. За учудуване и разочарование на всички обаче, Талмъдж се появи лично, вместо да прати Кугли да наблюдава разпита. Адам Талмъдж беше блед и видимо потресен, макар че не каза нищо, за да обясни състоянието си. Ла Моя застана заедно с него от другата страна на затъмненото стъкло да гледа магическото изпълнение на Болд и Матюс. Всъщност Ла Моя не гледаше разпита, през цялото време той наблюдаваше разтреперания Адам Талмъдж.

Когато Болд и Матюс се събираха за разпит, бяха като двама певци в дует. Бяха го правили толкова пъти, че се разбираха само с жестове и интонации. Като психолог, Матюс имаше тенденцията да

очовечава събитието, докато Болд наблюдаваше на веществените доказателства, за да окаже натиск.

— В голяма беда си — каза той на хлапето.

Момчето беше китайче на около осемнайсет-двайсет години, с врат като на бивол и пронизващи очи. Зъбите му бяха развалени и явно бе участвал в доста побоища: имаше белези по края на устните, на извивката на носа и на слепоочието. Опитваше се да изглежда бодър, но капчиците пот над горната му устна и пламналите му уши издаваха притеснение.

— Сам си сега в тази стая, ще бъдеш сам и в килията, но не си сам в това престъпление — започна Дафни.

— Нищо не съм направил, кучко.

Болд замахна от място, сякаш да удари хлапето — добро изпълнение. Дафни спря удара му. Доброто и лошото ченге, „Горчиво и сладко“, както самите те се наричаха. Болд му прочете един списък с провинения, включително обида и опит за убийство на полицай, като последното обвинение накара заподозрения да премига и това премигване си остана като тик по време на целия разпит.

— Вече имаме две страници и половина с такива като теб. Твоето име е в списъка, направен от отряда за организирана престъпност. Ти си нарушител на закона. Който и съдия да ти погледне обвиненията, си заминал.

— Хайде да видим де — заяде се хлапето. — Значи в тебе е списъкът, педал такъв? И за колко време ще лежа според него? — ухили се той. — Педал и кучка. Страшна двойка!

— Кой ти е казал, че можеш да си правиш майтапи, бе? Да не мислиш, че някой го е еня за теб? — взъзмути се Болд.

Хлапето самодоволно се ухили.

Болд хвърли бомбата навреме, за да може Дафни да се намеси.

— Ще те предадем на федералните, приятелче. Имаш трансфер на нелегални имигранти, три убийства поради престъпна небрежност, две изнасилвания и безброй обвинения за ракет. Това няма да ти се размине в съда.

Лицето на хлапето издаваше учудването му. Вероятно Кугли или някой като него в миналото е опазвал бандата от съдебно преследване. Стига да дадеш малко пари на няколко адвоката с големи имена или дори под масата на местните съдии, те веднага намаляват присъдите и

срока за излежаване. Този път обаче това нямаше да стане. Този път Болд положи големи усилия да запази случая за полицията.

— След като федералните те осъдят на кой знае колко доживотни присъди подред — продължи Болд, — ще те върнат в градския съд, където ще те съдят за опит за убийство на полицай.

Дафни се намеси като изкусна танцьорка, потупваща рамото на Болд:

— Като това последното води до смъртна присъда.

— Която представлява смъртоносна инжекция — допълни Болд, — но се говори, че ще върнат обесването.

Бляскавите очи на момчето прескачаха от единия към другия, като да беше на тенис турнир.

— Няма начин да стане.

— А, има начин — отвърна Болд. — Виждаш ли това огледално стъкло? Зад него има федерален агент, федералните вече са по петите ви. Случаят е политически, разбиращ ли? Няма нищо по-мръсно от това, да се забъркаш в политически случай. Казвам ти, няма нищо по-гадно от това. Всички трябва да излязат чисти и единственият начин това да стане, е като един опере пешкира на всичките, а в случая, този някой си ти, господин Тан.

— Това, което ние ти предлагаме — прекъсна го Дафни, — е да работиш с нас по този случай. Не си нападнал лейтенанта в онази улица, избягал си. Това е в твоя полза.

— Избягах! — възклика хлапето и посочи към Болд, който остана безразличен.

— Ти извади нож и ме замери с него. Обаче, от друга страна, може просто да си залитнал, може ножът просто един вид да е изпаднал от ръката ти. Разбиращ ли накъде бия?

Той не разбираще кой знае колко. Докато слушаше Дафни, той наблюдаваше Болд, защото вече беше наясно, че от него идват проблемите.

— Изпуснах ножа — повтори той със заучена интонация. — Залитнах.

— Това наистина обяснява много неща. Убедително е и може да ти помогне за защитата, но няма да ти помогне с федералните обвинения, а всъщност те са истинският ти проблем. Ти и господин Уонг сте единствените ни задържани за момента. Единият от вас е бил

водачът, другият — изпълнителят. Веднъж да определим кой носи отговорността и всички обвинения за взлома и за навлизане в чужда собственост ще се запишат при останалите, което за съжаление ще рече, че си възнамерявал да пласираш нелегални имигранти в тази страна.

— Само си играехме с този кран, бе човек! — примоли се той на Болд.

Болд манипулираше истината, доколкото му позволяващо законът. Полицията често използваше този номер със заподозрени, които иначе си търсят правата чрез адвокати. В противен случай трябващо да се мъкнат по адвокати, съдилища и обжалвания. И Тан, и Уонг много добре познаваха тази страна на юридическата система и знаеха, че шансовете им да контролират собствената си съдба са много по-големи, ако си останат с ченгетата.

Болд го посъветва:

— Задържахме кораба с контейнера в пристанището. Капитанът предаде моряците от Диленси авеню. Към главата ти е насочен пистолет, момче. Или към твоята, или към тази на господин Уонг. Още не сме много сигурни кой от двамата е отговорен за всичко.

— Той е, човече. Той е!

— Какво той? — попита Дафни.

Невярващият му поглед отново изпитателно погледна и двамата, не знаеше на кого да се довери.

— Контейнерът — каза той. — Аз работя с крана, но това е всичко! Казвам ви, хич не знам какво има вътре.

Болд почувства голямо облекчение при споменаването на думата „контейнер“. Искаше да се добере до местоположението на нелегалната фабрика, искаше доказателства за това, че Кугли е замесен, и самото споменаване на тази дума отвори много врати, които досега оставаха затворени.

— Имаме нужда от сътрудничество — каза Дафни. — Имаме нужда от подробности, господин Тан. Щом като работите само с крана, щом като сте само наемен работник, вероятно господин Уонг е човекът, от когото имаме нужда. За съжаление, след като не можете да ни помогнете, нямате с какво да се откупите. Нали ме разбирате?

— Не, не ви разбирам!

— Ами, системата е такава, че този, който има възможност да ни даде най-много информация, получава облекчения.

— А пък ние трябва да научим закъде е трябало да пътува този контейнер, след като го свалят на брега — каза Болд.

— Освен това трябва да знаем кой ви защитава — каза Дафни и за да отговори на въпросителното му изражение допълни: — Да, разбира се, че знаем кой е.

— Тук при нас тази вечер е един човек, който много иска да го чуе от вас, един федерален агент.

— Ами, доведете го тогава — каза заподозреният. — Да играем с открити карти. — Той се облегна на стола и смело, дори аrogантно качи краката си на масата.

Болд тъкмо щеше да го сгълчи за непристойното поведение, когато забеляза какво има по подметките му.

Точно между тока и износената подметка на гумата беше залепнала малка, но ясно различима люспичка от риба.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Последният шанс на Стиви Макнийл да намери Мелиса буквально изпадна от чантата ѝ. В тясното пространство на хеликоптера тя се опитваше да изрови от чантата си клетъчния телефон и в този момент картата на линиите от градския транспорт изпадна на чистия пластмасов под.

— Чакай малко! — помоли тя пилота и отвори картата. — Можеш ли да минеш по този маршрут?

— Малко ни е горивото.

— За колкото стигне тогава — каза тя. — Особено в тази част. — Тя посочи мястото, на което Кугли се качи в автобуса да ѝ отвлича вниманието. — Търсим стари консервени фабрики.

— В залива Салмън? Минало бешело. Сега има само ресторанти и навеси за лодки.

— Да огледаме все пак.

Хеликоптерът зави наляво.

Стиви се обърна към техника и попита:

— Този бинокъл може да вижда топлина, нали?

— И още как!

— Топлина на тялото, нали?

— Нали това е идеята — отвърна той.

— А през стена?

— Е, как пък през стена, не.

— През прозорец?

— Затоплената стая би означавала затоплен прозорец, което би трябвало да даде зелен цвят, а не черно, но зависи.

— Но ако има хора, които да са скучени в една стая — не мирияся тя, — в която да има много машинария и хората да се потят.

— В такъв случай мисля, че би трябвало да се вижда. Вижте, според мен за целта най-подходяща е камерата на Канал 7, но можем да опитаме и така.

* * *

В началото на езерото Юниън забавиха ход, подминаха моста Фриймонт и се насочиха на запад над корабния канал към залива Салмън. Стотици, ако не и хиляди най-различни лодки се бяха скуччили и запълнили целия залив. Някои от лодките слабо светеха в зелено, което обнадеждаваше Стиви. Тя изprobва бинокъла, като погледна към покривите и затъмнените прозорци на къщите, които се простираха от южната страна на брега. Техникът оглеждаше лявата страна с друг бинокъл.

Когато минаха над скучване от стари тухлени къщи, Стиви помоли пилота да направи остръ завой. Тъкмо изучаваше къщите, когато техникът се обади от задната седалка.

— Ето нещо интересно, само дето не е склад. — Той посочи. — На около четвърт миля нагоре от вашата страна. Вижте водата до този кораб!

Десетки тъмни фигурки. Може би четиридесет или петдесет лодки безразборно навързани една за друга, борд до борд, борд до нос, както дойде, съвсем не като останалите плавателни съдове, над които прелетяха. Изведнъж Стиви забеляза зелената светлина във водата — бинокълът улавяще някаква топлина.

Хеликоптерът започна да кръжи.

— Явно под палубите има доста топлина — обади се техникът.

— Къде сме? Какво е това? — попита Стиви и посочи пространството с лодки, навързани една за друга.

— Конфискувани са за превоз на наркотици и тем подобни — информира я техникът. — Федералните правят търг около два пъти в годината. Много от тях не успяват да се продадат. Накрая изгниват тук. По-голямата част от тях направо си потъват.

— Конфискувани? — попита Стиви и настърхна. — От федералните? От Имиграционните служби и службите за натурализация, така ли?

— Да, от данъчните, от Имиграционните служби, от ФБР. Тези лодки никога не мърдат оттук. Наричат това място гробище.

Стиви извика толкова силно, че двамата мъже се хванаха за слушалките:

— Свали това нещо долу! Свали веднага това нещо долу!

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да ти кажа — сподели Ла Моя с Болд, когато и двамата прескачаха по две стъпала наведнъж надолу по резервното стълбище на Обществена сигурност, — започна да ми писва, че Лофгрийн се бави толкова с резултатите от веригата. Мисля, че поне за днес следобед можеше да подготви нещо.

— Веригата отива на заден план пред рибените люспи — запалено каза Болд, който носеше в лявата си ръка пликче с обувката на гангстерчето за веществено доказателство, а с дясната се облягаше на парапета.

Ла Моя изведнъж започна да прескача по три стъпала. Това е то, младостта!

— Бърни е специалист, той няма да спекулира. Не е в харектера му. Щом му трябва повече време за веригата, най-вероятно е в наша полза. Може да е намерил нещо.

— Не бих разчитал на това.

С перфектно разчетени движения Ла Моя победи Болд, пристигна първи и му отвори вратата. Болд не изпусна и едно стъпало.

* * *

— Здравейте, господа — каза Бърни Лофгрийн и вдигна очи.

Двама асистенти работеха на близкия плот. Дебелите очила на Лофгрийн му бяха спечелили прякора Мага. Приличаше на извънземно с тези очи и бяла лаборантска престилка.

Болд му подаде плика с вещественото доказателство.

— Трябва да разберем дали става дума за същите рибени люспи, Бърни. Имаме жив носител на тези люспи в стаята за разпити.

— Трябва да се сравнят — потвърди Ла Моя, — трябва да видим дали са същите като на Джил и Джейн Дау.

— Разбирам, сержант — отвърна Лофгрийн.

Детективите се опитаха да повлияят на изследването в лабораторията, като подсказат какво точно ги интересува. Лофгрийн рядко се хващаше на хорото, но детективите продължаваха да опитват.

Най-после го оставиха да работи, макар че на Болд му се налагаше да спира коментарите на Ла Моя. Лофгрийн винаги работеше бавно. Да го караш да бърза, означаваше да му дадеш възможност да говори, а започнеше ли да говори, не им мърдаха дълги обяснения и за най-малката дреболия.

Той сложи две люспички на предметни стъклa, едната — от предишното веществено доказателство, другата — от току-що донесената обувка. Започна да обяснява още преди да сложи щама на микроскопа.

— Тъкмо щях да ви се обаждам, сержант — каза той, без обаче да се разсейва от апаратурата. — Изследването на веригата, която Дикси ни прати, ни отне толкова много време, защото се наложи да вземем проба от една трета от звената. Трябаше да премине през газов хроматограф, защото се оказа, че е нещо на петролна основа. Знаехме, че това ще ви интересува, затова се постарахме да определим точно какъв е продуктът.

— На петролна основа ли? — учуди се Ла Моя.

— Ако трябва да бъдем точни, бяха полипи от стар петрол. Нищо автомобилно обаче. Не можахме да намерим достатъчно чиста проба за изследване, което доведе до повече часове работа. — Той се надвеси над микроскопа и нагласи фокусното разстояние. — Бинго! — възклика той и отстъпи назад. — Погледнете.

Ла Моя приближи микроскопа. Нагласи фокуса — по късогледство никой не можеше да се сравнява с Лофгрийн.

— Съвпадат! — развълнува се той. Люспите свързваха заподозрения с Хилтоп.

— И аз така мисля — каза Лофгрийн.

— И какво за петрола? — подсети го Болд. Той добре познаваше лаборанта и знаеше, че няма нужда да му обяснява колко е важна информацията. Бърни Лофгрийн винаги извличаше най-ценното от всяко доказателство.

Лофгрийн се усмихна на стария си приятел, като с това му показва, че е на прав път.

— Всъщност е грес. Изключително мазен грес, използван за лебедки и лифтове. Добавката, която ни забави, се оказа чисто и просто морска сол. Доста ни позадръсти апаратурата.

— Морска сол... — замислено повтори Болд. — Грес... Единственото място, за което със сигурност можем да кажем, че се използвали тези вериги, са нелегалните фабрики.

— Следователно — както винаги важно каза Лофгрийн, — нелегалната фабрика въобще не е в някоя консервена фабрика. Тя е на някой кораб.

— На траулер! — възклика Болд.

— На стар траулер — добави Лофгрийн. — Единственото обяснение за тези люспи е, че траулерът е излязъл от употреба преди двайсет и пет години.

Болд се завъртя бързо на пети и се обърна към Ла Моя.

— Извикай подкрепление. Две коли. Четири униформени. Да ни чакат в гаража.

— Къде отиваме? — попита Ла Моя, когато двамата вече излизаха от лабораторията.

— Пак заповядайте! — ядосано им подвикна Лофгрийн. Той живееше заради комплиментите.

Чак във фоайето, подтичвайки, Болд информира сержанта:

— Ще направим нещо, което трябваше да направим много отдавна. Ще бъльфираме.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стиви имаше чувството, че ще умре от нетърпение, заклещена в задръстването, причинено от климатичните аномалии. Беше оставила съобщение на телефонния секретар на Болд, но нямаше представа дали въобще някога ще го получи.

— Мисля, че намерих гробището, за което Мелиса говори на касетата. Много е сложно. Трябва да говорим. Оставете си координатите на моя телефонен секретар, за да може да ви намеря. Ако не, пак ще ви се обадя. Мисля, че мога да ви дам доказателствата, които ви трябват.

Когато се върна в студията на Кей Ес Ти Ви, тя си взе камкордер — лека и лесна за употреба камера. Точно излизаше от фоайето, когато нощният пазач я спря с възглас:

— Госпожо Макнийл!

Тя се спря и нетърпеливо го изчака.

— По дяволите, как се радвам да ви видя! Хората от охраната ви търсят навсякъде! Полицията и федералните се обаждат на всеки петнайсет минути! Изгубили ви дирите. По-добре останете тук, докато се свържа с тях. На тях им писна вече.

— Разбира се — каза Стиви. — Обадете се.

Човекът се запъти към будката си.

Стиви сви зад тъгъла.

Абсолютно сигурна, че е открила нелегалната фабрика, сега тя започна да разбира много неща: лошото осветление на видеозаписите на Мелиса, ехото, вибриращият звук. Било е кораб!

* * *

Пътят до залива Салмън не беше повече от десет минути, но ѝ отне цяла вечност. Тя приемаше опасността, пред която се изправяше, като един вид изкупление за това, че въвлече Мелиса в тази история.

Виждаше ѝ се съвсем нормално, че именно тя трябва да освободи Мелиса от този ад, за да достави на Болд доказателството, което му трябва. Нямаше никакви ретроспективни видения от живота ѝ, не изпитваше никаква носталгия. Имаше работа за вършене. Чувстваше се в свои води.

Паркира в задния двор на някакъв морски склад, на около стотина метра на изток от мястото, където трябваше да отиде, и тръгна пеша покрай морския бряг. Предпочете да мине между два реда ламаринени навеси, в които имаше спасителни лодки и каяци.

Федералната собственост представляваше два вида халета — сух склад и ремонтна работилница, чиято северна граница бе оградена с ръждива мрежа и стари табели „ВХОД ЗАБРАНЕН“. Стиви вървеше внимателно, крийки се в сенките, наясно, че може да има нощни пазачи или караул. Тя беше нащрек за всичко, което би могло да потвърди съществуването на нелегална фабрика. Най-после стигна края на складовете и се скри под платнището на един скутер за водни ски. Оттук имаше изглед към цялото място: десетки ръждящи лодки и кораби, всички безразборно скачени едни за други. Зелени морски водорасли висяха от тях и се потапяха във водата като изкривени усмивки. Корабите бяха разядени от ръжда — риболовни траулери, малки товарни корабчета, туристически катери, яхтички, буксири — всички по някакъв начин въвлечени в криминални истории било с наркотици, било оръжие или търговия с хора. Гледката беше покъртителна — развалини от груба техника, гниеща в забрава. Не се виждаше и намек за живот, никакво доказателство, че тук има нелегална фабрика, нямаше нищо за снимане. На асфалта до шлепа имаше дървен парасел — единственият признак, че до флотилията може би се ходи, но за да се помръдне, биха били необходими поне двама мъже.

Нямаше помен от какъвто и да е ред, лодките бяха хаотично вързани една за друга, приличаха на мозайка от фибростъкло, метал и надуваеми брони, целите намачкани и увиснали. Колкото и да беше невероятно, колкото и да изглеждаше невъзможно, тук някъде се криеше нелегална фабрика.

Брайън Кугли добре беше подbral мястото — това е последното място на земята, където някой би очаквал да намери нелегална

фабрика, а освен това Кугли можеше да контролира мястото и професионално.

Разглеждайки наново видяното от хеликоптера, тя се опитваше да определи мястото, което светеше в електронно зелено през бинокъла. Беше по средата на морското гробище, тя реши да се промъкне вътре. Но как да го направи една жена, висока 1.70 и застанала на около трийсет метра от флотилията, така че не можеше дори да се огледа хубаво наоколо. Първото от всички препятствия беше оградата от мрежа. Може би в училищните ѝ години, когато гимнастиката бе ежедневие за нея, не би се замислила, но сега триметровата ръждясала мрежа ѝ изглеждаше непреодолима.

Клекнала под платнището на скутера, тя чу някакво бучене. Бученето означаваше електричество, електричеството — че се използва за нещо. Мозайката малко по малко се сглобяваше. Тя проследи с поглед дебелия черен кабел, който отиваше до най-далечния ъгъл на двора. Беше скрит в буйната растителност, но накрая излизаше от храстите, обвит като мазна змия около дебело въже, от тези, с които обикновено се връзват корабите за кея. Стиви горе-долу разбираще от кабели и този, дебел колкото ръката ѝ, очевидно не беше за обичайното захранване на кораб от брега. Този определено беше за централно захранване — хиляди волта, като в апаратната на Кей Ес Ти Ви.

Достатъчно голям за фабрика, помисли си тя. Достатъчно голям, за да си струва да го проследиш.

Тя се замисли за избора, който стоеше пред нея. Шлепът беше най-нисък от всички плавателни съдове на вода, очевидно щеше да ѝ е най-лесно да се качи на него, но от друга страна той бе и най-открит. Танкерът отляво беше по-висок, но предлагаше добро прикритие, пък и мрежата отстрани щеше доста да улесни катеренето ѝ.

С камкордера, все още закачен на кръста ѝ, тя се затича към оградата. Прескачането на тази ограда щеше да е повратна точка за нея. Нямаше време за пауза. Пръстите ѝ силно се вкопчиха в дупките на ръждясалата мрежа и Стиви започна да се катери.

Оградата се поклати и тя едва не се изтърси долу. Най-после стигна върха, който беше подсигурен с бодлива тел. На два пъти се опита да прехвърли десния си крак, но не успя. На втория опит клетъчният телефон се изплъзна от джоба на якето ѝ и шляпна на

асфалта. Тя си помисли, че стрелят по нея, и подплашена, така се набра, че веднага прехвърли оградата и скочи долу от два метра височина. Камерата я удари по гърба, когато се приземи. Стиви замръзна на място, коленете ѝ трепереха, ушите ѝ пищяха. Видя клетъчния си телефон, счупен на парченца от другата страна на мрежата. Играта беше дотук. Но оттук нямаше връщане назад.

Тя тръгна бързо по открития кей, крийки се в сенките на корабите. Чувстваше се като тийнейджърка, избягала от дома.

Един крайбрежен плъх с размер на домашна котка се запъти право към нея. Тя не изпищя, но тялото ѝ се скова. Обзета от страх, не можеше да направи и крачка. Гризачът забеляза Стиви и се скри, но преживяването все пак я потресе. Су-Су би я окуражила, че плъхът носи щастие. Точно този кратък спомен за жената, която я гледаше като дете, ѝ даде сили да продължи, напомни усилията на баща ѝ да измъкне Мелиса жива от Китай. И точно тук, застанала на оголения кей, Стиви за пръв път си даде сметка за смисъла на скришните погледи и докосвания, които баща ѝ и Су-Су си разменяха. Сега тя за пръв път навлезе в тези спомени като възрастен човек. Осмислянето на един прост факт я потресе: татко е бил в Китай почти цяла година, преди да вземе Стиви от училището в Швейцария. Истината я прониза.

Тя изведнъж разбра защо Су-Су бе дала такъв прякор на Ми Чоу, защо татко се подлагаше на такива рискове, за да изведе Мелиса в Америка. Легалното осиновяване. Мелиса изобщо не е била дете на политически затворници, убити по време на културната революция: всичко е било измислица, илюзия. Мелиса е точно това, което Су-Су я наричаше още от самото начало: малката ѝ сестричка.

Захранващият кабел се качваше по въжето към палубата на кораба. Тя се покатери по мрежата, овесена отстрани на кораба, набираше се по-високо и по-високо над кея, докато накрая стигна горната палуба и докосна хълзгавата стомана. Стиви надникна над ръба и си помисли, че няма по-потискаща гледка от нещо, което е направено от човека и след това изоставено.

Въжетата скимтяха и въздишаха. Водата около нея мързеливо шляпаше. Електрическото бучене забележимо се засилваше.

Тя се промуши под парапета, скочи на студената мокра палуба и пропълзя в сянката на нещо. С патешко ходене се забърза към носа, подминавайки стълби, лебедки, парапети и въжета.

Въздухът беше гъст от миризмата на ръжда и водорасли. Докосна захранващия кабел и тръгна по него към дясната страна на кораба, откъдето той беше пуснат към изоставен речен ферибот. Палубата на ферибота бе на около седем метра под Стиви, тежкият кабел минаваше през него и отиваше към следващия кораб.

Покачена на танкера, тя използва момента да огледа гробището. Палуби, парапети, комини и мостици. Ръждива стомана с цвета на изсъхнала кръв. Вдясно от себе си забеляза цяла пътечка от пасарели, стълби и талпи, водещи от една палуба към друга, точно към центъра на гробището, към голям траулер за промишлен риболов. Отдолу и вляво видя черния кабел да отива право към този траулер.

Представяше си Мелиса тук, с точност можеше да си възстанови видеозаписа. Потрепери. Малката ѝ сестричка!

В далечината изпуфтяха спирачките на автобус или камион. Този звук не може да се събърка.

Тя се върна от другата страна тъкмо навреме, за да види как една фигура слиза надолу по пътечката, между храстите, към единствения проход в мрежеста ограда. Беше едър мъж. Облечен в пуловер с качулка.

Стиви клекна, за да се скрие.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мама Лу, облечена в копринена синя роба с избродирани на нея сцени на селяни, обработващи оризови поля, приличаше на борец. Разкошната ѝ черна коса беше вързана на кок, закрепен с нещо, което на Болд му приличаше на осиротяла клечка за ядене. Изкуствените ѝ зъби блестяха, съвсем наскоро почистени и полирани. В тази роба имаше акри плат, а в ахатовите ѝ очи се четеше години мъдрост. По изражението на припредения Болд тя веднага разбра, че има сериозни проблеми.

— Елате и седнете. Краката ми са уморени.

Апартаментът над малкото магазинче за зеленчуци беше поне три или четири пъти по-голям, отколкото си мислеше в началото Болд. Първата стая, която си беше избрала за приемна на гости и за хранене, беше семпла и непретенциозна. Когато Мама Лу въведе Болд във вътрешната стая, той видя истинското лице на жената, с която трябваше да сключи сделка. Нямаше ги азиатските антики, предметите от нефрит и резбована слонова кост.

— Притеснен сте, господин Бот — отбеляза тя. — Седнете, моля.

Той седна на тапицирания с кадифе капитански стол с махагонови подложки за ръцете във формата на лъвски лапи. Тя заемаше цялото диванче, което ѝ прилягаше като трон.

— Обичате чай, нали? — Тя позвъни с малка стъклена камбанка, за да повика млада, около двайсетгодишна жена в семпла черна рокля и джапанки. — Чай — поръча Мама Лу. — Той го обича силен, със захар — каза тя за негово учудване.

— Има ли нещо, което да не знаете? — попита той.

— Ще видим — позволи си усмивка тя.

Той кимна. Мама Лу имаше толкова непринуден маниер да говори по същество, без това изобщо да изглежда така.

— Знам за хеликоптера — информира го тя. — Да, зная дори и за ареста на Диленси авеню. Зная и че не бихте посетили една стара жена

в дома ѝ с изражение като това в момента, без да сте си наумили нещо. Така че, какво има, господин Бот?

— Лошо — отвърна той.

Тя леко кимна с благородната си глава.

— Каквото и да е — неочеквано каза тя, — не може да е нито хубаво, нито лошо. То съществува, защото трябва да съществува. Да го класифицираш, е да се опитваш да го овладееш, да ограничиш вътрешния му потенциал. Да не съдим твърде бързо, господин Бот.

Болд сдържа желанието си да говори прекалено бързо.

Тя въздъхна.

— Дошли сте тук, за да ме арестувате ли?

— Надявам се, че не — рече той.

— Защото има патрулни коли — обясни тя. — Ами медиите?

— Идват.

— Колко неучтиво.

Чаят беше поднесен мълчаливо и изкусно, с грациозен танц на ръцете и китките. Младата жена бе красива и миришише на люляк. Когато излизаше от стаята, роклята ѝ изшумоля и отново ги умълча.

Болд отпиваше по малко от богато направения чай с надеждата, че тя ще продължи разговора. Най-накрая той каза:

— Мога да свържа търговската ви компания с ватата, открита в първия контейнер. Ако ми се наложи, ще го използвам.

— Митническо нарушение. Държавно престъпление. Това не ви влиза в работата, господин Бот.

Той не отвърна.

— Какво ви интересува? — добави тя. — За какво сте дошъл?

— Доставките на зеленчуци.

— Не съм единствената, която доставя зеленчуци, господин Бот.

— Сигурен съм в информацията си, госпожо, но съм безсилен да я използвам. Системата ни е слаба. Корумпирана. Но само с нея разполагам. Тя е единственият ми инструмент. — И добави: — Кораб е. — Тя трепна. — Знаем това със сигурност. И вие го знаете. Трябва ми местоположението му, сега, тази вечер. Веднага! Ще ви арестувам и ще ви злепоставя, ако трябва. Нямам друг избор.

Тя го шокира с усмивката си.

— Моят проблем е същият като вашия — каза тя. — Ако аз стана източникът на информация, ако това някога се разбере, рано ще отида

в гроба. Това не е в мой интерес.

— Мога да арестувам Кугли — каза той, — но това трябва да стане тази вечер, преди да е разкаран хората си.

— Знаете много — каза тя.

— Ами ако не ми кажете? — попита той, чувствайки нежеланието ѝ да изрече информацията, от която имаше нужда. — Ако сам я позная?

— Самопознанието е единственото истинско знание — усмихна се тя отново. Зъбите ѝ бяха безупречни.

— Кораб — каза той. — Траулер. Стар траулер.

— Какво прави полицията с колите на наркотрафикантите?

— Конфискува ги — каза Болд, опитвайки се да следи мисълта ѝ.

— Прибираме ги. Съдът събира всяка собственост...

Очите ѝ светеха.

— Конфискуваната собственост се продава на търг — каза той.

— Не и ако никой не иска да я купи — поправи го тя.

— Господи! — ахна той.

Още една широка усмивка.

Болд набираше номера на диспечерката, още преди да стигне стълбите.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Родригес чакаше нещо на кея, а Стиви през това време гледаше през обектива на камкордера как двама души тичат по импровизираната пътешка от стълби и дървени рампи, свързващи различните лодки. Когато накрая стигнаха до шлепа, те нагласиха парасела, за да мине по него Родригес. И тримата се забързаха към траулера. По викането им личеше колко бързат и колко са напрегнати. Бяха прекалено далече, затова Стиви не можеше да запише нито лицата им, нито какво казват, но все пак успя да направи някакъв запис. Пътят им беше неочеквано дълъг и труден, пътеката между корабите съвсем не беше права линия.

Не сваляше пръст от тригера на камерата и прикривайки с другия червената светлинка, показваща, че камерата записва, Стиви тръгна след тримата мъже към траулера. Там се скриха на задната палуба. Тя прибра камерата в чантичката, закопча ципа и слезе по въжената стълба от щирборда на танкера към силно наклонения ферибот. Когато стигна палубата му, видя, че от следващата лодка я дели пропаст от три-четири метра. Но кърмата се потопи във водата и Стиви разбра, че ще се наложи да скочи.

На следващата лодка имаше талпа — една от брънките на импровизираната пътека от брега до траулера. Трябаше да стигне до следващата лодка, защото тя откриваше пред нея пътя към нелегалната фабрика. Не виждаше друг изход, освен да скочи. Полет от няколко метра, част от секундата във въздуха и Стиви разбра, че няма да се справи. Тя се шляпна на ръба на корпуса, протегна се и се хвана за преградата. Лицето ѝ пое тежестта на отчаяната ѝ маневра, лявото ѝ око подуто пулсираше. Черната вода отдолу я подканваше да падне. Но Стиви успя да се хване и с другата си ръка горе, залюля се като махало и се закачи с пети за ръба на палубата. Набра се и се издърпа на борда. Пльосна се на палубата, задъхваше се. Позволи си момент почивка и опипа меката плът около окото си.

Тръгна към кърмата и към направената от тези мъже пътека. След като мина още три плавателни съда, тя слезе по една стълба и се озова на стара ръждясала туристическа яхта. Спра. Не беше сама.

* * *

Подуши цигарения дим прекалено късно и изведнъж осъзна, че кабината на ръждясалата яхта се използва като портал по пътя към траулера.

— Хей! — чу се мъжки глас.

Тя буквально разтресе лодката, когато непредпазливо стъпи на нея и с това изостри вниманието на пазача. Стиви се промъкна като котка към кабината на щурвала, а пазачът мързеливо се надигна да разгледа посетителя. Тя се дръпна назад, с лице към кърмата, съвсем на открито. Първо в кабината се появи главата на пазача, после невероятно широките му рамене на не повече от пет крачки от нея. Да помръдне, дори да диша, би означавало да се издаде. Тя стоеше абсолютно неподвижна, дробовете ѝ бяха пълни с въздух, който изгаряше гърдите ѝ. Той се огледа от ляво надясно, после пак наляво. Още сантиметър-два и щеше да я хване с периферно зрение.

— Хей? — провикна се повторно, този път по-тихо. — Кай? Тими? — Никакъв отговор.

Стиви вдигна десния си крак, подготвяйки се да го ритне, ако се обърне.

Той отново погледна наляво. После пак се качи по мокрите стълби към каютата си.

Стиви се вслушваше внимателно и не смееше да помръдне. Измина минута, две. Тя почувства, че яхтата се поклаща и се уплаши, че той пак идва на проверка. Но след малко го чу да уринира. Тя тихо и внимателно се промъкна към мократа стълба, която щеше да я отведе от яхтата и заслиза по нея, жулейки кожата си. Сега се движеше много по-внимателно, минавайки от лодка на лодка. Талпи, парасели, стълби и грубо издялкани стъпала. Брегът все повече се отдалечаваше. Забеляза шест градински маркуча, усукани един около друг, вътре гъгнеше вода. Бученето ставаше все по-силно. Приличаше на хъркащ

звяр. Възхищаваше се на находчивостта на Мелиса. Имаше доказателства, че тази жена е успяла да влезе вътре. Истински подвиг.

Почистеният траулер вече светеше пред нея — огромен в сравнение с останалите лодки наоколо, издигащ се над развалините от корабни палуби, каюти и кърми — той представляваща ръждяща маса от желязо и стомана, несравним по пропорции със съседите си, разяден от десетилетията сол и бури, сълнце и вятър. Траулерът беше само скелета на това, което е бил преди. Липсваха му цели сектори, продадени за резервни части или за старо желязо.

Тя прекоси палубите на останалите два кораба, придържайки се ниско долу в сянката, цялото ѝ внимание беше съредоточено върху издигащия се траулер. Бученето сега се разделяше на няколко тона, вече бяха по-различими — високо виене, бясно метално тракане и нисък гърлен рев. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне в гърдите. Мелиса е била хваната. Тази мисъл продължаваше да цари в главата ѝ. Пристигането на якия мъж ѝ говореше много. След като се случиха толкова много неща, дали биха се решили да затворят нелегалната фабрика?

Тя реши да събере малко материал, да се върне в Национална сигурност и да обясни случая, като същевременно подсигури на Болд повод да намеси ФБР.

На брега зад нея пристигна голям камион. Някой слезе от него. Шофьорът оставил мотора да работи.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, означава това? — гърмеше гласа на Болд, който не можеше да повярва на ушите си.

— Те са конфискувани от федералните. Това означава, че са тяхна собственост. Не е под наша юрисдикция. — Гласът на Лейси Делгато, помощник прокурорката, с която Ла Моя се бе срещал преди това, звучеше като стържене по стъкло. Тя беше дебела и носеше прекалено тесни дрехи. Говореше с никаква иронична усмивка, която я правеше особено арогантна. — Конфискувани са от Иммиграционните служби и службите за натурализация, лейтенант. Ако някой може да нахълта там, това са самите те.

— Но нали в това е въпросът? Не разбирате ли? — Той току-що бе проверил телефонния си секретар. Изведнъж лаконичното съобщение на Стиви му се изясни: тя е проумяла, че гробището е под юрисдикцията на Кугли.

— Разбирам, но не може да стане. Ако влезете с взлом през този портал, губите всичко, каквото сте разкрили досега.

— Значи трябва да се върна при Адам Талмъдж?

— Точно така.

— Ами ако и той е замесен?

Тя сви рамене:

— Трябва да си нарочите един от двамата да е лошият.

— Някакво предположение?

— Ами другите федерални агенции? Те имат ли достъп?

Делгато нацупи устни и сериозно размисли, преди да отговори.

— Трябва да се доведе щатски прокурор. Ако му дадете достатъчно доказателства, достатъчно причини, той може да издейства разрешително от бюрото. — Тя добави: — Бюрото може да ви покани и вие да участвате. Няма никакви пречки. Да. Така може да стане, предполагам.

— Задействайте този вариант тогава. Аз ще отида да назнача наблюдателен отряд на това място.

— Ще говоря с тях за това утре — не се съгласи Делгато. — Нямам намерение да се занимавам с това довечера.

— Обадете се — заповяда Болд.

— Късно е.

— Веднага.

— Ще го събудя.

— Искате да ви тежи живота на стотици души ли? Искате всичко това да стане само защото отказвате да проведете един телефонен разговор, защото отказвате да събудите някого? Добре — каза той. — Ще запомня това.

— Дано да сте прав — със съмнение каза тя.

— Амин — каза Болд.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

От постоянното минаване насам-натам палубата на траулера се бе изтъркала от ръждата и корозията и се бе образувала една пътечка чак до далечния ѝ край, където имаше някакъв люк или врата, напълно скрити откъм брега. Дори и отсреща, от залива Салмън, не можеше да се види заради ъгъла на траулера спрямо гробището. Нямаше никакъв шанс отнякъде да се види, че се използва този вход. Кугли си бе намерил перфектно скривалище.

Палубата на кораба вибрираще под краката ѝ като кухненски миксер. Тя не тръгна по изтъркания път, а в сянката от страната на пристанището. Движеше се изключително бавно, всяка нейна частичка беше нашрек. Минаваше вратите една след друга, без да има и най-малката представа къде е и в коя врата да влезе, и само благодарение на репортерското си око забеляза пресни фасове, събрани до една конкретна врата. Това я накара да спре и да притисне ухо към вратата.

Главата ѝ бръмна от непрекъснатото бучене, от далечно, но ясно различимо тракане. Тя погледна нагоре и видя, че камионът тръгва надолу между два реда лодки в двора на склада. Спра точно пред мрежестата ограда и спирачките му изсъскаха.

Стиви натисна дръжката на вратата и тя поддаде точно колкото да надникне.

Непрогледната тъмнина се нарушаваше само от бледа жълта светлина отляво. Тя събра кураж и бързо се шмугна вътре, притискайки се с гръб към студената метална стена и сдържайки дъха си. Кръвта толкова силно пулсираше в главата ѝ, че Стиви не чуваше нищо друго. Застина на място, прилепена за стената и остана така цяла вечност, докато очите ѝ привикнат към тъмнината, а ушите ѝ към шума. В началото ѝ се стори, че е в нещо като стая, но после откри, че се намира в зала.

Светлината идваше от друг коридор в края на залата. Тя събра цялата си смелост и бавно тръгна към светлината. Всяка крачка ѝ се струваше премеждие, съзнанието ѝ бе изпълнено със спомени, мислите

й бяха объркани. Бореше се със себе си да изчисти мислите си, но не успяваше. Виждаше баща си, Мелиса, Су-Су. Видя студиото.

В края на коридора се показва тясно стълбище, водещо надолу към недрата на кораба. Луминесцентното работно осветление бе закачено на оранжеви пръти и хвърляше метални лъчи към дъното на стълбището. Стиви стоеше на върха на стълбите и не смееше да слезе долу и да се изложи на светлината. Накрая видя, че няма друг избор.

Нейните познания за корабите се простираха дотам, че в тях има каюткомпании, коридори, каюти, отделни кабини, трюмове, носове и камбузи. Траулерът за нея беше само лабиринт от сиви стоманени коридори и стръмни стълбища, едното, водещо към другото, целите в тръби, които от време на време издаваха оглушителен производствен шум. Съединяваха се по най-невъобразим начин.

Стараеше се да проследява веригата за осветление — грубо навързани кабели, към които от време на време бе прикачена по някоя лампа, хвърляща разтегливи сенки по стените и превръщащи залата в нещо едновременно страшно и мистериозно. Колкото по-далече отиваше, толкова по-малко вероятно ѝ се виждаше да открие пътя за връщане. Ако пък осветлението вземе да угасне...

Когато нямаш друг изход, опитай да вървиш напред, веднъж я бе посъветвала Су-Су. Сега тя се довери на този съвет.

Стиви стъпи на първото стъпало, като плувец, опитващ дали е студена водата. После на следващото. После тръгна надолу, към светлината, сянката ѝ се разтягаше след нея. Бе приела факта, че ще я убият, ако я хванат, а може би няма да я убият — беше ѝ все едно. От друга страна, Брайън Кугли имаше чудесната възможност да се отърве от нея веднъж завинаги. Защо не и сега? Само защото не е успял от първия опит?

Твърдите метални стени я задушаваха и засилваха рева на машините, но за щастие заглушаваха стъпките ѝ. Тя стигна дъното, където коридорът рязко завиваше назад и тръгна покрай стената, опирачки се с една ръка за всеки случай. Тук миризмата бе по-кисела: тежката миризма на трудещи се хора, на море, урина, пот. В устата ѝ имаше горчив вкус на пластмаса.

Въздухът стана мъглив, после вдясно по коридора мъглата се сгъсти и изведнъж се озова в нова зала. Тук беше по-тъмно. В дъното се виждаше полуотворена врата, откъдето явно идваше шумът. Стиви

почувства, че тази врата и тази какофония зад нея я привличат, нямаше сила, която да я спре. Внимателно, стъпка по стъпка, тя продължи напред, предпазливо оглеждайки се назад и наоколо, очаквайки във всеки един момент някой да изскочи и да я грабне. Зад полуотворената врата беше още по-тъмно, но миризмата на жени стана по-силна, а шумът — как би могла да опише този шум? — непоносим.

Без да осъзнава напълно действията си, тя напипа ципа на чантата си, бръкна вътре и махна капачката на обектива. Камерата от само себе си се озова в ръцете ѝ. Включи на запис.

Стъпи на металния люк и надникна. Тя подскочи, стресната от собственото си възклищие. Никога не бе виждала подобно нещо.

* * *

Люкът водеше към една галерия, окачена върху огромно хале и стигаше до стоманена стълба, която бе извита около оста си. Галерията минаваше през още една, преди да стигне пода. Стиви стоеше и гледаше халето на кораба, някога предназначено за съхранение на десетки тонове риба. То бе дълбоко около петнайсетина метра, още толкова широко, и може би около двадесетина дълго. То бе преоборудвано в производствен цех, където десетки жени, около стотина или дори повече, с обръснати глави, бяха сведени над слабо осветените шевни машини, шумът от които отекваше в металните стени и създаваше неподражаема какофония.

Машините бяха гъсто натъпкани на редове. Подът бе покрит като с килим с отпадъци от вата. Един пазач, азиатец, контролираше редовете работнички с нещо като бухалка в ръка. Размерът на цялата операция я потресе. Потискаше я прахолякът и миризмата на гнило ч във въздуха. Тя доближи камерата до окото си и хипнотизирана от всичко това, започна да снима. Беше решена да хване всичко, добре осъзнавайки факта, че докато се съсредоточава в обектива, не вижда с периферно зрение и губи представа за това, което я заобикаля.

Тя се премести зад стоманената врата на люка. Стоеше като зад параван, за да не я видят от халето. Наложи се да я издърпа с всяка сила, за да я отвори малко повече. Тя се сви в ъгъла на малката

площадка, където бе скрита на сигурно и в същото време можеше да наблюдава какво става долу.

Това място й даде мимолетно чувство за сигурност, въпреки че подът на галерията я показваше почти отвсякъде. Тя се подсети, че на тях им изглежда също толкова малка, колкото те на нея, затова, ако стои абсолютно неподвижно, няма да я забележат, освен ако специално не се концентрират. Броячът на камерата показваше: трийсет секунди... четирийсет... петдесет... Не ѝ трябваха много. Можеше да подготви материала си като просто го снади с този на Мелиса, защото двата изглеждаха абсолютно идентични. Мисълта, че стои на същото място, откъдето малката й сестричка е снимала, преди да я хванат, внезапно я уплаши.

Притесни я сигналът „НЯМА СВЕТЛИНА“ на камерата. Понякога камкордера се справяше чудесно на такова осветление, въпреки предупрежденията, които пращаше, но понякога заснемаше само черни кадри. Можеше да спре записа, да превърти и да прегледа записаното, за да се убеди, че е събрала доказателствата си. Тъкмо щеше да го направи, когато се чу някакъв звънец и всички от огромното помещение се наредиха в колона.

Точно под нея в помещението влезе двуметров мъжага и рязко се провикна на чист мандарински:

— Спрете работа! Подредете се!

Жените се подчиниха, като уплашени войници, и побързаха да застанат в две дълги колони, влячейки босите си крака с наведени глави. Те стояха и внимателно следяха как единственият пазач на халето минава от машина на машина и отключва някои от жените, вързани с вериги за масите си.

Какъв материал! Окото на Стиви не се отлепваше от обектива. Тя даваше близък план на лицата едно след друго, надявайки се да попадне на Мелиса. Гърдите ѝ се свиваха от вълнение и нетърпение. Толкова много ѝ се искаше да я намери сред тези жени.

— Напускаме кораба. Веднага — съобщи мъжът. — На групи по шест. Нито повече, нито по-малко. Ще излизате тихо и дисциплинирано, иначе — тояга!

Той ги подкара като стадо.

Жените замърмориха помежду си.

— Тишина! — изрева мъжът. — На групи по шест! Изпълнявай!

Първите шест тръгнаха да излизат със ситни стъпчици, като че ли бяха специално трениирани.

— Напускаме кораба. Веднага...

Дали са разбрали, че някой се е промъкнал на кораба? Дали охранителят от яхтата не е вдигнал тревога? Или пък си е влизало в плановете?

Стиви чу бързи стъпки, приближаващи по галерията зад нея.

Дрезгавият глас на Родригес с испански акцент властно заговори на не повече от двайсет крачки.

— Три от арестуваните да отидат напред, две отзад... Наводняваме двете халета. Ще излизате само през кърмата. Разбрахте ли? Само през вратата на кърмата. Това е важно.

Той пристъпи към галерията на около три крачки от Стиви. Беше толкова близко, че тя би могла да се протегне и да докосне този огромен мъжага с широки плеши и кисела миризма.

Стиви се скри по-навътре зад стоманения люк, когато той се облегна на парапета да наблюдава как върви процесът долу. Тя позна миризмата му: беше същият мъж, който нахълта в апартамента ѝ. Температурата в халето бе под двайсет градуса. Стиви Макнийл потрепери.

— Само през кърмата — повтори Родригес. — Уверете се, че ония са вързани здраво.

Още докато говореше, от четирите ъгъла на халето започна да се лее вода. Леденото море заля краката на жените, които стояха стреснати, без да продумат и дума. Захранващият кабел, който Стиви бе проследила, минаваше през целия под като змия. Електричеството в него не би се погодило с водата.

— Като наводним и двете халета, бързо ще потъне — каза Родригес. — Нашият човек ще се качи пръв на борда като пристигнат. Така ще се увери, че корабът е потънал. Карай ги към камиона. Бързо! Живо!

— Ами машините? — с гърлен глас възрази един от азиатците.

— Какво ще правим с машините? — Скрит от вратата, този човек бе влязъл незабелязан от Стиви.

— Той каза да ги зарежем — отвърна Родригес. — И без това не виждам какво друго. С цялата тази кал долу нищо няма да стане. Така

печелим поне един ден, а може би и седмица или повече. Само това има значение. Той го е обмислил. Казвам ви. Няма проблеми.

— Скъпо е.

— Не е твой проблем. Не е и мой. Решението си е негово. Той ще го преживее.

— Може и да не го преживее — отвърна гласът на азиатеца.

Родригес изстиска от себе си измъчен смях:

— Прав си.

Той се обърна и се наведе да мине през люка. Тя чу как стъпките им се отдалечават надолу по коридора, въздъхна и си пое дълбоко въздух. Цялата беше потънала в пот.

Горе висяха, закрепени за стената, огромни конвейерни ленти, явно предназначени за подаването на риба към работната площ. Метална стенна стълба отиваше към тях. В центъра на тавана имаше огромен шлюз с размерите на половин тенисourt. Това бе входът, през който първоначално се вкарваше уловът. По края на този шлюз имаше подобна галерия, вероятно достъп за поддръжка. Стиви виждаше още само два входа в огромното хале — двата стоманени люка, и двата точно под нея: единият на нивото на пода, през който в момента ситнеха жените на групи по шест, а другият внезапно се отвори на средния етаж. Морската вода продължаваше да нахлува. Както бяха отворени люковете, корабът скоро щеше да потъне.

Стиви чу шум и погледна надолу. Видя Родригес да излиза на галерията точно под нея. Той пак се облегна на парапета да наблюдава процеса. Беше човек, на когото бе поставена конкретна задача и Стиви чувстваше нетърпението му да види резултата от работата си. До него стоеше азиатецът с огромните ръце.

Планът е прост, помисли си тя: евакуират се нелегалните имигранти, за да се защитят инвестициите в тяхно лице, след което Кугли идва да обискира кораба в качеството си на агент на Иммиграционните служби. Ако беше схванала правилно, Кугли възнамеряваше да потопи кораба, докато е на борда му. Това бе трик, който би му спечелил както подкрепа, така и съчувствие, пък и би предотвратил каквото и да било разследване.

Тя погледна надолу и надясно: камерата през цялото време записваше. Стиви още не го осъзнаваше, наплашена от близостта на

Родригес, но камерата бе записала всяка негова дума, докато издаваше заповедите си. Камерата осъждаше този човек на смърт.

Но всичко това нямаше да има никакъв смисъл, ако Стиви не се свърже веднага с Болд. Трябваше да действа бързо.

Тя тръгна към люка, но лентичката на камерата се закачи за някакъв железен болт, чантата се дръпна назад и съдържанието ѝ се изсипа. Прозвуча като кухненско чекмедже изтърсено на пода.

Секунда по-късно Стиви поsegна да си събере нещата и се хвана, че гледа право надолу през летвите под краката ѝ, точно в очите на Родригес.

Той ѝ изляя:

— Хей!

Нещата се изтърсиха на долната галерия, а оттам се посипаха по пода на халето. Всички погледи се вдигнаха към нея.

За момент сърцето на Стиви просто спря. Всички я гледаха. Всички и всичко застинаха. Тя не можеше да диша, толкова голяма бе болката в гърдите ѝ. Самият Родригес се вкамени, като я видя. Но той веднага се съвзе и хукна по стълбите, прескачайки по две наведнъж. Стиви разбра, че е мъртва.

Единствената мисъл, която проблесна в съзнанието ѝ бе, че Родригес контролира тези жени чрез страхът им. Но той и хората му бяха много по-малобройни. Да разрушите властта му, независимо какво ще стане с нея и записа ѝ, бе всичко, което ѝ оставаше. Родригес можеше да им влияе само със страх. Тя имаше много по-силно оръжие.

Оставаха му повече от двайсет стъпала, когато тя приближи парапета и се провикна на перфектен мандарински:

— Сестри мои! Аз съм от американските медии! Полицията е на път! Вие сте свободни!

За стотна от секундата се възцари абсолютна тишина. Родригес спря на място и погледна надолу. Изведнъж духът на всички се приповдигна. Чу се единен вик на свобода. Толкова силен, че чак оглушителен. Толкова възторжен, че Стиви се просълзи. Жените развалиха строя и нападнаха единствения си пазач. В тълпата от жени се чу мъжки писък, ясен шум от чупене на кости, като клонки по време на буря.

По-голямата част от тълпата тръгна към вратата, но някои от тях скочиха на същите метални стълби, в края на които беше галерията на

Стиви. Те се качваха бързи като огън при пожар. Родригес зави по стълбите към нея. Сега ги деляха само няколко стъпала. Стиви скочи към люка и побягна по коридора. Камерата се люлееше на презрамката, окачена на дясното й рамо. Проклетата врата се оказа много по-тежка, отколкото очакваше. Тя знаеше, че да заключи тази врата би означавало да повери съдбата на Родригес на жертвите му. Тя дърпаща и дърпаща, като с периферно зрение следеше как нараства фигурата на огромния мъж, качващ се по стълбите. Той знаеше точно какво е наумила. Извика:

— Неее! — прескачайки последните стъпала.

Писъците на въодушевените жени, наелектризиирани и пронизващи, изпъльваха кораба. Чуваха се от всеки ъгъл. Краката им трополяха по пода. Стиви чу два изстрела, но те се сляха с ужасения вик на пазача. Родригес бе освободил водата, но Стиви освободи прилива.

С последно усилие тя тръшна вратата, която отскочи и не се затвори. Стиви видя четири дебели пръста, натрошени и размазани, вкопчили се в стоманения ръб на вратата, и разбра какво става. Тези пръсти не пускаха, въпреки болката. Появиха се още четири и той я надви със своята мощ, малко по малко увеличавайки процепа.

Стиви удържа още малко и изведнъж отпусна вратата. Родригес, неподготвен за това, изгуби равновесие. Стиви пристъпи напред и го ритна в лицето, чувствайки как се чупят костите и хрущяла на носа му. Шурна кръв. Родригес се търкулна с главата надолу по металните стълби, главата му подскачаше на всяко стъпало.

Там жените го хванаха, стъпкаха го и хукнаха към люка. Следващите спряха и изкараха цялата си злоба върху него. Една жена се набра на парапета и скочи с цялата си тежест на главата му, после използва гърба му за трамплин. Поваленият мъж погледна нагоре към Стиви, погледите им се засякоха, а ударите продължаваха и кръвта шуртеше.

— Не го убивайте! — стреснато извика Стиви на мандарински. Тя погледна надолу към пожълтелите очи. — Къде е тя? Къде е?

Но човек не може да върне прилива. Въздухът миришеше на кръв. Три от жените продължиха да ритат. Челюстта на Родригес се отдели от лицето му като счупен лампион. Той се повлече слепешката, с кървясили и подути очи към долната верига на галерията. Една от

жените го отхвърли с пета. После друга. Той извика, когато те откачиха ръката му, вкопчена във веригата. Бълснаха го през парапета и той се приземи на стоманения под със звук на разцепен пъпеш. Това бе последният вик преди смъртта.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Първоначалният наблюдателен екип на Болд пристигна точно когато нелегалните имигранти се пръснаха да бягат от траулера, кои направо се гмурнаха във водата, кои прескачаха от кораб на кораб. Карнавал на страха, какъвто могат да направят само хора, заключени против волята им. Те отчаяно тичаха към свободата си. Масовата им истерия надвишаваше всяка разумна мисъл или план.

Избягат ли тези жени от гробището, те също така ще избягат и от федералните. Теоретично погледнато, детективите Хайман и Рингуолд имаха право да задържат тези жени за разпит. Наложи им се обаче да изстрелят един пълнител във въздуха над водата, за да въведат някакъв ред. Чак тогава, наплашени от стрелбата, няколко десетки жени се проснаха на кея. Мнозина обаче бяха избягали и накараха полицията, бреговата охрана и имиграционните служби да координират действията си в най-голямата хайка за хора в градската история.

Кошмарът, който щеше да се разиграе в Отдела за връзки с обществеността, тепърва се надигаше в тези няколко часа на преследване и накрая щеше да доведе всички участници в сградата на Национална сигурност за спешно събрание.

Що се отнася до него самия, то Болд участваше в операцията само като гост на агент Принс от граничните сили на Съединените Щати, назначен за случая от щатския прокурор.

В момента, в който пристигна, агент Принс вече притежаваше заповед за обиск, федерално разрешително да обискира и конфискува неправомерно внесени стоки. Това беше резултатът от бързото решение на щатския прокурор, чийто мотив беше, че за една нелегална фабрика са нужни машини и продукти, едното или двете от които най-вероятно са били внесени в страната незаконно. Освен това граничните си имаха добре тренирани и добре въоръжени сили, които обикновено изпълняваха арестите по складове, летища и кораби.

Принс и екипът му, в който беше включено и киноложкото поделение, разглеждаха целия този хаос на масово бягство на

нелегални имигранти като военна операция, в хода на която са арестувани двама члена на китайски гангстерски банди и още двама ранени в престрелка. Кучетата откриха експлозиви в трюма на кораба, благодарение на информацията, осигурена от Стиви Макнийл. Извикан бе на помощ и сапьорният отряд на ФБР.

Линейки, пожарни бригади и всички новинарски екипи, заедно с криминалните репортери на града, се събраха на това място. Имаше нужда от радиостанции, за да се контролира цялата маса от хора. Когато се появи трети новинарски хеликоптер и по Си Ен Ен започнаха да предават на живо, от Бреговата охрана изпратиха хора да разпръснат тълпата, да освети кораба и водите около него.

Независимо от ранния час хората, живеещи по крайбрежието на залива Салмън, излязоха на улицата по пижами, за да гледат спектакъла, който се разиграваше. Като демонстрация на приемаческата изобретателност се появи хладилен камион, за да продава по улиците на Балард захаросани ябълки и сладолед в един часа през нощта. Както се изразяваха полицайте, дворът на гробището се превърна в зоологическа градина.

Пристигна Кугли с отряда за бързо реагиране на Иммиграционните служби и службите за натурализация, но траулерът вече щателно се претърсваше. Това стана причина за разгорещен спор между Принс и Кугли. Когато Болд влезе в капитанската каюта, където се развиваше действието, Кугли спря по средата на изречението.

— Вие? — изуми се Кугли.

— Аз — отвърна Болд.

— Но вие нямаете нищо общо с границите.

— Напротив, имам.

— Но това е пародия.

— Това е местопрестъпление. Агент Принс ми предложи да присъствам.

— И очаквате да се хвана на това?

— Аз не ви ловя — намекна му Болд. — Чуха се изстриeli. Федерална собственост или не, все си е в страната. Наше си е.

— Може и да е така, но задържането на нелегалните имигранти, техните надзоратели и кораба си е моя работа.

Положението явно ставаше напечено. Предупреден предварително от Болд какво да прави, когато пристигне отрядът на

Кугли, Принс се извини и излезе от стаята, като дръпна вратата след себе си.

— Защо ни прецакахте в последния рунд, лейтенант? — попита Кугли.

— Да сме ви прецакали ли?

— Защо ни прецакахте в последния рунд? — повтори Кугли. Никой от двамата не желаеше да играе по свирката на другия. Той започна да изброява, помагайки си с пръст. — Имигранти? Нелегална фабрика? Федерална собственост? Щом сте набрали преднина, трябваше да ни се обадите на нас, а не на граничните и на ФБР.

— Казвам ви, тук съм по покана на граничните.

— Тук сте, защото те имат достъп до федерална собственост, а вие не. Те са тук, защото вие сте искали да дойдат, без значение как сте се разбрали за по-нататък. Но аз съм вече тук и само това има значение. Мястото е наше. Много ви благодаря за цялостния ви принос.

— Случаят не е мой — каза Болд. — Съжалявам. Полицията е тук, за да разследва стрелбата. Имаме двама застреляни и няколко ранени.

— Моят екип ще направи разследването.

— Случаят не е мой. Ще трябва да обсъдите това с Принс. Той ми показа заповедта си...

— Какво става, по дяволите, лейтенант?

— Просто си върша работата, агент Кугли.

— Ами Макнийл? Правилно ли чух, че и тя е замесена?

— Още не сме я разпитали. Още не сме разпитали никого.

— Работата намирисва — каза Кугли.

— Направо смърди — отвърна Болд.

Това беше първото нещо, за което мислеха еднакво. На металната врата се почука и влезе Принс. Той беше атлетичен мъж около тридесетте. Остър нос, живи сини очи.

— Вижте какво намериха момчетата — каза той и протегна мазолестата си ръка.

В ръката си държеше малка касетка, касетка за дигитална видеокамера.

— Това е било зашито в яката на един от ватените елеци. Можете ли да повярвате? Можехме никога да не я открием!

Кугли се задави. Това бе първата му неконтролирана, непремерена реакция.

Болд взе предмета от Принс и го разгледа на лошата светлина.

— Това е дигитална касета. — Той я протегна така, че да я видят, и каза: — Това може да ни разкрие целия случай.

— Можехме да търсим това нещо със седмици и да не го открием. Помислете си само! — продължаваше да се чуди Принс.

Кугли протегна ръка.

— Аз ще я взема, благодаря.

Във въздуха се почувства напрежение, докато Болд задържа касетата.

Ръката на Кугли остана протегната.

— Лейтенант! — заповяда той.

Болд попита Принс за реда и агентът от граничните потвърди, че след като неговите хора са намерили вещественото доказателство, трябва да мине през тяхната система.

— Но това е смешно! — възмути се Кугли и пристъпи напред. Той се обърна към Принс: — Лейтенантът и аз току-що се разбрахме, че това е операция на Иммиграционните служби. Всяко доказателство, всички доказателства трябва да минат под нашата шапка.

— Разбрахме се само, че това е въпрос, който вие, агент Принс и щатският прокурор трябва да обсъдите. Полицията се интересува само от стрелбата и убийствата.

— Тогава мълкнете — невъздържано кресна Кугли, — и ме оставете да се разбера с агент Принс. — Той се опита да се усмихне, но нищо не стана, само се озъби.

— Ако има някой, който да има право на тази касета — каза Болд на Принс, — това е госпожа Макнийл. Тя търси тази касета от две седмици. И ако трябва да бъдем откровени, съдебната система така е направена, че въпреки че камерата е наша, интелектуалната собственост, записите принадлежат на телевизията. Колкото по-скоро я предадем на Макнийл, толкова по-скоро всички ние ще разберем какво има на нея.

— В такъв случай ще я запиша на Макнийл, за да ни направи копие — каза Принс. — Някой да има нещо против? — обърна се той към Кугли, който си прехапа езика. — Ще назнача среща за утре, когато всички ще се съберем, за да я изгледаме, всички ние в една и

съща стая и по едно и също време. Така никой няма да е изолиран. Нали? Всички ли са съгласни?

Кугли сърдито сключи вежди. Лицето му придоби пепеляв оттенък. Не можеше да спори с това.

— Чудесно — каза Болд. — Според мен е съвсем разумно.

— Това е доказателство, което принадлежи на Иммиграционните служби — още веднъж възрази Кугли. — Всичко на този кораб...

— Щом искате да сте в играта, играйте — каза Принс. — Тази вечер, в момента, това е мое. Аз съм с Болд. Аз казвам, че това ще отиде при Макнийл, така че поне да получим копие, което да можем да изгледаме на обикновено видео. Ако искате да mi прочете, ако искате да замразите това доказателство в някое хранилище за собственост, докато съдът реши на кого да го присъди, можете да свършите това сутринта. Но тази вечер то е мое и аз казвам как ще стане.

— Ще видим тая работа — предизвика го Кугли.

— Заповедта за обиск е на мое име, агент Кугли. Тази касета е била намерена на кораб, който е записан като цел на обиска. Всичко това е минало през кабинета на щатския прокурор, който е, ако мога да ви припомня, същият кабинет, в който вие смятате да се оплачете. Не сме ли от една страна? Всички искаме да пратим на топло лошите момчета! Не mi прочете в това!

Бледото лице на Кугли стана алено.

— Ще видим.

Той профуча покрай Болд, ядът му се развяваше след него като опашка.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стиви Макнийл се вглеждаше в образа на видеомонитора в апаратната на Кей Ес Ти Ви. Тя погледна през звуконепропускливото стъкло към новинарското студио, където бе прекарала последните няколко години от живота си. В студиото беше сравнително тъмно, светеха само няколко странични лампи, колкото някой да не се спъне в кабелите. Това място ѝ изглеждаше някак чуждо. Не беше сигурна дали някога пак ще седне на този стол.

На монитора се виждаше също толкова тъмната нелегална фабрика — „робски кораб“, както го бе кръстила местната радиостанция — име, което явно щеше да си остане. Тежеше ѝ мъката, преследваща я чувство на вина и си помисли, че в три часа сутринта телевизията е самотно, дори донякъде страшно място. Нощният пазач обикаляше сградата и на всеки половин час проверяваше как е Стиви, но това не помагаше много за страховете ѝ. Нямаше да ѝ е по-добре и в хотела, поне не докато е сигурна, че с Болд са оправили всичко. Не можеше да спи.

Мелиса все още липсваше, не бе намерена сред спасените имигранти.

Когато часовникът показва точно 3:00 сутринта, Стиви с нежелание изпрати съобщение на пейджъра на Кугли и даде директния номер на апаратната. Когато няколко минути по-късно телефонът иззвъня, тя така се стресна, че буквально подскочи на стола си, въпреки че очакваше това обаждане.

— Макнийл — вдигна тя слушалката.

— Звъня ви на клетъчния телефон от два часа — каза Брайън Кугли.

— Счупен е.

— В телевизията ли сте? Звънях на телефонистките, но се включва само телефонният секретар.

— Трябва да говорим, Брайън. — Въпреки всичките ѝ усилия гласът ѝ звучеше разстроен и тъжен.

Тежко дишане от другата страна. Кугли не каза нищо. Стиви продължи:

— Трябва да поговорим за всичко това. Тази вечер. Преди утре сутринта. Преди срещата.

— Съгласен съм — отвърна той.

— Елате от западната страна на сградата. Има пожарен изход, който води към студиото. Почекайте, но не много силно. Има дежурен нощен пазач. Ако използвате главния вход, посещението ви ще се регистрира от компютъра. Мисля, че и за двамата ще е по-добре да избегнем това. Така ли е?

— От западната страна, пожарния изход.

— Пазачът обикаля на всеки половин час, ако дойдете в и трийсет и пет, имаме около двайсет минути да говорим. Ще се справите ли?

— Трябват ми около двайсет и пет минути — каза той, — ще стигна.

* * *

Двайсет и няколко минути минаха в мъчително очакване. Тя беше не само емоционално опустошена, но и физически изтощена. Провери цялата апаратура за трети или четвърти път, вече им изгуби сметката. Всеки монитор в студиото показваше потресаващ кадър от нелегалната фабрика с шестдесет или седемдесет гологлави жени, сведени над шевните машини — горните монитори, огромното „Сони“ на стената, насрещните монитори, използвани от водещите. Ефектът беше потресаващ.

Пазачът мина точно навреме, махна ѝ, обиколи студиото и излезе през вратата, през която дойде. Главата я цепеше, струваше ѝ се невероятно тежка — резултат от притесненията и от насиненото ѝ око, но сърцето ѝ лудо биеше от нетърпение и възбуда. Всичко, което бе правила откакто изчезна Мелиса, се свеждаше до следващите десет или двайсет минути, и точно това свито време я притесняваше. Притесняваше я липсата му, а също и това, че всеки път, когато си помислеше, че всичко е свършило, злото пак се възраждаше, като нещо

пребито, но не умъртвено. Беше ѝ трудно да се концентрира, да задържи дори едничка мисъл в главата си.

* * *

Почукването по вратата беше сякаш някой я удря с брадва по главата. Тя бързо излезе от апаратната, слезе три стъпала към студиото и го прекоси към пожарния изход. Той почука отново, защото тя не отвори веднага. Отне ѝ повече време, отколкото очакваше, за да се овладее и да възстанови душевното си равновесие. Стиви бавно издиша и бутна резето на вратата.

Брайън Кугли влезе вътре. Въпреки слабата светлина си личеше, че очите му са кървяси и в тях има трескав блясък. Когато видя кадрите от нелегалната фабрика, изпадна в нещо като транс.

— Трябва да знам какво е вашето участие във всичко това — прошепна Стиви.

Той откъсна вниманието си от мониторите, за да я погледне, но веднага се върна към тях, когато Стиви се протегна да затвори вратата. Тя мина покрай него и тръгна към апаратната, без да казва нищо, но беше сигурна, че той ще я последва. Все пак почувства облекчение, когато чу стъпките му след себе си.

Секунда по-късно той затвори вратата на апаратната и седна на едно от продуцентските места. Той се вкопчи в подлакътниците на стола, като че ли очакваше земетресение.

— Моето участие ли? — попита той.

— Вярвам, че има някакво обяснение. — Тя не го гледаше. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено на монитора и на кадъра, който течеше в момента, нямаше да му позволи да я обработи с контролирана мимика.

— Обяснение?

— Бих могла да ви кажа какво ще видим на този запис чак утре сутринта, но предпочитам вие да ми кажете защо изобщо трябва да гледаме такива неща. Можете да ми теглите майната, ако искате, решението си е ваше. Късно е и съм изтощена, Брайън — тя показваше насиненото си око като орден за храброст, — така че ще е по-добре да си спестим всичкиувъртания и да ми кажете какво става.

— Мен има ли ме на записа? — попита той.

Горната му устна и челото му блестяха от пот. Стиви беше със сако, защото в апаратната се поддържаше около осемнайсет градуса температура.

— Да вярвам ли на тези записи или не? — попита тя.

— Може би ще е по-добре първо да ги видим — предложи той.

— Не, не, не! Точно в това е въпросът. Не мога да си позволя това. Не мога да ви оставя да си нагласите версията според това, което видите на записа.

— Въпросът не е в нагласяне на версията. До тази вечер въпросът беше, че трябва да знам. Дори и Адам Талмъдж не знаеше за операцията. Не можех да кажа на никого. — Той се огледа, за да се увери, че вратата на апаратната е плътно затворена. — Приех първия си подкуп преди година и половина. Препирах и моите, и техните пари през автомивката. Документирал съм всяка среща, всеки подкуп. Идеята ми беше да остана под прикритие, докато събра доказателства за хората, които всъщност въртят всичко, не само на ниво улични бандити. Проточи се много по-дълго, отколкото очаквах. Адам никога не би го одобрил. Все още нямам достатъчно доказателства. Тази вечер всичко ми се върна. Така става понякога. Но сега ще изглежда, че... ако тези хора ме видят на записа, без да знаят какво става всъщност... Разбирате ли? Ако този запис излезе наяве, година и половина от живота ми отива по дяволите. Цялата ми кариера.

— Ами Мелиса?

— Сметките се объркаха. Бях поставен пред труден избор. Бих могъл да прецакам цялата операция и да спася приятелката ви или пък да си запазя ролята и да я разглеждам като заплаха. Може да не го разбирате в момента, но аз нямах друг избор. Трябваше да избирам между интересите на една или на много.

— Убили сте я?

— Чуйте ме. Системата не работи. Може да я разкрасявате, да я увъртате, не ме интересува. Тя е развалена и никога не може да се оправи. Никога. Корумпирана е. Лъжлива е. Всичко се свежда до търсене и предлагане, това е. Тези хора биха направили всичко, биха рискували всичко, за да живеят тук. Това е тяхното търсене. То е безкрайно. Има го на всяка граница, на всяко пристанище, на всяко летище, двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в

седмицата. Те искат да дойдат тук и са готови на всичко, за да го постигнат. Ако ги хванем, ги плескаме по ръцете и в рамките на една седмица ги отпращаме обратно вкъщи. Те опитват пак. Нови контакти. Още пари. Пак тръгват. Ако ги хванем, ги плескаме по ръцете и пак ги отпращаме. — Кугли отново погледна към вратата. — Въпросът е, че трябва да преследваме тези неща на по-високо ниво в стълбицата. Аз се заех с това. Рискувах всичко тук.

— Но вие оставихте онези жени да умрат в контейнера — каза тихо Стиви.

— Не е вярно — възрази той. — Аз не съм контролирал операцията, аз само я прикривах. Или по-скоро се правех, че ги прикривам. Нали за това ми плащат. — Той продължаваше да наблюдава апаратурата, опитвайки се да отгатне какъв момент показва застиналият кадър на тъмния цех на нелегалната фабрика.

— А капитанът на „Визаж“?

Той нервно огледа стаята, като че очакваше да има още някой. Челото му отново се изпоти. Кугли прошепна дрезгаво:

— Ако не им бях пуснал тази информация, щяха да ме разкрият.

— Казали сте им, че полицията смята да разпита капитана.

— Знаете ли какво е да се играе подобна роля толкова дълго време? Знаете ли какво става с вас?

— Какво стана с Мелиса?

— Промених цялата операция — каза Кугли, избягвайки отговора. — Когато влязох в играта, за тези жени нямаше никакъв изход! Никой никога не е смятал да ги освобождава. Те си плащаха за свободата, а получаваха рабство. Аз въвлякох Клейн. Аз ги убедих, че да им продаваме фалшиви шофьорски книжки е също толкова изгодно, колкото да ги продаваме за проституция! — Кугли целият почервеня и така се наведе от стола си, че още малко и щеше да падне.

— Кого сте убедил? — сърдито попита тя. — Мислех, че не сте успял да се свържете с по-висшестоящите.

Кугли наведе глава като объркано кученце.

— Знаете ли какво мисля, Брайън? Мисля, че всичко това сте си го измислили. Не зная дали в началото сте се самозалъгвали, че провеждате прикрита операция, макар че се съмнявам. Мисля, че сте го планували от самото начало. Решили сте да излезете с номера за самоличното ужилване. Но май се подхълъзнахте. Видели сте една

агенция, погълната от бюрокрация, тази част от човечеството, която никога за нищо няма да е проверявана. Видели сте всичките тези пари, цялата тази корупция около вас, и вие самият...

— Документирал съм всичко — протестира той, — всеки цент.

— Но това нищо не означава, след като не е било одобрено от Адам Талмъдж.

— Ами ако и Талмъдж е замесен? Как бих могъл да рискувам?

— Всичко сте изчислил, нали? Убивате хора, приемате подкупи и всичко това се надявате да го оправдаете — и добави, — какво очаквате, да изтрия записа заради вас? Да изтрия записа и да забравя за Мелиса?

— Тя се беше внедрила в операцията. Аз дори не знаех нищо за това, докато вие не го потвърдихте.

— Мен ли ще обвинявате? Копеле такова! — Тя се нахвърли върху него. Столът се подхълзна и тя раздра с нокти лицето му. Потече кръв. Кугли я отблъсна, перна я през лицето и скочи на крака. Той сграбчи кабела, влизаш в телевизионния монитор, проследи накъде отива и започна да събаря апаратурата от лавиците, бясно вадейки касетите от тях и издърпвайки лентите им.

— Къде е тя? — ревеше той.

— Тя не съществува! — викна тя и това го смрази.

Той се обърна, очите му блестяха като на див звяр.

— Няма никаква касета! — каза тя.

— Искам я още сега! — Кугли извади пистолета си.

Протегнала ръце напред, за да го държи на разстояние, тя седна и се протегна към конзолата. Натисна с длан един квадратен бутоң.

— Добре — каза тя, а гласът ѝ отекна във високоговорителите над главата. Тя посочи към студиото.

Зашеметеният Брайън Кугли все още държеше пистолета си в ръка.

Изтощеният Лу Болд стоеше от другата страна на стъклото. Първо един, после още един uniformен офицер излезе иззад черните завеси, с които бяха заобиколени стените на студиото. Всички държаха пистолети, насочени към Кугли.

Стиви каза:

— Касетата, която видяхте на кораба, беше празна. Болд им каза да я донесат. Идеята бе на психологката Матюс. Тя каза, че вашето ego

ще ви накара да повярвате, че сте в състояние да ме убедите да унищожа записа.

— Действах под прикритие! — закрещя Кугли към стъклото. — Мога да го докажа!

— Къде е Мелиса? Какво сте направил с нея?

— Хвърли оръжието! — прозвуча гласът на Болд.

Стиви натисна друг бутон на конзолата.

— Записах посещението ви, Брайън. Цялото признание. Какво ще кажете за тази ирония? Най-вероятно ще си спечелите това, което Еми Мелиса ви беше обещала. — Тя пристъпи към него. — Къде, по дяволите, е тя?

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— В бордея до летището — каза на Болд дълбок женски глас от другата страна на телефона. Беше му познат този глас, но не си направи труда да се сети чий е. Тя му даде адреса и добави: — Тя е в една стая на втория етаж. Не е в добра форма, но е жива. Това беше най-многото, което можах да направя. Съжалявам.

Болд и Макнийл взеха радиоколата за подкрепление. Пътят до летището обикновено отнемаше около двайсет минути. Те го взеха за дванайсет.

— И какво, тази жена просто се обади, и ви го каза? — учуди се Стиви.

— Точно така. — Болд се усети, че скърца със зъби и направи усилие да отпусне мускулите на долната си челюст.

— Без никакви обяснения?

— Тя е настояла да я оставят жива. Това е единственото обяснение.

— Смятате ли, че има такова силно влияние?

— Защо не? — отвърна той.

— И е чакала да хванем Кугли, за да ни каже?

— Ако не бяхме го хванали, тя нямаше да се обади. Тя не е ангел, тя е политик. Тя си купува бъдещето... и ще го получи.

— Но и Кугли можеше да използва Мелиса, за да поиска сделка. Наистина ли сте толкова глупав?

Болд каза:

— Зависи какво е останало от нея. Зависи колко знае Кугли. Пък и съдът може да не се отнесе с разбиране.

— Измъчвали ли са я?

— Много са искали да се сдобият със записа. Предполагам, че това я е задържало жива, докато се намеси нашата приятелка.

— Тези хора не са човешки същества.

— И те имат подобни виждания, но за други хора. Така започва всичко.

Стиви кимна.

— Поне е жива — пое си въздух тя.

Те минаха покрай квартали, в които всички къщи изглеждаха по един и същи начин, дори колите бяха едни и същи. Всичко беше еднакво. Болд излезе отегчен и притеснен.

— Ето още един чудесен пример за съвместната работа на медиите и силата на закона.

Тя се засмя:

— Добре де, печелите!

— Никой не печели — опроверга я той. — Никога. — Болд спря колата, патрулната кола зад него също спря.

На табелата пишеше „ГОЛИ МОМИЧЕТА“. Двуетажната сграда беше боядисана в сиво. Паркингът беше голям колкото за търговски център.

— Подгответена ли сте за това... за това, което можем да видим?

— Не — призна тя. — А вие?

— Ръкавици? — Болд ѝ предложи един чифт.

— Не искам ръкавици — отвърна тя, отблъсна ръката му и бързо излезе от колата. — Хайде!

Болд показа документа за обиск, но първи влязоха унiformените полицаи. Миризмата беше тежка — комбинация от освежител за въздуха и миризма на човешки ад.

— Била е с обръсната глава, когато е дошла тук — поясни Болд на управителя.

Той беше потен човек, който не можеше, или не желаше да стане от износеното червено диванче. Пиеше някакъв тъмен коктейл с лед. Пушеше тънка парфюмирана пурета с пластмасов филтър.

Макнийл хукна нагоре по стълбите. Болд с жест нареди на един от унiformените да тръгне след нея. След като остави друг на вратата и той тръгна след тях.

— Никой да не мърда — каза той на младочето. Болд си спомни какво е да си толкова млад. Спомни си усещането, че имаш пистолет на колана, миризмата на кожа. Тромаво се заизкачва по стълбите.

Стиви отваряше вратите една след друга — голи задници, потна плът. Чиновнически костюми прилежно подредени по столовете. Миризма на тоалетна, алкохол и съвкупление. Унiformеният се задържаше малко по-дълго от необходимото на всяка врата. Стиви се

движеше все по-бързо и по-бързо. Девет врати. Мелиса я нямаше никъде.

Движенията на Стиви станаха некоординирани. Напрежението и сълзите се надигаха в нея. Болката бе толкова дълбока — болка, която само една жена би могла да разбере. Не ѝ беше останал въздух, почти не ѝ бе останал живот. Знаеше, че унiformеният се подмотва след нея. Когато след малко се обърна, Стиви видя, че това е Болд.

— По-спокойно — успокои я Болд. — Нали не искаме да я уплашим?

— Да я уплашим ли? — вбесено му кресна Стиви.

— Просто давай по-спокойно — повтори той и после изстреля на унiformения: — Къде, по дяволите, е тази линейка? Извикай ги по радиостанцията!

— Линейката ли? — изви Стиви, забавяйки крачка, докато се качваше на третия етаж.

Болд отново протегна ръка и ѝ подаде ръкавиците.

— Хайде, бъдете разумна — каза той.

— О, господи... — с нежелание ги прие тя.

Те и двамата се спряха пред единствената врата, която се оказа заключена. Болд прошепна:

— Тя не трябва да вижда друго, освен радост, изписана по лицето ви. Разбирайте ли колко е важно това?

Сълзите рукаха от подутите ѝ очи.

— Свободата е много крехко нещо — каза той.

Стиви едва забележимо кимна.

— Готова ли сте? — попита той, опрял рамо във вратата.

Тя се пребори с ръкавиците, изсумтя и дълбоко пое въздух. Но сълзите не се подчиняваха. Раменете ѝ се тресяха. Гърлото ѝ се стегна.

Тя кимна:

— Готова съм.

Болд разби вратата.

— Слава богу! — простена Стиви Макнийл, втурна се в стаята и се хвърли на колене.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Топлото октомврийско слънце меко светеше, спуснало се ниско над хоризонта. Напомняше на Стиви за жълтите фарове на колите в Париж. Вече се замисляше за едно пътуване, но все още и двете не бяха готови за това.

— Виждаш ли онази лодка?

Мелиса не отвърна. Тя не се люлееше в люлеещия се стол. Просто седеше в него и безизразно гледаше напред.

Коруин бе така добър да им отстъпи вилата си. Тревата на мочурищата се поклащаше от вечерния бриз, който съпровождаше всеки залез. Стена от кедри се бе надвесила по ръба на водата като крепост.

Стиви къпеше Мелиса всяка вечер, както майка детето си. Внимателно сапунисваше кожата там, където са си гасили цигарите в нея. Почисти слабините, които бяха осквернили с мръсотията си. Не можеше обаче да почисти мислите ѝ, не можеше да проникне там. Опитваха се да ѝ помогнат с комбинация от масажи, акупунктура и психотерапия. Една лекарка, психиатър, препоръчана от Дафни Матюс, идваше при тях с ферибота два пъти седмично. Тя казваше, че вижда шансове, но Стиви не се връзваше много. Защото си личеше, че няма никаква промяна.

Мелиса ядеше, макар и невероятно малко. Стиви допълваше диетата ѝ с една от онези шоколадови напитки, предназначени за престарели хора. Спяха в едно легло, защото понякога кошмарите на Мелиса бяха наистина ужасни. Стиви искаше винаги да е близо до нея.

Предишната нощ Мелиса се беше измъкнала от леглото, нападна я и крещя почти цял час, въпреки че за Стиви беше ясно, че сестра ѝ изобщо не е будна. Може би това бе знак за подобрение, искаше ѝ се да е така. Бяха я предупредили, че Мелиса ще се възстановява бавно. Може би пък виковете бяха стъпка назад. Стиви не смяташе да я оставя сама в скоро време.

Тя ѝ донесе плетен вълнен пуловер и ѝ помогна да си го сложи на изтънелите до кокал рамене. Потупа я по бузката с опакото на ръката си и каза:

— Обичам те, малка сестричке — както правеше това по много пъти всеки ден.

Любовта беше лекарството, което щеше да я излекува. Стиви знаеше, че е така. Вярваше в това.

— Тук си в безопасност — каза с буца в гърлото си.

Мелиса се протегна, хвана ръката ѝ и я сложи в скута си. Стиви падна на колене, сълзите ѝ потекоха, защото такова нещо се случи за пръв път. Не беше кой знае какво, но за Стиви означаваше повече от всичко. Тя прошепна на жената в люлеещия се стол:

— Всяко пътуване започва с първата крачка. — Никаква реакция. Нищо.

Стиви нежно залюля стола. Струваше ѝ се, че на Мелиса ѝ харесва. Не беше сигурна. Беше ѝ неудобно да седи на колене, но не вдигаше ръката си от скута на сестра си. Захватката на Мелиса бе слаба, но все пак беше някакъв знак на желанието ѝ за живот. Стиви не помръдваше. Почти не дишаше.

Слънцето приличаше на жълто око, после започна да жуми до смрачаване. Краката на Стиви отмаяха от коленичене, а ръката ѝ се обезкърви там, където доскоро бе изтръпнала. Но тя не помръдваше, не говореше. Свечери се.

— Първите звезди са най-ярки — каза Стиви.

Нищо. Никаква реакция.

— Колкото и да се задържат — прошепна тя.

Пак нищо.

Луната над тях изгря и започна да хвърля сенки по дърветата. Спътник прекоси небето. Стиви наблюдаваше как очите на Мелиса го следят. После забеляза, че стольт се люлее, но тя самата не бе го помръднала.

— Ще пригответя вечерята — каза тя и с нежелание освободи ръката си.

Щяха да имат възможност да се държат за ръце още много пъти, беше сигурна в това. Тя се изправи, изтръпналите ѝ крака едва я държаха. Прекоси верандата, подпирайки се на стената. Не беше в

състояние да откъсне поглед от бавно поклащаия се стол. Само преди месец поклащащ се така стол не би означавал нищо за нея.

Човек винаги се учи.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Болд се мушна в леглото, убеден, че жена му е заспала. Чувстваше се изтощен до крайност, но мозъкът му продължаваше да работи. Не знаеше дали ще успее да заспи.

— Нямам нищо там — каза Лиз.

— Къде? — попита той, очите му още не бяха привикнали към тъмнината.

— В тестовете. Получих ги, отрицателни са.

Болд светна нощната лампа. И двамата с Лиз зажумяха. Той пак я изключи.

— Направила си си тестовете?

— Нали са важни за теб.

— Но нали говорихме за това. Решихме, че...

— Трябва и двамата да смятаме, че решението е правилно.

— Отрицателни, значи — повтори той. Не можеше да повярва, че чувства такова облекчение. И изведнъж се почувства обременен от това чувство на облекчение.

— Това ще ти спести цялото чудене.

Очите му започнаха да различават нещата в стаята. Той се завъртя и позна силуeta й.

— Да. Така е, признавам.

— Можем да имаме различни вярвания — каза тя. — Няма нищо грешно в това.

— Чувствам се като насилиник.

— Не трябва.

— Но е така — каза той. — Толкова ти се възхищавам. — Той я прегърна и думите му заседнаха в гърлото. — Тази твоя увереност, тази убеденост. — Той се притисна към нея, но тя остана да лежи по гръб с лице към тавана.

— Не мога да те карам да се промениш. Не беше правилно от моя страна, съжалявам.

— Аз трябваше да се накарам — прошепна той.

— Да, но чак когато си готов. И само ако наистина си готов.

— Смяна на верите — прошепна той, припомняйки си какво му беше казала Дафни. — Не знам дали мога да се променя така.

Тя се завъртя с гръб към него, но така, че тялото ѝ докосна неговото, така че да чувстват топлината един на друг. Той сложи ръката си върху нея и я придърпа.

— Чудесно е — каза той, имайки предвид тестовете, но изведнъж му се прииска Лиз да си помисли, че е имал предвид нещо повече.

Тя напипа ръката му и преплете пръстите си с неговите.

— Искам да разбера — каза той.

— Не е нещо, което можеш да разбереш — отвърна тя. — Това е нещо, през което преминаваш. Нещо, към което се отваряш. Трябва да го оставиш да си върви и същевременно да го запазиш за себе си.

— Може би затова ми е толкова трудно.

— Може би — допусна тя.

— Не искам да го пусна да си върви — каза той и силно стисна ръката ѝ.

Тя заспа първа. Дишаше равномерно, ребрата ѝ се повдигаха и пак се отпускаха на ръката му. През тялото ѝ премина лека тръпка, после отново се отпусна в дълбок сън. Спокойното ѝ дишане бе единственият звук.

Болд задряма след малко, надвит от тежката умора.

— Пускам го да си върви. — Това бе последната му съзнателна мисъл, преди тъмнината да го поеме и той да намери няколко часов покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.